

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

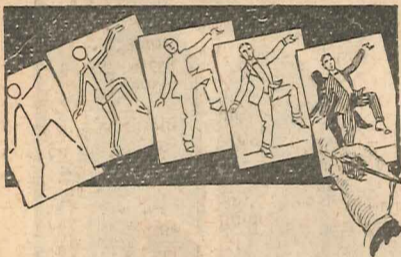
Den enhjulede motorcykel, amerikansk omskaping av kinesernes „løpehjul“.

Det er morsomt at se hvorledes amerikanerne bærer sig ad naar de har faat en god idé som egner sig til praktisk anvendelse. Som nu her! I en eller anden avkrok av det himmelske rike har de engang lagt merke til de pudsige „løpehjul“, enslags trillebør med seil som kineserne bruker til at transportere sin høst ind til byene; de tar sig meget malerisk ut; men amerikanerne har ikke noiet sig med at beundre det dekorative, de har straks tænkt paa det praktiske i opfindelsen og saa er de reist hjem, har flyttet ideen over i nutiden, git den moderne antræk og inden de vet ord av det er „seilbøren“ blit til det fantastiske, motorsmeldende staaaluhyre vi ser her. Kineserseilet er ombyttet med propeller, vognkassen med et sindrig avbalancert staalskelet med støtteieier, roret med et rat, og istedenfor at løpe bakelfter det lille trillebørhjul har amerikanerne gjort dette til et kjæmpehjul og sat sig selv indi det. Og en vakker dag har det avsted bortover St. Lous' boulevarder med 130 kilometers fart i timen. Det var et syn som imponerte selv amerikanerne. Men hvad vilde kineserne si hvis de saa sine „løpehjul“ i denne „ændrede og forbedrede utgave“?

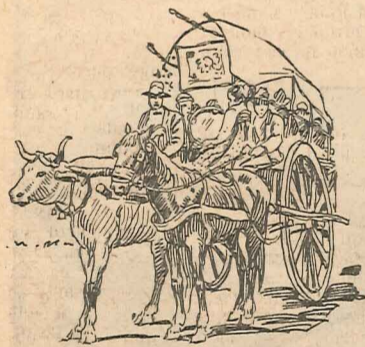
KURIOSITETER

En blomstervase med springvand. Den blomstervase som ses her hører ikke til de almindelige. I liden af den befinder der sig nemlig en liten elektromotor, der driver en pumpe som gjennem tynde huller i en ringformet rørledning sender nogen fine regnstråler tilveirs, hvad der ikke alene i sig selv avvirker et elendommeligt skue, men ogsaa bevirker at blomstene i vassen holder sig meget længe friske end de ellers vilde gjøre.

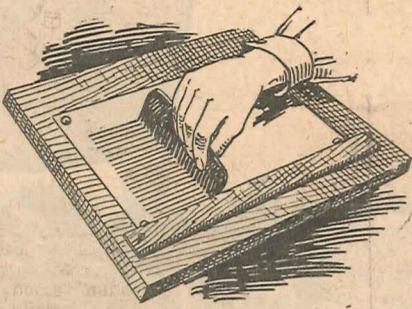
Ekspres-metode ved undervisning i tegning. I Amerika anvender lærerne mange steder en metode ved tegneundervisningen, som efter sigende meget hurtigt skal føre til gode resultater. Metoden forstaar man bedst naar man i rækkefølge kaster et blik paa de fem tegninger her, idet man da ser hvorledes „fyrstikmanden“ paa første tegning successivt udvikler sig til et „ordentlig“ menneske, som kan ses paa femte tegning. Meningen er, at eleven skal tegne alle fem billeder for paa den maate at indøve metoden.

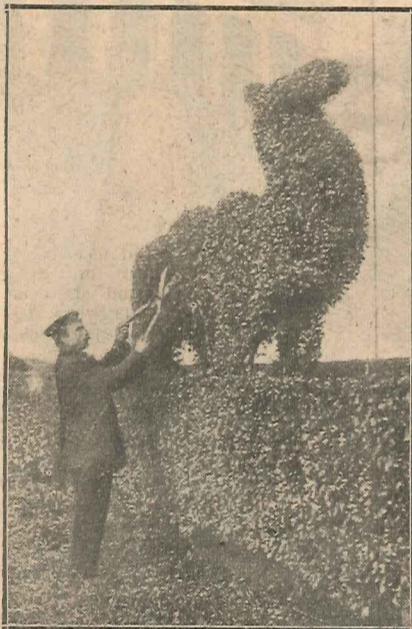
Et kuriøst forspand. Byen Montevergine i Syd-Italien, ikke langt fra Napoli, eier et madonnabillede som i aaret 1310 blev bragt dertil fra Konstantinopel, og hvortil napolitanerne hvert aar valfarter i store skarer. Det er paa vei til madonnafesten i Montevergine, man ser den mærkelige vogn med det besynderlige forspand: en hvid okse med bjelder og en gammel, sort hest.

At fremstille linjert papir ved hjælp af en almindelig kam. En enkel, men fuldt utillfredsstillende maate at fremstille linjert papir paa, er a. at lægge et stykke blaapapir med farveside ned ovenpaa et stykke almindelig hvidt skrivepapir og derpaa med et jævnt, ikke siffor sterkt tryk at føre en almindelig kam bortover blaapapiret, idet man styrer kammen langs

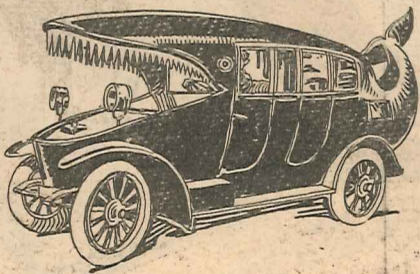
kanten av en linja. Papir og blaapapir skal helst fæstes til bordet med tegnestifter og som underlag er et bløtt trækpapir bedst. Vil man ha større afstand mellem linjerne, brækkes hver anden, hver tredje osv. paa av kammern. Og ønsker man ruter paa papiret lar man bare

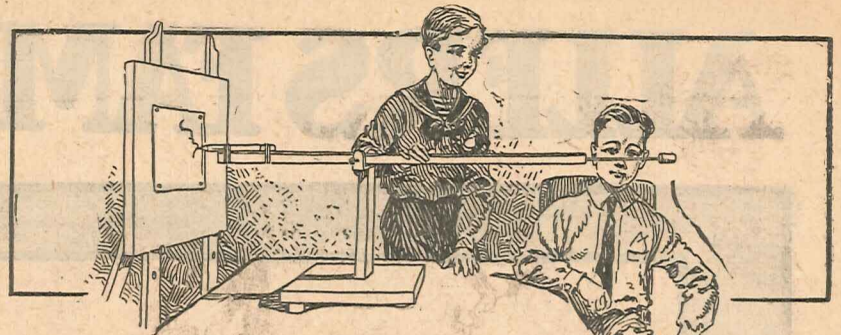
kammen gaa endda en gang over blaapapiret, men denningang vinkelret paa den forrige retning.

Kamelen i havehekken. I ældre tiders havekunst moret man sig ofte med at tilklippe træer, busker og hekker i kunstige, ofte fuldstændig eventyrlige former. Denne mode er endnu ikke helt utdød. Her og der kan man i vore dager se forsøk paa at klippe en hek til saa det ser ut som der stod et dyr midt i den: en kjæmpehanne med kam, en kamel med pukkel o. lign. Paa billedet ses en mand som holder paa at klippe en slik hekkekamel med hekkesaksen. Billedet er gjengit efter et fotografi som er tat i en have i Steinheim ved Pymont.

En automobil, formet som en hval, er nylig blit laget i Tyskland. Den har et stort gap mellem barder og en vældig hale med store finner og vækker opsigt, hvor den viser sig. Den bringer folk til at mindes Jonas i hvalfiskens buk, naar de ser chaufføren sitta i hvalens gap, bemærker „Popular Mechanics“ under sin omtale av det kuriøse kjoretøi,

En ny og interessant maate at tegne silhouetter paa.

Ved hjælp av det her beskrevne apparat kan man tegne silhouetter i formidsket maalestok og uten anvendelse av kunstig lys, saaledes som man ellers pleier at bruke naar man efter den gammeladagse metode fremstillet silhouetter.

Silhouetklipping var særlig i gamle dager en yndet beskæftigelse, og der var mange som hadde drevet det til stor færdighet i den, saa at de alene ved at betrakte en persons profil var istand til med en saks at klippe et veltruffet profilportræt i sort papir av vedkommende person.

En anden og almindelig kjendt maate at fremstille silhouetter paa — en maate som ikke stillet saa store krav til det kunstneriske haandlag og det sikre øie som den første metode, var at stille vedkommende person op mellem et lys og en væg, saahans skygge faldt paa væggen, hvorefter man med en blyant tegnet omridsene av hans profil paa et paa væggen anbragt stykke papir. Billedet blev saa siden malt sort, eller man la det paa et stykke sort papir og klippet det efter den tegnede strek et portræt, en silhouet, ut av det sorte papir.

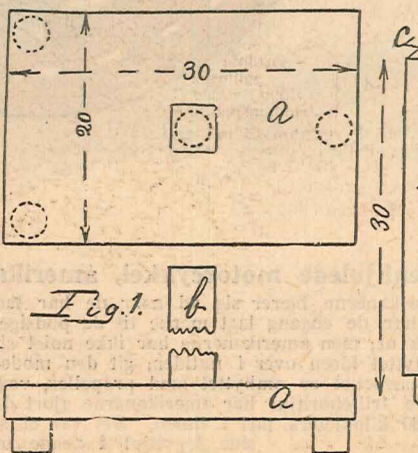
En helt anden fremgangsmaate, som har bl. a. den fordel at den ikke kræver anvendelse av kunstig lys og derfor kan benyttes ogsaa om dagen, likesom den gir silhouettene i sedvanlig portrættørrelse og ikke i overnaturlig størrelse som lys-metoden, er den som her gis anvisning paa. Den gir udmerkede resultater, er i sig selv meget interessant og kræver ikke andre apparater end dem man selv kan lage.

Det apparat man skal bruke bestaar av en lang, ulike-armet vegtstang, som i den ene ende er forsynt med en tynd stang, en strikkepinde, hatte-naal eller lignende, som følger omridset av den person man vil silhouettere. I den andre enden er vegtstangen forsynt med en blyant, som tegner kopien paa et stykke papir. Paa denne maate formidskes billedet meget. Størrelsen kan varieres efter ønske ved at man flytter vegtstangens omdreiningpunkt mot den ene eller andre enden av vegtstangen.

Omdreiningpunktet. Et brett av mindst 2,5 cm.s tykkelse skjæres av paa 36 x 30 cm. (a fig. 1). Paa undersiden skrues 3 trækloiser som følger.

I midten av a bores et hul, hvori limes et opstander b, som kan lages av 4 x 4 cm. træ, og som skal være ca. 30 cm. lang. Den nederste ende av b maa skjæres rund, passende til hullet i a.

I den øverste ende a b bores et 5 mm.

hul, c, til en dybde av ca. 6 cm. En 1,5 cm. bred messing- eller jernstrimmel av ca. 2 mm.s tykkelse klippes av paa 7,5 cm.s længde og bøies som vist fig. 2. Et hul bores, og en stift, f, loddes fast i hullet, idet f skal passe i hullet c og være 5 cm. lang, likesom f skal kunne dreies let, dog uten at slingre. Ovenfor bores huller til pinden g, som kan være 2 1/2 a 3 mm. tyk. Om denne pinde skal vegtstangen vippe.

Blyantholderen. Fig. 3 viser blyantholderen i snit. Den bestaar av et stykke rør, h, 10 cm. langt og av en saadan indvendig diameter, at en blyant kan gli let frem og tilbake i den.

I den ene ende tilpasses en træprop, j. I røret h bak blyanten lægges en liten, let spiralfjær, k. Røret h og træpropen j skrues fast til vegtstangen v med en snor.

Vegtstangen er vist fig. 4. Den bestaar av en træstang, 2 x 2 cm. og ca. 130 cm. lang. I den ene ende bores et hul, hvori anbringes en grov strikkepinde med en prop paa den yderste ende.

I stangens anden ende bindes blyantholderen fast. Flere huller, passende til pinden g bores i stangen med nogen cm.s mellemrum. Ved at flytte g forandrer man vegtstangens armer, og stør-

relsen av kopien forandres i tilsvarende forhold. Papiret anbringes paa en væg eller paa et lodret brett. V. A. J.

En maskin som sætter vaskerimerke paa tøj. Ved hjælp av den her avbildede maskin, som drives elektrisk, er man istand til at paatrykke snipper, mansjetter, undertøi etc. et holdbart merke som identificeringstegn paa vaskeriene.

Tøiet anbringes paa underlaget til venstre, paa talstene slaar mail av de nødvendige bokstaver og tal, hvorefter et haandtak trykkes ned, — resten besørger maskinen, idet den trykker angjældende merke paa tøiet. Med et slikt apparat kan der merkes 400 stykker tøj i timen, og merket kan bestaa av indtil 19 bokstaver og tal. s

FAMILIE-JOURNAL

Nr 4.

Torsdag 27. januar 1921.

45 aarg.

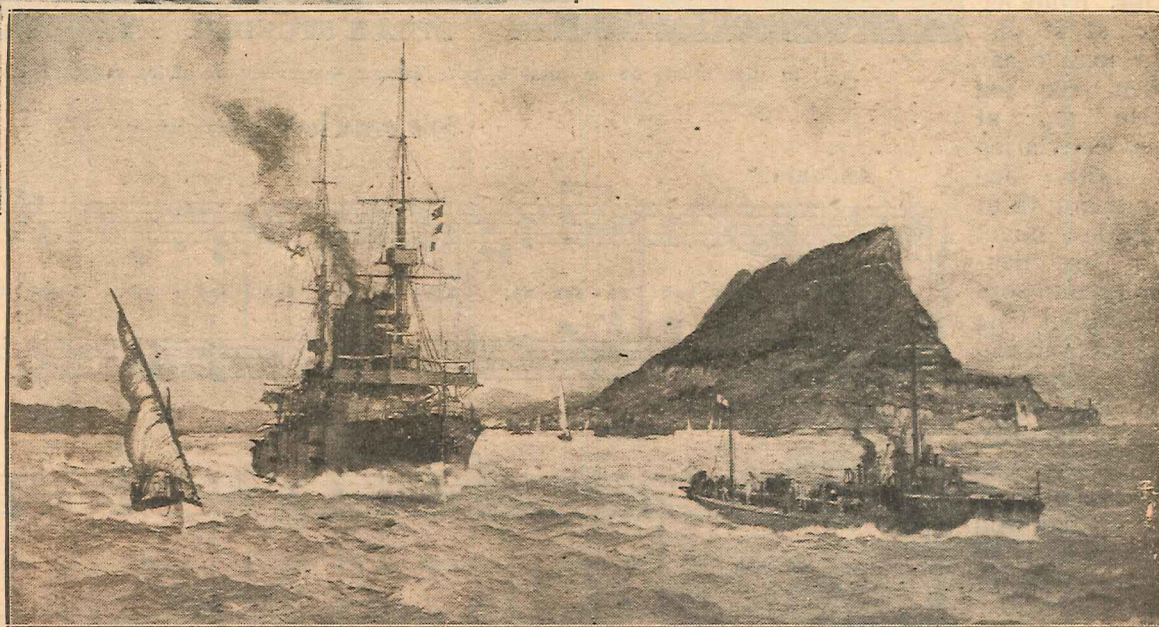
En episode av Gibraltars historie. Den spanske general, markien av Salines avmarsjerer i 1704 under den spanske arvefølgekrig med musik og faner fra Gibraltar som tas i besiddelse av engelskmændene. — Originaltegning av Caton Woodville. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Paa Gibraltars klippe.

Det er Spaniens sydligste punkt og det er det sted som ligger Afrika nærmest. Fra Gibraltars solside kalkklippe kan man se det smale stræde som forener to verdenshav og skiller to verdensdeler, helt ind i det hete, mystiske Afrika. Her ved dette stræde hvis europæiske og afrikanske klippevægger oldtiden kaldte for

Herkules' støtter, trodde de gamle at verden opførte, her begyndte senere deres første dristige togter paa skrøpelige baater ut i det stormfulde Atlanterhav, her vandret Muhameds barn over til Spanien og her blev de aarhundreder senere drevet tilbage. Maurerkongen Tarek som først førte araberne over strædet bygget her et fast og sterkt kastel. Det fik navnet Gebel el Tarek, og dette navn er siden blit forvandlet til Gibraltar. Det er 1200 aar siden og i alle disse aarhundreder var den spanske kalkklippe med det forvanskede navn et av de mest omstridte punkter i vor verdensdel.

Gibraltar som bestaar av en 425 høi klippe, 5 kilometer lang og en kilometer bred, gaar steilt ned mot øst og syd, skraaner jevnt ned mot vest og er bare forbundet med Spanien ved en smal, kort, sandet tange. Dens jord har ikke megen værdi; til gjengjæld er dens militære betydning overordentlig stor og var det i endda høiere grad i tidligere tider. Herfra kan man fremdeles beherske hele indløpet til Middelhavet og man kan kontrollere farten gjennem strædet. Efterat spanierne endelig i 1462 hadde faat maurerne kastet ut av Gibraltar, fik andre magter lyst til at forsøke at fordrive spanierne, og i aaret 1607 ser man den dristige hollandske admiral Jakob van Hems-kerk trænge ind paa Gibraltars red og skyte ned og brænde hele den spanske flaate. Hollænderne kunde dog ikke hævde sig her, men hundre aar efter kom de tilbake, og denne gang var de sammen med englænderne. Det var i aaret 1704 under den spanske arvefølgerkrig. Den hollandsk-engelske flaate under admiral Rooke hadde 1800 soldater ombord. De kommandertes av en prins av Hessen Darmstadt og denne haandfuld mænd lyktes det ved et krigspuds og en dristig handling at erobre fæstningen som spanierne hadde anlagt og som man trodde var fuldstændig uindtagelig. Den spanske kommandant markien av Salines skal ha været en meget forfængelig mand, og han erklærte at ville opgi enhver kamp naar man bare vilde la ham og hans soldater marsjere av med flyvende faner og klingende musik. Det fik han lov til; spanierne drog ut, englænderne drog ind og siden har Gibraltar været en engelsk besiddelse og en av det engelske verdensherredømmes grundpiller. Det manglet ikke paa forsøk paa at rive Gibraltar fra dem igjen. Spanierne og franskforsøkte det baade i 1704 og 1705, men det var forgjæves, og i aarene 1779—82 fulgte saa den be-

Gibraltarklippen som den ser ut for sjøfarende som passerer Gibraltarstrædet.

rømte kamp om Gibraltar, hvor englænderen general Elliot med 5000 mand seierrikt forsvarte sig mot en fransk-spansk beleiringshær paa først 14.000, senere næsten 40.000 mand. Man sendte over 60.000 kuler og 20.000 bomber ind over fæstningen, man beskjøt den fra flytende batterier og fra en mægtig flaaete, man beleiret den baade fra landsiden og sjøsiden, og stormet imot den flere ganger — alt var forgjæves. Der har senere været mange krige i Europa, men ingen krigsmagt har vaaget at angribe Gibraltar. Man indsaa det haabløse i det. Siden har englænderne hvert aar anvendt bortimot 1 million kroner paa fæstningens utbedring og forsterkning, og blandt andet har man bygget vældige drikkevandsbeholdere som kan rumme 40.000 tons ferskt vand.

Baade byen og fæstningen ligger paa vestsiden av kalkklippen. Som handelsby har Gibraltar ikke stor betydning, men den er en vigtig kullstation. Ved at føre jord over paa klippebunden har man kunnet fremtrylle nogen smaa oaser av afrikansk natur, og i klippespaltene paa østsiden lever der aper i frihet. Det er det eneste sted man træffer aper i Europa. Selv om nutidens forhold har gjort at Gibraltar ikke lenger dominerer indløpet til Middelhavet saa fuldstændig, er det dog fremdeles en fæstning av den største betydning, og Spanien som naturligvis føler den engelske magt her som en torn i øiet, har forgjæves ved mange leiligheter søkt at faa englænderne til at gi dem den tilbake. Det er en av støttene for Englands herredømme tilsjøs, og den gir de ikke fra sig.

Taushetens aak.

Av

Amy Mac Lauren.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

„Lov det, Jack —” hendes stemme skalv i hans ører som et suk fra det fjerne.

„Jeg kan ikke,” svarte han med øinene fæstet i gulvet. „Ikke endda.”

Han hadde ventet et av Nannys stormende utbrudd, men hun vendte sig bare stille fra ham, og han tenkte at hun vilde forlate ham uten at si et ord.

„Du maa ikke gaa fra mig slik!” utbrøt han heftig.

„Hør, hvad jeg har at si dig.

For mange aar siden, før jeg lærte dig at kjende, avla jeg et løfte. Jeg bandt mig til at opfylde noget som jeg dengang ansaa som min pligt, og jeg lovte at bevare taushet om det. Indtil jeg er løst fra dette løfte kan jeg ikke love det du ber mig om. Du vet til hvem løftet er git. Det var sandt det du sa ista. Jeg var

Miniaturesamling av kjendte malerier med bibelske motiver.

Columbus forhaanes av de lærde i Salamanca.

Efter maleri av Barabino.

Før Columbus fremsatte sin plan for det spanske kongepar om at seile vestover for at finde Indien blev han tat i forhör av professorene ved Salamancas universitet som da var et av verdens berømteste. De gik ham paa klingen og Columbus maatte da indrømme sin overbevisning om at jorden var rund, og da de lærde mænd hørte dette var de færdige med ham. Jorden rundt! sa de. Da maatte jo folk paa den andre siden falde ut i verdensrummet! Der blev spørsmål om hvorvidt Columbus var en kjætter og burde brændes eller om han bare var gal. Man blev enige om det sidste, og under spotteord og haanlige fagter forlot de ham. Men det var allikevel Columbus som hadde ret.

paavei til hende for at be hende løse mig fra mit løfte. Jeg kan ikke indse hvorfor hun ikke skulde gjøre det. Du er en ædelmodig kvinde. Hvis jeg kunde fortælle dig hele historien vilde du være den første til at række en hjelpende haand ut mot den som trenger det. Vil du vente? Vil du la mig gaa til hende og be hende gi mig fri?”

„Hun vil aldrig gi dig fri — aldrig!” svaret Nanny sørgmodig. „Hvis hun løste dig fra dit løfte saa mister hun dig og alle de ting du kan gi hende. Aa — forstaar du ikke det?” fortsatte hun heftig. „Men du er blind, blind, blind! Hun ønsker bare at holde os fra hverandre. Forstaar du ikke hvorfor jeg ikke maa faa vite hemmeligheten? Jeg vilde være ædelmodig, som du sier, jeg vilde tilgi dig alt — alt — hvis du bare vilde stole paa mig. Men jeg reiser ikke tilbake til dig hvis hun stadig skal staa mellem os! Det vilde bli samme elendigheten som før, og det holder jeg ikke ut. Du kjender hende ikke som jeg — hun vilde ta dig fra mig igjen. Aa — den for-

tvilede hemmeligheten! Jeg tror ikke den er saa meget værd!” Hun knipset foragtelig med fingrene. „Det er bare for at ha et hold paa dig. Andet er det ikke.”

Hun stanset aandeløs og stod med sænket hode foran ham. Da han vilde si noget løftet hun haanden.

„Jeg tænker —” sa hun. Vent litt —”

Hun gik frem og tilbake, rettet paa tingene som stod paa bordet, flyttet snart en, snart en anden gjenstand og kom saa bort til ham og saa fast paa ham.

„Jeg har skiftet mening,” sa hun; „gaa til hende. Si til hende hvorledes det er mellem os, og at dit løfte ødelægger dit liv. Hun sier hun er din ven, og venner pleier ikke med forsæt at gjøre hverandre ulykkelige. Hvis hun er hæderlig og rettænkende vil hun forsvinde fra dit liv for bestandig, og det er alt hvad jeg forlanger. Jeg bryr mig ikke om forklaringer. Jeg vil stole paa dig. Men hun maa bort. Hvis hun gir dig fri, saa — vil jeg komme tilbake til dig.”

Den negang kom hun ham i forkjøpet og var oppe i trappen før han kunne stanse hende.

Hun blev staaende i den første aapning i væggen og saa ned. Han stod og lyttet med hævet hode. Da hun naadde den næste aapning stanset hun igjen. Han kunde ikke se hende, for hun var høit oppe, og veggene var tykke. Hun støttet armene paa rækverket og saa ned.

Han gik nu frem og tilbake. Saa aapnet han døren til forstuen og stod der i nogen minutter. Hun følte den kolde aftenvind strømme imot sig og hørte lyden av havet som brøt mot klippene.

Saa gik han tilbake og holdt sin saarede haand bort til lyset. Av maaten han bevæget den paa var det tydelig at den smertet ham, og Nanny kom til at tænke paa at den skulde forbindes hver aften, og at Sir Andrew pleide at gjøre det. Hvorledes skulde han kunne forbinde den selv? Litt ængstelig saa hun ham løfte lampen op mot sin friske haand og gaa med den bortover hallen i retning av sit eget værelse.

Hun ventet og lyttet spændt efter hver lyd. I et minut hersket der stilhet; saa fulgte det ene brakket efter det andre og som et lyn var hun nede av trappen igjen.

Han hadde ikke sluppet lampen, for lyskjæret fra den faldt ut gjennom aapningen i døren. Men han var kommet til et stativ hvorpaa der stod en vase

STILLE STUNDER.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Sole gaar bak aasen ne —

Andante.

So - le gaar bak aa - sen ne, skug - gjin bli saa lan - gje. Naat - te kjem snart at re - ve,
te ke meg tj fan - gje. Kryt - rein ut i kve - e staar, eg aat sæ - ter - stu - le gaar.

med blomster; vasen var veltet og laa knust mens vandet fløt i stridde strømmer bortover gulvet.

Han stod med ryggen til hende; han hadde kastet alle haandklærne paa gulvet og stod og traakket paa dem for at de skulde trække til sig vandet.

„Det var da ærgerlig!” hørte hun ham mumle.

„Jack!” utbrøt hun, og ansigtet han vendte mot hende uttrykte en saa rørende hjælpeløshet at hun maatte le.

Hun tok kulsuffen fra kaminen og samlet stumpene av vasen op i den, og hun tørket op vandet med haandklærne, vridde dem op og rullet dem sammen i en klump som hun la under servanten.

„Se saa,” sa hun og hendes kinder blusset av anstrengelse. „Det har ikke gjort videre skade.”

Jack hadde ikke gjort forsøk paa at hjelpe hende. Det vilde ogsaa ha været unyttig, for Nannys be-
vægelser var altfor hurtige; der var noget meget velgjørende ved igjen at føle hendes nærhet og betrakte hendes livlige og raske bevægelser.

„Jeg kom til at støte til den da jeg skulde ta bollen med vand,” sa han hastig. „Hvor har du saken?”

„Nu skal jeg gjøre det for dig,” sa Nanny. „Jeg vil ha et nyt omslag paa haanden din.”

Hun hentet en rul gaze og borvandet.

„Jeg maa ha en saks,” sa hun og gikk bort til toiletbordet for at hente den. Der laa alle hans ting — børster og flasker med det velkjendte monogram — og stirret hende op i ansigtet. Hun grep hurtig saksen og vendte tilbake til ham.

Hun hadde smaa, faste, bestemte hender. De famlet ikke med det de tok fat paa. Da den sidste strimmel av forbindingen var viklet av og hun for første gang saa de lemlæstede fingre sa hun ikke noget, men han saa at hun bet tændene sammen, og de lange øienvipper som var bøiet opover akkurat som barnets, skalv let.

„Synes du det er bedre end det har været?” spurte hun.

„Ja, meget bedre,” svarte han munter. „Det vil være helt bra igjen om en dag eller to.”

Hun begynte at lægge forbindingen paa, og Nanny var alltid fuldt optat av det hun i øieblikket foretok sig. Hun var saa beskjeftiget med at glatte og arrangere bindet at hun bare var sig halvt bevisst at hun var i Jacks nærhet. Men var hun ubevisst om det var han det ikke. Hver berøring av hendes fingre fik blodet til at strømme raskere gjennom hans aarer. Ved hver bevægelse hun gjorde streifet hendes haar hans skulder, og naar hun bøide hodet kunde han se den slanke, hvite hals som blev fremhævet av den sorte kjolen.

Han tænkte paa hvor længe hun kunde bli staaende uten at se op.

„Er det bra? Eller har jeg bundet det for stramt?” spurte hun.

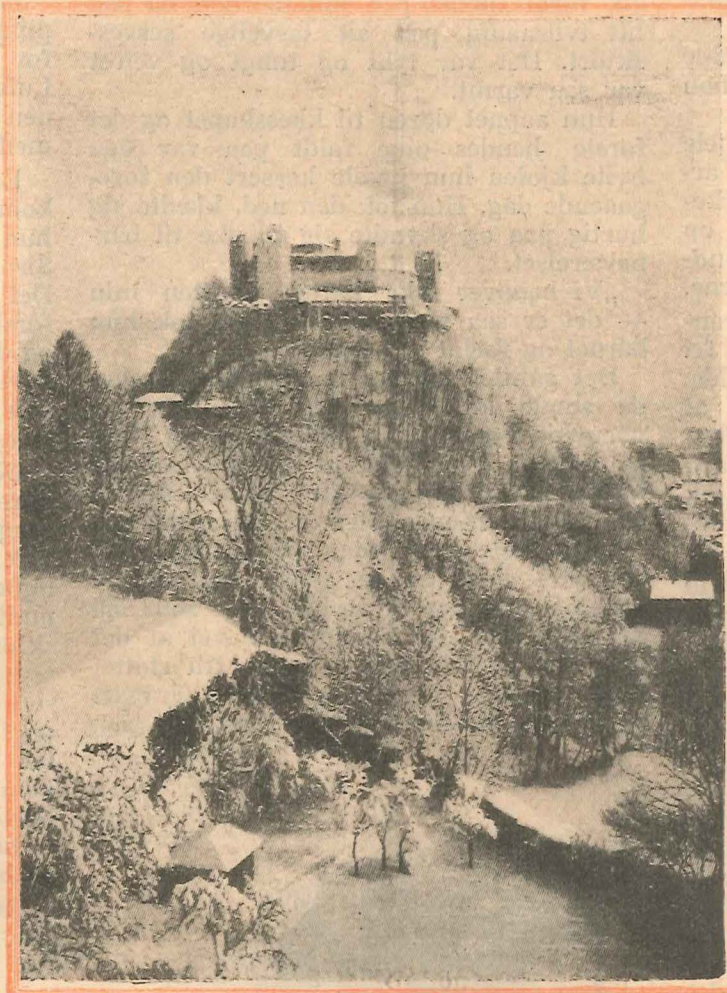
Han vilde nødig la hende gaa, skjønt han frygtet for at ha hende nær.

„Ja, det er litt stramt,” sa han. „Jeg er ræd for at det hæmmer blodmløpet.”

Hun løste bindet der hvor han mente det var for stramt.

„Se saa,” sa hun tilsidst. „Nu kan det ikke sitte anderledes.”

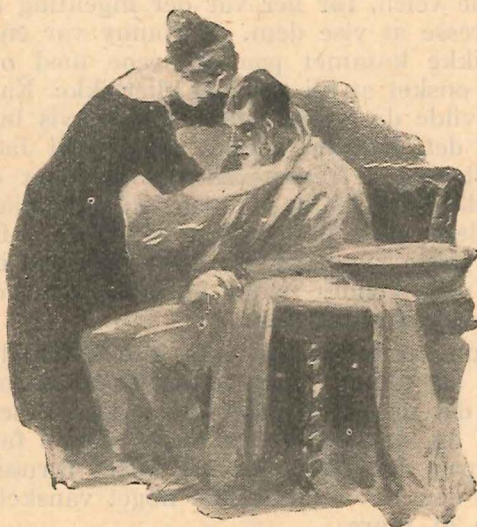
„Der er endda en ting før du gaar,” sa han. „Dette bånd er fæstet under frakken

Hohensalzburgs gamle kastel.

Den østerrikske provins Salzburg er rik paa minder. Egnen er saa skjønn og frugtbar, at mennesker begynte at fæste bo her i de allerældste tider, og allerede paa Kristi tid bygget romerne paa den skogklædte høide Mönchsberg et sterkt kastel, hvorfra de kunde beherske omegnen. Kastelet faldt i ruiner, men av ruinene byggedes senere et kloster og av klosteret blev i middelalderen en fæstning og et slot. Her residerte i aarhundreder Salzburgs herskere da landet var selvstændig, og særlig fyrstebiskoppene som i lange tider ogsaa hadde den verdslige magt her, utbygget og forskjønnnet slottet. Like under dets fot — og Mönchsbergs top er omtrent 600 meter høi — ligger byen Salzburg, og da der i 1699 fandt et stort fjeldskred sted her hadde dette frygtelige følger for Salzburg, for en hel bydel blev ødelagt og over 500 mennesker skal være blit dræpt. Nu er fæstningsverkene paa Mönchsberg nedlagt og Hohensalzburg gjorde før verdenskrigen tjeneste som kaserne. Men de gamle fyrsteværelser er bevart i al sin pragt i den gamle borg, og fra dens taarn har man det mest storslagne rundskue over hele denne skjønnne egn som er like malerisk og vakker i sommerskrud som naar vinteren har lagt sin hvide sløve over den. — Efter fotografi.

min. Jeg stikker haanden ind i det naar den er træt av at hænge ned. Undres hvor knuten er? Det er slynget om skuldrene

„Aa, nu ser jeg det,” svarte hun.

paa mig paa en eller anden maate.”

„Aa, nu ser jeg det,” svarte hun.

Hun maatte lægge armen om halsen paa

ham for at naa knuten, og den var meget stramt knyttet.

De vide ærmer faldt tilbake fra hendes armer som saa dobbelt saa hvite og bløte ut mot den sorte dragt. Hvad trodde hun han var skapt av? tænkte han. Han var av kjøtt og blod, ikke av sten.

„Nanny,” hvisket han og bøide hodet.

Hun holdt saksen i haanden og prøvde paa at faa op knuten ved hjelp av den. Ved klangen i hans stemme løftet hun sine forskrækkede øine op til hans, men hun var for øieblikket ute av stand til at foreta sig noget.

Hun visste meget godt hvad han vilde gjøre. Han grep hende i sine armer og kysset hende. Berøringen av hans læber brændte som ild og bragte hende i et nu til besindelse.

Ned faldt saksen med et klask, og hun snodde sig fra ham og løp for anden gang den aften opover vindeltrappen. Utenfor sin egen dør stanset hun og knuget hændene mot sit bryst og sine brændende kinder.

„Jeg løper ikke bort fra ham,” stønnet hun aadeløs. „Jeg løper fra mig selv. Hvis han gjør det igjen saa kan jeg ikke staa imot.

Jeg vil ikke tilbake til ham for nogen pris. Men trods alt er jeg saa svak, saa taapelig svak overfor ham.”

XI.

Tilbakekomsten til Pittivie.

Næste morgen kom der en billet fra Lady Brewster til Nanny. Hun forklarte at deres vert og vertinde som var gamle venner av Sir Andrew absolut hadde villet at de skulde bli der om natten. Men om eftermiddagen vilde de komme hjem igjen.

„Vi bringer med os nogen gjester,” skrev hun. „Der er nogen englændere her i huset og de vil saa gjerne se Pittivie og ruinene — og spesielt hullet i Margarets værelse. Si til hunden maa faa stenen tat op og at hun maa sørge for et pent tebord, for de kan vist trænge en god kop te efter at de har set det uhyggelige rummet. Og du maa være søt og sørge for nogen pene blomster.”

Lulu avskydde at skrive brever og hun hadde skrevet billetten ned i stor hast. Hun sa ikke naar de kom med gjestene og nævnte heller ikke nogen navn.

Nanny fik det travelt om formiddagen. Meget mer travelt end det var nødvendig, for det kunde ikke ta hende mer end høist to timer at ordne blomstene, og andet blev der ikke forlangt av hende. Hendes bestræbelser gikk ut paa at undgaa at møte sin mand.

Jack hadde hat en daarlig nat, og han hadde en sterk hodepine. Han viste sig ikke før langt ut paa dagen, og da han kom bad han om at faa en stol bragt ut og stillet paa samme sted hvor han hadde sittet den første dag han var ute.

Da gongongen lød til lunch og Margaret saa at hendes patient blev sittende ganske rolig uten at ta notis av den listet hun sig bort til ham og saa at han var faldt isøvn.

„Herregud, han ser saa sørgmodig ut,”

mumlet hun. „Og han ser ogsaa meget trætere ut.”

Hun gav ordre til at lunchen skulde holdes varm til ham og serveres naar han bad om den.

Nanny var gaat ind og ut i haven hele dagen og hadde plukket blomster og arrangert dem i hallen og i alle de merkelige gammeldagse værelser som støtte op til hallen; men hun hadde med flid undgaat det hjørne som laa i læ av ruinene.

Hun hadde sendt barnet ned til stranden med en av pikerne, saa hun var fri og kunde komme og gaa som hun vilde.

Det var en stor lettelse for hende at finde at hun var alene til lunch. Hun skyndte sig at spise av frygt for at Jack skulde vise sig, og da hun var færdig tok hun en bok fra bordet i hallen og gik opover trappen til barneværelset.

Barnet laa og sov i sin vugge. Hun sendte piken som sat ved siden av vuggen bort og trak en stol bort til vinduet hvor hun satte sig med boken i fanget.

Hun kunde ikke komme paa det rene med hvad hun skulde gjøre om eftermiddagen — om hun skulde ta imot Andrew og Lulu naar de kom hjem og optræ som om hun hørte til familien, eller om hun skulde holde sig paa sine værelser til gjestene var borte. Lulu vilde forstaa hende — hun behøvde ikke at gi nogen forklaring over at hun holdt sig borte. Lulu visste ikke at hun og Jack hadde møtt hverandre; hun hadde stadig været under indtrykket av at Nanny ønsket sit nærvær paa Pittivie holdt hemmelig.

Hun sat stille i nogen tid og prøvde ikke paa at læse. Der kom næsten ikke et vindpust gjennom vinduet som stod aapent. Det var varmt og stille — en av disse stille dager som ofte kommer i september, naar naturens stemmer hvisker om at sommeren maa yike pladsen for høsten.

Barnet rørte sig og vaaknet. Det hadde arvet sin mors sprudlende livskraft. Det var helt vaakent i et øieblik og laa og slog med sine smaa hænder paa dynen for at tiltrække sig opmerksomheten.

Nanny tok det op og satte det paa knæet.

„Han kaldte dig en liten skat og syntes du var mit uttrykte billede,” hvisket Nanny og saa kritisk paa barnet.

Dets kinder var røde efter søvnen; øinene skinte som stjerner, og de viltre, gullbrune lokker stod som en glorie om hodet paa de.

Hun kunde ikke forklare hvad som fik hende til at gjøre det hun nu gjorde. Hun handlet ofte impulsivt — men der var ikke noget impulsivt i den maaten hvorpaa hun nu klædde paa barnet. Hendes bevægelser var tvertimot meget vel overveiet og hun skjænket den mindste enkelthet stor opmerksomhet — like fra de smaa hvite, skindsko til koralkjeden som barnet som regel hadde om halsen.

„Du skal være helt hvit idag,” sa hun og glattet ut broderiet paa en pen, liten kjole som Lady Brewster hadde forært barnet for etpar dager siden. Den lot barnets hals og armer være bare, men næsten helt ned til spidsen av de hvite sko.

„Det er bare pene barn som kan være helt hvite,” sa hun og satte barnet ned paa gulvet og gav det noget at leke med mens hun gik ind i det næste værelse for at hente hatten sin.

Hun opfanget et blik av sig selv da hun

gik forbi speilet paa toiledbordet, og saa litt tvilraadig paa sit tarvelige sergeskjørt. Det var tykt og tungt og veiret var saa varmt.

Hun aapnet døren til klæsskapet og det første hendes øine faldt paa var den hvite kjolen hun hadde kassert den foregaaende dag. Hun tok den ned, klædde sig hurtig paa og skyndte sig tilbake til barneværelset.

„Vi behøver ikke hatter, skatten min — det er saa varmt —” og saa tok hun barnet og forlot værelset.

Det gamle slot var en forvirret mengde smale korridorer og sideganger og uventede utganger og indganger, og Nanny kjendte hver krok ut og ind. Det var let for hende at slippe ut i haven eller til en del av ruinene uten at bli bemerket.

Hun visste hvor hun vilde hen. Paa den ytre siden av en gjennemsjæring i terrenet var der et stykke jord som laa saa langt fra den almindelige vei at det bare var yderst sjelden nogen fra slottet kom ditbort. Spredt omkring i græsset laa noen hauger med murverk. Og paa

Hun saa to skikkelser — en mand og en kvinde — komme imot sig.

de grønne jordvolder som hævet sig hist og her vokste tusenfryd og nikkende blaaklokker.

Det var ikke sandsynlig at Sir Andrew og Lady Brewster vilde føre sine gjester denne veien, for her var der ingenting av interesse at vise dem, og Nanny var endda ikke kommet paa det rene med om hun ønsket at bli opdaget eller ikke. Kanske vilde det gjøre saken lettere hvis hun blev det. Dersom hendes møte med Jack fandt sted i fremmedes nærvær som en ganske selvfølgelig sak, saa vilde det hjelpe dem over den pinlige situation. Ingen visste hvad der var gaat forut — ingen uten hendes fætter og hans kone, og de vilde forstaa dem.

Hun bredte et sjal som hun hadde tat med sig utover græsset og satte barnet paa det og saa plukket hun noen tusenfryd og blaaklokker og kastet dem i fanget paa den lille. Barnet viftet fornøiet med dem — det var ikke noget vanskelig barn at more.

Fra stedet hvor hun sat kunde hun se veien som gik forbi Pittivies porter. Det var den eneste veien som var og landskapet var saa flatt at den kunde ses fra alle sider som den snodde sig inde fra landet mot kysten.

Pludselig saa hun i det fjerne to sorte punkter. Hun iagttok dem med interesse for hun tænkte at det var Sir Andrew og Lulu som kom kjørende. Den andre vognen indeholdt vel gjestene som de bragte med sig.

Efterhaanden som de svarte punkter kom nærmere og antok bestemt form saa hun at hun hadde ret. Hun gjenkjendte Sir Andrews tunge jagtvogn og hestene. Det var ikke vanskelig for hestene var av forskjellig farve — en brun og en graa — og denne forskjjel i farven kunde ses langt borte. Den andre vognen saa ut som en stor charabance og holdt sig i kort avstand fra den første.

Det var ikke mulig at kjøre op foran døren til Pittivie. Den som hadde git tegning til slottet hadde gjort dette med henblik paa forsvar og ikke paa bekvemmelighet. Den indre mur stanset al trafik undtagen for dem som kom tilfots, og skjönt Nanny ikke kunde se de mennesker som kom, kunde hun av lyden slutte hvad som gik for sig. Hun hørte vognene kjøre op foran porten i havemuren — den samme port som Jack var blit baaret gjennom da han var kommet tilskade; hun hørte lyden av latter og tale, og saa hørte hun rammelen av de tomme vogner da de blev kjørt bort til stalden.

Hun besluttet foreløbig at bli hvor hun var. Hun saa paa klokken, den var ikke fire endda.

Hun lænet sig tilbake mot græsvolden og sat saa stille en liten stund. Luften var opfyldt av duften av blomstene og græsset. Indimellem græsset vokste vild timian og gule smørblomster.

„Skal Baby ha flere blomster?” sa hun pludselig og vaaknet op av sine tanker. „Fy — du maa ikke rive hodet av de pene blaa blomstene!” Hun strakte haanden ut og tok alle blaaklokker hun kunde naa, bandt dem sammen til en krans og satte den paa barnets hode.

De smaa hænder vilde straks op for at rive den av.

„Nei, nei — ikke røre —” sa hun og løftet fingeren advarende.

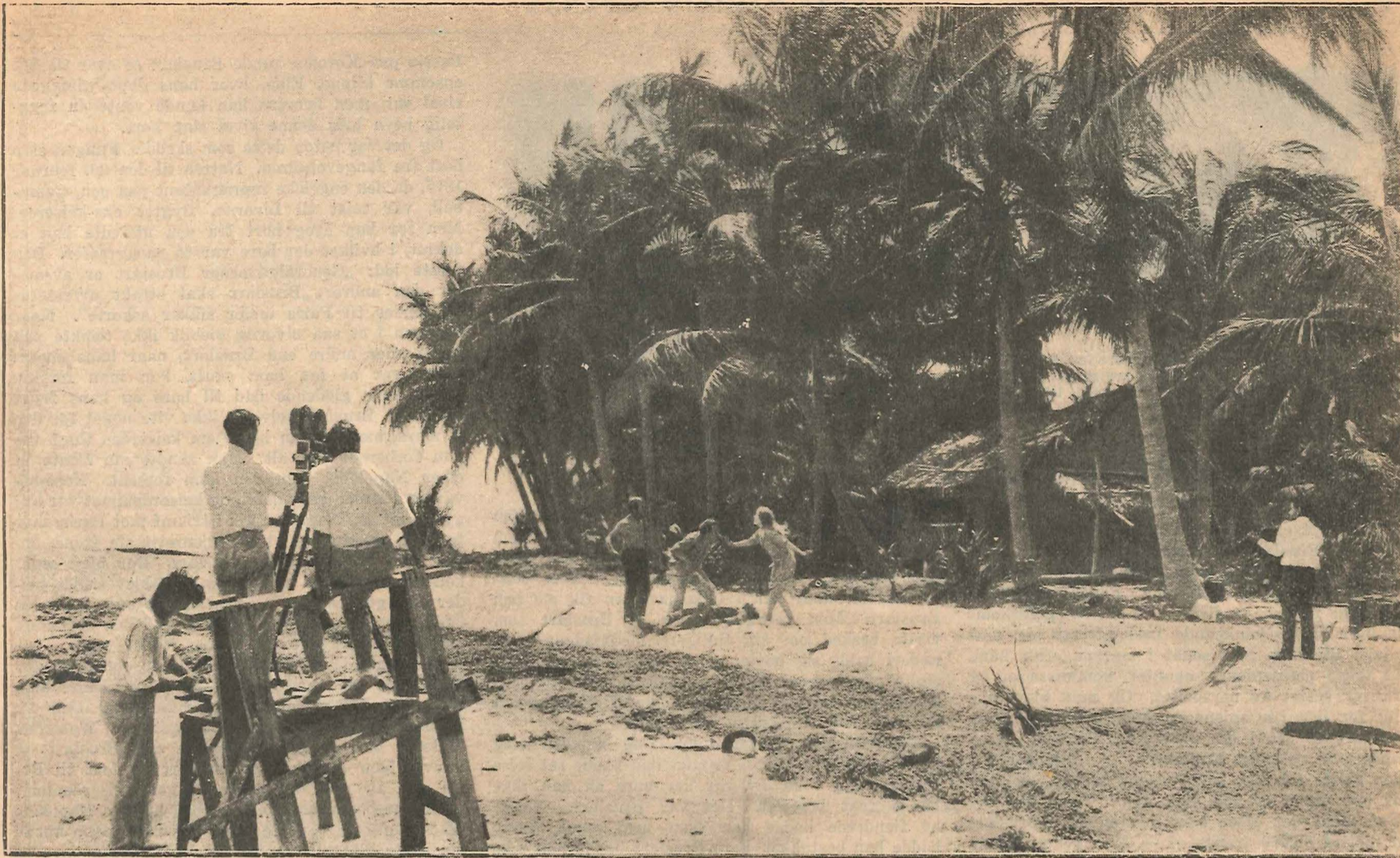
En lav græsvold dækket med tusenfryd og vuggende blaaklokker, og i det fjerne det skinnende hav — i forgrunden to hvite figurer av mor og barn. Barnet strakte sine buftede armer op for at rive kransen av sit hode — moren bøide sig frem med blide bebreidende ord — — —

Slik var det billede Nanny og hendes barn frembød som de sat der i græsset og lekte med blaaklokkerne.

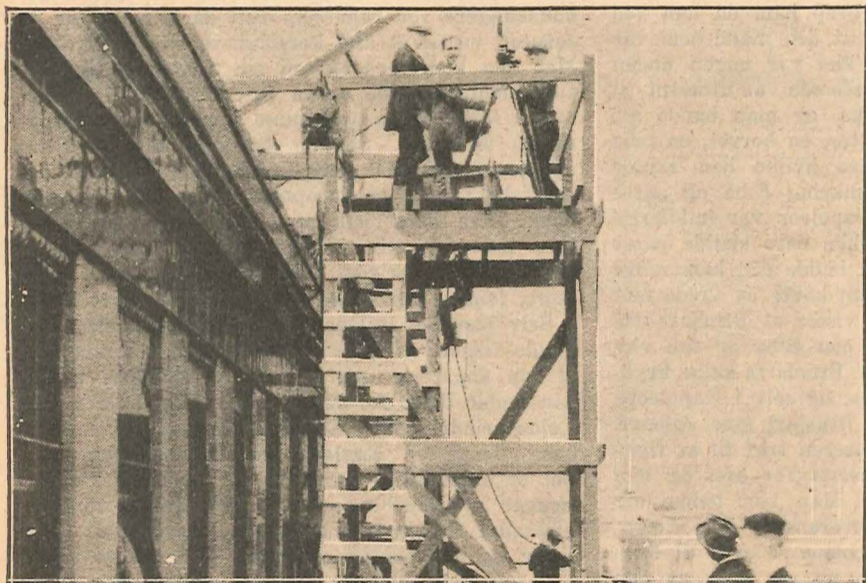
Nanny saa op, fremdeles smilende, og saa to skikkelser — en mand og en kvinde — komme imot sig. Manden var hendes egtefælle, og kvinden var Mrs. Maynard. De hadde ikke set hende og de gik meget langsomt. Hun hadde kanskje et halvt minut til at overvinde den kvælende fornemmelse som bemægtiget sig hende. Hun kunde ikke ha rørt sig om det hadde gjældt hendes liv; men hun tvang sig til at holde øinene fæstet paa de to figurer som nærmet sig.

Jack gik med bøiet hode og støttet sig tung til sin stok. Damen ved siden av ham bøide sig saa meget over mot ham at bare hendes profil var synlig og omridsene av hendes slanke figur avtegnet sig skarpt mot de skumle, gamle ruiners mørke bakgrund.

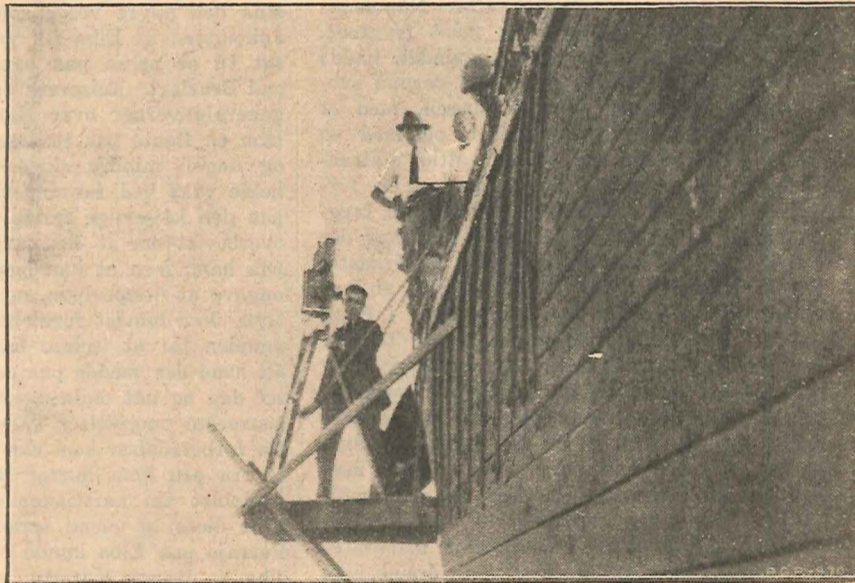
(Forts.)

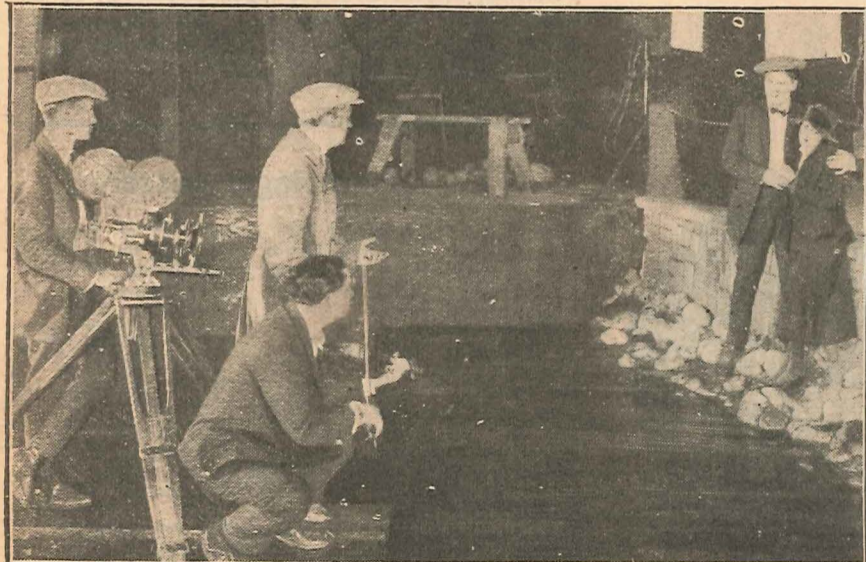
Der optas en film hvor nogen av scenene er henlagt til en øde ø. Som optagelsesplads har man valgt en palmevokset ø i Stillehavet, ikke langt fra den kaliforniske kyst, og mellem palmene har man bygget de skibbrudnes hus. Optagelsesapparatet er anbragt paa en forhøining og tilhøre ser man en fiolinist spille et stykke som passer til handlingen og som skal hensætte skuespillerne i den rette stemning. Det er et enkelt av alle de overraskende midler som filmen anvender for at opnaa den største virkning og den høieste illusion.

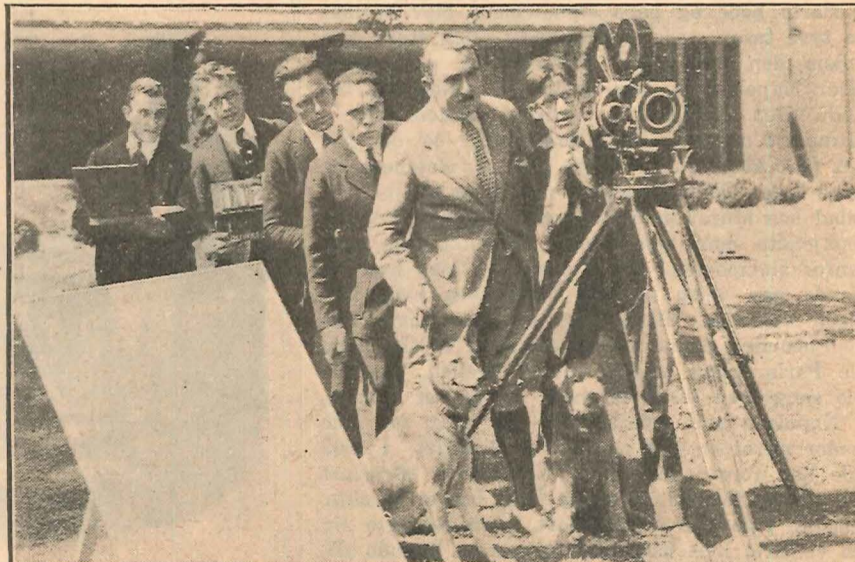
Her dreier det sig om at filme en mand, tykke „Fatty Arbuckle”, som falder ut av vinduet. For at man kan filme ham under hele faldet har man bygget et høit stillas til at anbringe optagelsesapparatet paa.

Og her har man sat optagelsesapparatet utenbords paa et skib. Scenen som skal optas er fra filmen „Skattenes ø” hvor de oprørske matroser styrter sig fra skibet ned i baatene for at ro ind til øen.

En gripende scene. Ogsaa her er fiolinen tat i anvendelse for at hensætte det unge forelskede par som i sidste øieblik reddes fra at søke døden, i den rette stemning.

En spændende scene. Baade optager, forfatter, instruktør og endda nogen andre medhjelpere, ja, selv to hunder følger med dybeste interesse oplagelsen av scenen.

Et gløt bak filmens kulisser.

Der blev sendt keiserlige soldater ut efter Bruslart og denne maatte flygte op i Korsikas kratkogter og skjule sig for soldatene, som hadde faat ordre til at gripe ham død eller levende.

Keiserens overmand.

„Bruslart er gaatt iland paa Normandiets kyst — Bruslart skal være i Paris —”

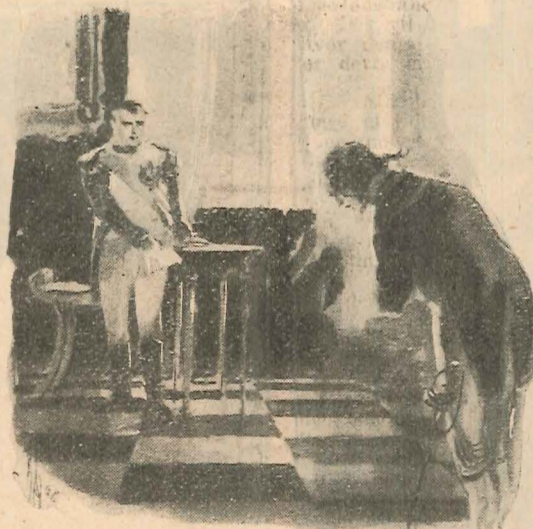
Naar denne melding kom til Napoleons hemmelige politi, rystet og skalv man. Fouché mistet sit sedvanlige flegma, tredive av de øverste politikommissærer som udelukkende beskjæftiget sig med at jage Bruslart, blev sendt i marken efter ham, seks tusen politispioner, agenter, kommissærer og officerer rystet av nervøsitet. Og man blev ikke rolig før der fra spionagen kom nye meldinger: „Bruslart er set i det vestlige Frankrike — Bruslart er reist til England — Bruslart har i den sidste tid ikke git livstegn fra sig, og man tror han enten er død eller syk.” Naar der saa nogen maaneder efter kom meldingen: „Bruslart har mottat 30.000 francs — Man venter en ny sammensvergelse fra hans side,” var rædselen igjen over parispolitiet, og selv keiseren sov ikke rolig, naar det ikke var lyktes at holde hemmelig for ham at Bruslart atter var i hans nærhet.

Blandt alle dem som stræbet efter Napoleons liv var Bruslart den farligste og mest frygtede. Han var fra Bretagne, var kongeligsindet, hadde tat del i oprørene i Vendée og hadde derpaa svoret at dræpe Napoleon. Slu, forslagen, med et mod som grænset til dumdristighet, og med en egen evne til at vinde sig venner altid i straalende humør og endelig i besiddelse av en forbløffende evne til at forklæ sig, var han en frygtelig mand at ha til fiende. I aaret 1800 var der git amnesti, og de tidligere oprørere underkastet sig. Bruslart fik lov til at bo i Paris mot at love at forholde sig rolig. Da han hadde bodd i Paris et halvt aar holdt han paa at kjede sig tildøde. Han længtet efter sit gamle liv med at ligge skjult i skoger, optræ i forklædninger og ta politispionene ved næsen. En vakker dag var han forsvundet fra Paris, og da kort efter en helvedesmaskin sprang like ved den keiserlige vogn, trodde man Bruslart var gjerningsmanden. Det var han imidlertid ikke. Han skrev tvertimot et brev til Napoleon, frala sig al skyld i hemmelige attentater mot ham og erklærte at han kur vilde dræpe ham i ærlig kamp, med sine egne hænder, eller bortføre ham. Napoleon raste da han fik brevet, politiet raste endda værre, man utsatte en pris paa Bruslarts hode og hans signalement blev opslaat paa tyve tusen steder i Frankrike. Den store duel mellem den almægtige førstekonsul og senere keiser Napoleon og den bretonske bonde var begyndt. Den skulde vare i næsten femten aar.

Bruslart var som sagt dumdristig, og det var hans plan at komme ind paa livet av Napoleon og dræpe ham. En nat opdaget man ham paa et maskabal hos Murat hvor keiseren ventedes. En dag gjenkjendte man ham i den skildvakt som stod utenfor slotsporten. En eftermiddag blev han set ridende paa veien ut mot Malmaison hvor Napoleon ventedes. Bestandig slap han bort. Damene beundret denne modige mand og skjulte ham, hele Paris fulgte med spænding duellen, paa gatene sang man viser om ham, og det er sikkert, at Napoleon som ellers følte sig tryk for sine fiender næret en dyp rædsel for Bruslart. I 1802 vilde han foreta en reise i Normandie. Bruslart som stadig forstod at sende ham brever direkte, meddelte ham at han, Bruslart, vilde betrachte sig som vanæret hvis han, Napoleon, kom levende tilbake fra reisen. Man holdt allerede paa at bestemme sig til ikke at foreta reisen, da Napoleon som ikke vilde erkjende sig overrundet, blek av en voldsom vrede, i sidste øieblik erklærte: Jeg

reiser! For at sikre Napoleons liv fik man fat i en av Bruslarts tidligere medhjelpere som hadde solgt sig til politiet som spion, og satte ham som lakei op paa Napoleons vogn. Han skulde meddele naar han i folkemængden fik øie paa Bruslart. Men resultatet blev at Bruslart som visste besked om sin tidligere medhjelpers forræderi holdt sig borte, mens Napoleon, som ikke stolte paa lakeien bak sig, hvert øieblik var forberedt paa at faa en kule i ansigtet fra Bruslart eller en kniv i nakken fra lakeien.

Keiserdømmet styrtet sammen og Napolen drog til Elba. Blandt alle de fiender han hadde set reise sig mot sig i sit liv var der bare en han ikke hadde faat beseiret. Det var Bruslart. Nogen av fienderne hadde han slaat med magt, andre hadde han bestukket, bare Bruslart hadde han ikke kunnet ramme eller kjøpe. Da han drog bort fra Frankrike uttalte han, at den omstændighet at han ikke hadde faat bugt med „den infame Bruslart” var det som pinte ham mest. Man vil derfor forstaa den uhyre vrede som grep ham da han ved ankomsten til Elba fik vite at den mand som var sat til at passe paa ham ikke var nogen anden end Bruslart. Keiserens dødsfiende var utnævnt til generalguvernør over Korsika, og man hadde git ham en flaaete paa to fregatter, en korvet, en brig og nogen mindre skibe, med hvilke han skulde holde vakt ved farvandet omkring Elba og passe paa den keiserlige fange. Napoleon var imidlertid overbevist om at Bruslart ikke bare skulde passe paa ham, men at han ogsaa hadde den hemmelige oppgave at dræpe ham, og han kokte av vrede mot ham, ikke mindst fordi han visste at Bruslart var manden for at isolere ham paa Elba og faa vite alt hvad der skedde paa øen. Bruslarts skibe krydset dag og nat omkring Elba, og selv i Napoleons nærmeste omgivelser hadde Bruslart sine spioner. De forberedelser som eks-keiseren traf til at flygte fra øen kom hurtig Bruslart for øre, og han fordoblet sin aarvaakenhet. Man kan tænke sig hvor disse to mænd hadet hverandre. Fra Porto-Ferrajo paa Elba kunde Napoleon se over til Korsika — hans Korsika, som nu regjertes av den mand som hadde fulgt ham som en skygge, som en rædsel, som et mareridt i femten aar. Og fra

Napoleon viste rasende sin politichef Fouché et brev som Bruslart hadde skrevet til ham og som paa en ubegripelig maate var blitt smuglet ind paa Napoleons bord.

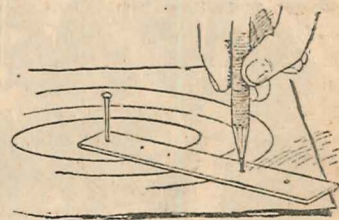
Bastia paa Korsika kunde Bruslart se over til den ensomme klippe, Elba, hvor hans dypt ydmygede rival sat, men hvorfra han kunde vente en frygtelig hevn hvis denne rival slap bort.

Og det var netop dette som skedde. Fangen slap bort fra fangevogteren. Natten til den 26. februar 1815, da den engelske repræsentant paa øen, Campbell, var reist til Livorno, flygtet eks-keiseren. Men før han drog bort fra øen utstedte han et dekrét, i hvilket der bare var to paragraffer. Den første lød: „Generalguvernør Bruslart er avsat”. Og den andre: „Bruslart skal strakt arresteres og sendes til Paris under sikker eskorte”. Naar keiseren i et saa alvorlig øieblik ikke tænkte paa andet eller andre end Bruslart, naar hans eneste tanke var at faa ham skutt, kan man forstaa baade hans glødende had til ham og hans frygt for ham. Bruslart selv fik ikke vite noget før den 2. mars, men da han hørte om keiserens flugt var han forberedt paa alt. Han sendte sin flaaete ut efter Napoleon, men den kom forsent. Keiseren var da allerede gaatt iland, og keiserdømmet var blitt gjenoprettet. Napoleon gik i triumf mot Paris, men før han tænkte paa at faa gjenreist sin trone, ønsket han at faa dræpt Bruslart. Der blev sendt keiserlige soldater til Korsika, der blev stillet fælder for guvernøren, og den mand som hele øen hadde frygtet maatte nu flygte op i den saakaldte „Maquis”, det tette krat som fylder store deler av øens indre. Her levte han som en clendig flygtning i tre lange maaneder. Keiseren glemte ham ikke, han hadde ham stadig i tankene. Den 11. april 1815, en maaned før slaget ved Waterloo, utstedte han en ny arrestordre mot Bruslart og krævet ham øieblikkelig arresteret og ført til Paris, og av alle de hundre dager keiserdømmet varte var der næsten ikke en paa hvilken Napoleon ikke utaalmodig spurte efter Bruslart. Han kunde finde sig i at bli beseiret paa valpladsen, men at en enkelt mand i femten aar hadde vaaget at trodse ham, pinte hans korsikanske stolthet. Like til slaget ved Waterloo maatte Bruslart leve som flygtning i Maquis'en. Det var saa meget vanskeligere for ham som han da var 66 aar og desuten visste at alle korsikanere stod imot ham. Men saa kom meddelelsen om Waterloo til Korsika, denne naadde ogsaa Bruslart, og det lyktes ham i forklædning at komme over til Marseille og derfra til Paris. Samme dag han kom til Paris og blev mottat av kong Ludvig den 18., stod den engelske fregat „Bellerophon” ut av La Rochelles havn. Paa dens dæk stod en ensom, graaklædt liten mand og stirret ind mot land. Det var keiseren som førtes som fange til St. Helena. I den store, femten aar lange duel hadde Bruslart seiret.

Selv paa St. Helena glemte ikke Napoleon sin gamle fiende. Kanskje var det fordi han mindedes al den angst og uro og alle de søvnløse nætter han hadde døiet for hans skyld. Han kalder ham i sine erindringer: „En av adelen leiede mordere, kong Georg av Englands infame haandlangere.” Det er uretfærdig. Bruslart var en begeistret tilhenger av Bourbonnerne og den gamle tingenes tilstand i Frankrike, han saa i Napoleon en usurpator, og han bekjæmpet ham. Han brukte i denne kamp ikke engang alle de vaaben som kunde ha staat til hans raadighet og som andre anvendte. Da Bourbonnerne atter var kommet paa tronen i Frankrike, krævet Bruslart ingen belønning, og alt hvad han fik var en tom titel. Han overlevde sin gamle fiende i otte aar og døde temmelig upaaagtet i Paris i December 1829.

En hjemmelaget passer.

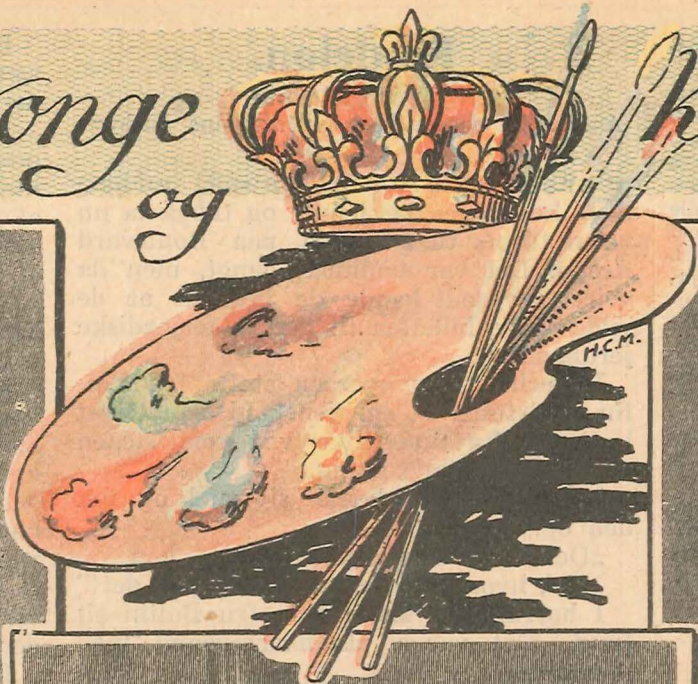
En meget let maate at lage cirkler paa er følgende: Man skjærer ut av tyk karton eller pap en strimmel som er omtrent 3 centimeter bred og 15—20 centimeter lang. Langs midtlinjen stikker man med en stoppenaal eller lignende en rad huller. Og dermed er „passeren” i virkeligheten færdig. Skal man bruke den stikker man en knapp a' gjennem passeren ene ende og ned i det punkt paa papiret hvor man ønsker at cirkelens centrum skal være, mens man sætter blyantspidsen ned i et av hullene og derefter fører denne rundt. Den vil da tegne en cirkel paa papiret.

„Malernes konge og Kongenes maler“

Hertuginde av Broglie. Hendes pikenavn var Albertine, og hun var datter av den aandrige og skarpe forfatterinde Madame de Staël-Holstein, finansministeren Neckers datter og Napoleons bitre motstander. Det blev paastaat at Madame de Staëls vrede mot Napoleon nærmest skyldtes krænket forfælgelighet og skuffet haab. Albertine blev gift med statsmanden Achille de Broglie, som i 1816 fik hertugtitlen. Hun skildres som overordentlig vakker og klok.

Marie Louise, Napoleons anden hustru, datter av keiser Frantz I. av Østerrike. Hun blev i 1810 meget med sin vilje gift med Napoleon og fødte ham den søn som fik titlen Napoleon og Rom, men som døde i en ung alder som hertug av Reichstadt. Napoleons fald syntes ikke at volde hende nogen større smerte. Hun trak sig med sin søn tilbake til Wien, og her egtet hun i 1822, efter Napoleons død paa St. Helena, sin hofmarskalk grev Neipperg som ogsaa kaldte sig greve av Montenuovo.

Dronning Caroline av Neapel med sine fire barn. Dronningen var Napoleons yngste søster, hun het oprindelig Maria Annunziata, men tok navnet Caroline. Hun blev gift med Napoleons tapre og uforlignelige general Joachim Murat, og Napoleon skjenket dem kongeriket Neapel. Det var i en periode, hvor korsikaneren skar halve Europa ut i stater for sin familjes medlemmer. Efter Napoleons endelige fald vilde Murat igjencrobre sit tapte neapolitanske kongerike, men han blev fanget og skutt og Caroline flyttet til Triest. Hun levte til sin død i 1839 dels her, dels i Florenz.

Julie Recamier, som ved sin skjønhed og aandrighet var midtpunktet i det parisiske liv i en menneskealder. Hun var gift med den rike bankier Recamier, og baade under direktoriet og under det første keiserdømme samledes i hendes salon en række av tidens mest fremragende mænd og kvinder. Paa grund av sin kritik av Napoleon blev hun likesom Madame de Staël forvist fra Paris, drog paa reiser, men vendte tilbake til Paris ved Napoleons fald. Hun var smilet atter kunstens og videnskapens verden omkring sig i sit hjem, ogsaa efter at hendes mand var gaat fallit, og alle skildrer hende som en av Frankrikes reneste og ædlestes kvindeskikkelser.

Fyrstinde Talleyrand-Perigord, amerikenerinde, enke efter kjøbmanden Grant og viet borgerlig i Amerika til Talleyrand. Da denne, som oprindelig var prest, men hadde forlatt den geistlige stand, var bliit sat i ban av paven, kunde han ikke bli viet kirkelig, for bannet mot ham blev hævet i 1802. Den vakre og kloke fyrstinde tok ivrig del i sin mands diplomatiske arbeide i næsten et halvt aarhundre og hadde en væsentlig andel i hans position. Hun etterlot en uhyre formue.

Da Napoleon I mente at at han hadde magten i Frankrike sikket i sin haand, ønsket han at omgi sig med den samme glans og pragt som hadde hersket under det styrkede kongedømme. Han førte et glimrende hof i Tuilerierne, han skapte en ny adel, og han var en meget rundhaandet beskytter for videnskap og kunst. En række malere skulde forherlige hans keiserdømme for samtid og eftertid. En av disse malere var David. En anden, hans likemand, kanskje hans overmand, var Francois Pasca! Gérard.

Gérard som oprindelig var billedhugger blev elev av David, men forlot snart hans malemaate, fik allerede da han var 19 aar førstepremie for et billede av Josef og hans brødre, var en tid kobberstikker og tegner, men malte saa en række av de vidunderligste historiske billeder: Slaget ved Austerlitz, Henrik IV's indtog i Paris osv. som endnu hører til Louvre-museets værdifuldeste billeder. Sin største betydning fik han imidlertid som portretmaler, og naar vi nu har en vidunderlig række karakteristiske portretter av de mænd og kvinder hvis navn fylde Europa, og som bestemt over Europas skjæbne i mer end en menneskealder, skyldes det ikke minst Gérard. Med rette er det sagt om hans portretter at de skildret originalen like ind til hans sjæl og inderste nerve, og at man kanskje kunde forstille sig for selve keiseren, men ikke for Gérard. Hans billeder røber ogsaa dyp menneskekundskap. Man kan læse menneskenes tanker ut av lerretet og farvene. Foruten billeder av Napoleon selv malte han portretter av keiserindene Josephine og Marie Louise, av Napoleons søstre, bl. a. av Caroline som blev gift med Joachim Murat og blev dronning av Neapel, og av alle de stjerner som dreiet sig om Tuilerienes store sol: Napoleon, fra hans generaler til hofdamene og til fruene i de „saloner“ hvor den fornemme verden da samledes.

Det er ogsaa ham vi skylder billedet av den meget omtalte madame Recamier.

Napoleon som satte stor pris paa Gérard gjorde ham til baron, ga ham æreslegionen og utnevnte ham til hofmaler. Efter Napoleons fald og ved Bourbonnernes tilbakekomst beholdt han sin titel, og hans ry var efterhaanden blit saa stort og var gaat saa vidt over verden, at alle de konger, keisere og andre stormænd som kom til Paris efter Waterloo skulde males av Gérard. Han var ikke lenger bare maler; kongen, som Napoleon hadde kaldt ham, han var ogsaa blit kongernes maler. Stukket i kobber gik disse billeder av næsten alle Europas fyrster ut over alle land, de hanger i alle samlinger og de er blit viktige og lærerike historiske dokumenter om hele den bevægede periode fra 1789 til 1837. I dragter, i interiører, i scener, i sin karakteristisk skildrer han sin samtid saa vi synes at se den levende for os og selv at ha levet med i den.

Hans produktion var uhyre, og hans grundighet, hans kolorit og hans fremstillingsevne holdt maal med den. I 1837 døde han ganske pludselig. Her er gjengit nogen av hans berømteste billeder.

Solen —!

Godmorgen — du store, blanke sol —
som skinner saa lyst i min rute,
og bringer mig hilsen og bringer bud
fra fjerne verdner derute —
Jeg legger mig trygt i din milde favn
og signer min dag med det bedste navn!

Dit smil er guld og din aande glød,
og høit du sitter som ingen —
et funklende straalevæld har lagt
dig stolte smykker om bringen.
Mens fin og fager og let paa taa
du træder din dans i det himmelblaa.

Med roser hilste dig Østerled,
da aarle din spæde lue
— en morgenhilsen fra lysets land —
sig tændte paa luftens bue,
og havets bølger de fandt dertil
det allerlifligste strengespil.

I søvne smilte det mindste barn,
og faren hilste sit virke,
mens rapt han skyndte sig til sin plads
i arbeidets store kirke.
Men moren syslet i hjemmets vraa,
med smil til dronningen, høit paa straa.

For dronning er du, en frue fin,
en fulgdod og mild tillike —
der strømmer glæder i tusental
til en og hver fra dit rike.
Selv den som blør under ulivssaar
livalslig trøstfuldt din straale naar.

Og ikke trættes du dagen lang,
men daler med smil i vester,
beredende fremmede steder lys
og glimrende skjønhetsfester —
Ha tak, du straalefe, mild og god,
for naadestrømmen fra livets flod.

R. T.

Findeløn.

Av Frédéric Boutet.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

Hr. og fru Boltin hadde spist middag hos nogen bekjendte og tilbakela nu veien tilfots til sit hjem paa Boulevard Arago. Det var temmelig langt, men da veiret var godt hadde de bestemt at de vilde spare billetten til den underjordiske jernbane.

I nærheten av operaen støtte fru Boltin med foten til en gjenstand som trillet bortover fortauet like ved rendestenen med en klirrende klang.

Hendes mand bøide sig ned og tok den op.

„Det er et armbaand!” utbrøt han.

„Nei, hvor det straal! La mig se det!”

I halvmørket undersøkte fru Boltin sit fund. Det var et platinaarmbaand med diamanter.

„Det er aldeles vidunderlig,” sa hun betat. „Det maa være værd en vanvittig masse penger.”

I halvmørket undersøkte fru Boltin fundet. Det var et platinaarmbaand med brillanter.

„Det er sikkert. Men staa ikke der og stir paa det; en eller anden bandit kunde lægge n. erke til det og —”

Han tok armbaandet som var ganske fugtig og tullet det ind i sit lommetørkle og puttet det i inderlommen, hvorefter han knappet sin frak.

„Mist det endelig ikke,” sa fru Boltin og tok ham under armen som for derved bedre at passe paa det; da de begge gik videre, ganske ophidset av begivenheten, utbrøt hun:

„Hvad skal vi gjøre?”

„Klokken er over tolv; det er noget sent at bringe det til politistationen,” svarte hendes mand. „Jeg kan gaa bort med det imorgen.”

„Den som har mistet det maa være fortvilet,” sa fru Boltin.

„Ja, det tror jeg nok! Et saa kostbart armbaand! Jeg forstaar mig ikke meget paa det, men det er sikkert værd tredive tusen francs.”

„Tror du virkelig det er værd saa meget?”

Da de var kommet hjem undersøkte og værdsatte de smykket paany, og de syntes det var endda mer værdifuldt end før.

Fru Boltin holdt det mellem fingertuppene, strakte armen ut og bevæget det sagte frem og tilbake for at faa stenene til at glitre; derefter satte hun det om sin arm som aldrig før hadde været prydet med et armbaand.

„Hvor nydelig det tar sig ut om det fine haandled,” sa hr. Boltin.

„Naar jeg tenker —”

Men hun fuldendte ikke sætningen. Hun tok armbaandet av armen og la det paa bordet mens hun tænkte paa at mange kvinder som var baade ældre og styggere end hun eiet slike smykker og flere som kanskje var endda kostbarere. Hun tænkte paa at de ogsaa eiet kostbare toiletter og et kostbart utstyrt hjem, noget som aldrig vilde bli hende tildel — hvilket jo igrunnen var uretfærdig.

Hendes mand gjettet hendes tanker og betragtet hende en stund i taushet.

Som hun sat der med sit vakre haar halvt utslaat og med en misfornøiet trut og stirret paa armbaandet lignet hun et barn som selv ikke har noget leketøy og med graaten i halsen ikke tør røre ved andres.

Han blev baade rørt, ærgerlig og angergiven over at ha sagt at det klædte hende, siden det ikke var hendes.

„Stakkars liten,” sa han kjærlig til hende, „hvor jeg beklager at min usle stilling som fuldmægtig ikke tillater mig —”

„Vil du tie stille!”

Hun hadde tat sig sammen og lo litt forcert.

„Det var barnagtig av mig! Vi er jo saa lykkelige!”

Da hr. Boltin næste morgen var meget optat hadde han besluttet at han først vilde bringe armbaandet paa politistationen naar han kom hjem fra kontoret. Han vilde da komme og hente sin hustru for at de kunde gaa sammen ditbort.

Fra klokken fem næste eftermiddag ventet fru Boltin fuldt færdig paa sin mand. Hun hadde lagt armbaandet i en liten æske som hun omhyggelig hadde bundet til, og hun tænkte ved sig selv:

„Dersom det skulde ske at ingen i løpet av et aar har gjort fordring paa det —”

Men saa trak hun mistvilende paa hodet — det var et forfængelig haab.

Hendes mand kom meget oplivet hjem.

„Jeg kan fortælle dig nyheter om armbaandet,” sa han. „Der er slaat plakater op om det. Jeg har set dem selv. De har nok skyndet sig det de har kunnet. Men det er jo ikke saa merkelig naar det dreier sig om et saa værdifuldt smykke. — Det later desuten til at det var en erindring. De byr to tusen francs i findeløn til den som bringer det tilbake til Eiermanden. Det er en pen sum, ikke sandt? Og kan du gjette hvem som har mistet det? Fru Vanesse — du vet, hendes mand er ustyrtelig rik. De er omgangsvenner av min direktør; vi traf dem der ved den store soireen hvor vi var med. — Husker du ikke Vanesse? En mager, graasprængt herre —”

„Og hans kone var en spids dame med rødt, farvet haar; hun sat og skapte sig med sin stanglorgnet og talte foragtelig om penger og rigdom, skjønt hun hadde

et perlehalsbaand paa sig til tre hundre tusen francs! Og alle mennesker vet da at hendes mand har snytt Gud og hvermand. — Naa, saa det er hendes armbaand?"

„Nu overdriver du, Madeleine," sa hr. Boltin forsigtig.

„Aldeles ikke. Og til hende kan det neppe være et armbaand, det maa være en ring. Hun har fingre saa tykke som pølser! — Men hvad saa?"

„Ja, da vil jeg naturligvis selv bringe armbaandet bort paa Boulevard Malesherbes til Vanesses. Jeg vil naturligvis be om at faa tale med dem selv og det kan kanskje bli indledningen til en meget fordelagtig forbindelse for os. — Jeg vil ialfald sikre mig deres taknemlighet og bevaagenhet; det kan komme mig tilgode overfor min chef — og det avancement som der har været tale om for mig."

„Og de to tusen francs? Findelønnen! Vil du forære dem den?"

„Ja men, Madeleine, i min stilling! — Og mennesker som vi har truffet hos min direktør — og som vi kanskje kan træffe igjen! — Hvorledes vilde det ta sig ut? Hvad vilde der ikke bli sagt om os? — Vi maa tænke paa vor værdighet! Vi kan da ikke som en gatefeier eller en klutesamler som har fundet en ring, ta imot —" Hun trak paa skuldrene.

„Det er nogen nydelige sammenligninger du kommer med. Jeg har jo ikke foreslaat dig at du selv skulde ta imot —" „Vil du gaa forklædt ditbort?"

„Du maa jo være fra forstanden! Jeg vil ikke finde mig i at Vanesses skal slippe med at sende mig for femti francs i blomster. Jeg vil ikke forære de menneskene som er mangemillionærer og forresten noget tarvelig rak, de to tusen francs som det er deres pligt at gi, for at de saa baketter skal le dig ut. Armbaandet er tyve ganger saa meget værd og dersom vi ikke hadde tat os av det vilde det være blit knust, puffet ned i en kloak eller stjaalet — kortsagt forsvundet for alltid! — To tusen francs er jo en stor sum for os! Vi vet jo ikke engang hvor vi skal tilbringe din ferie fordi vi ikke har penger til at leie noget for, og saa skulde vi gi

avkald paa — nei, du kan tro nei! Jeg lar simpelthen Hermance bringe armbaandet dit det hører hjemme."

„Hermance! Det er hun altfor dum til. Hun kommer til at sladre."

„Hun er slet ikke saa dum. Hun har hurtig sat sig ind i husets stel. Hun er absolut ikke sladreagtig. Hun bare avleverer armbaandet, sier at hun har fundet det paa Operapladsen, opgir navn og adresse hvis det er nødvendig, mottar findelønnen og sier ikke et muk om os. Det er absolut utænkelig at vort navn blir nævnt. — Hør bare efter! Jeg skal nok gi hende besked! — Hermance! Hermance!"

„Madeleine, jeg ber dig om at overveie saken nøiere —"

Men fru Boltin hørte ikke efter hvad han sa.

Hermance kom ind i blaaforklæ. Det var en plump og firskåren bondepике, langsom i sine bevægelser og sen i opfatningen; hun hadde vogtet kjør indtil fru Boltin den foregaaende sommer hadde fundet hende ute paa landet, og nu stirret hun med sine store, runde, forbausede øine paa alt det nye som møtte hende, skjønt hun ikke kjendte meget utover den lille leilighet hvori hun daglig bevæget sig, pipene hun kunde se fra sit værelse i sjette etage og nogen av de nærmestliggende gater.

Fru Boltin som gjerne vilde beholde hende, lot hende sitte i spisestuen naar de var ute, og passet paa at hun ikke fik omgang med andre mennesker.

Hermance stod rolig og uanfegtet og hørte paa alle de forklaringer og paalæg som blev gjentat for hende flere ganger. Derefter fik hun en skriftlig opgave over hvor hun skulde skifte tog paa undergrundsbanen.

„Har De forstaat det nu?" spurte fru Boltin tilslut. „De har fundet armbaandet og De bringer det tilbake til dets eiermand. De faar utbetalt den utsatte findeløn paa to tusen francs. Den har De ret til. Og under ingen omstændigheter maa De nævne min mands eller mi: navn. — Det er mennesker som min mand allerede har været altfor god imot og han vil derfor ikke at

det skal se ut som om han atter gjør dem en tjeneste. De sier altsaa ikke et ord om os, men De kan gjøre regning paa at jeg skal belønne Dem rundelig. Nu har De altsaa forstaat det?"

„Ja, frue. Nu skal jeg gaa derbort."

— — —

I spænding avventet egteparret Hermances tilbakekomst.

Hr. Boltin var urolig og nervøs, men fru Boltin var i godt humør og overveiet hvorledes de bedst skulde anvende de to tusen francs.

Det var langt over middag da Hermance endelig viste sig.

„Naa, hvorledes gik det saa med de to tusen francs?" spurte fru Boltin.

„Jeg har Dem ikke," svarte Hermance.

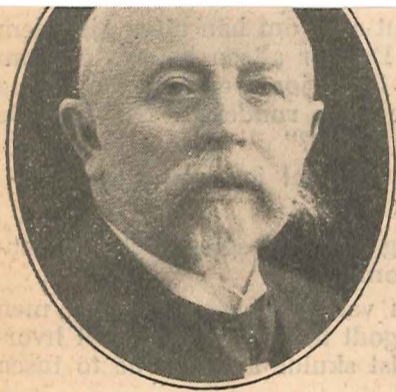
„Hvad for noget? Har De dem ikke? Hvorfor? Har De været saa dum at avlevere armbaandet før De fik pengene?"

„Damen sa jeg var altfor ung til at ha saamange penger mellem hændene; de vilde bli stjaalet fra mig. Saa underskrev hun et papir som jeg har her om at hun satte dem i sparekassen for mig. Jeg faar saa sparekasseboken. — Herren sa riktig nok at det var altfor god betaling for at samle op noget paa gaten, men saa sa fru Boltin at det var saa sjelden nutildags at folk var saa ærlige —"

„Men det er jo ikke Dem som har fundet armbaandet, De nederdrægtige menneske!"

„Nei, men jeg kunde jo ikke si noget, jeg var jo forbudt at nævne herren eller fru Boltin. — Og saa var der en anden ting — jeg tar plads derborte. Fru Boltin vil gi mig dobbelt saa stor løn som jeg faar her; jeg faar et nydelig værelse og en kinematografbillet en gang om uken — altsammen fordi jeg var saa ærlig —"

Rasende over sin magtesløshet sank fru Boltin om paa en stol, mens Hermance uanfegtet gik op paa sit værelse for at pakke.

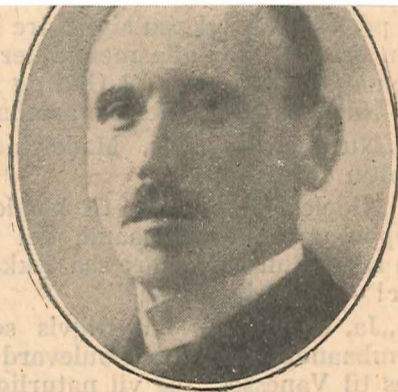

Fiskeriintendant L. Schmidnielsen

som nu har fratraadt sin stilling ved Trondhjems fiskeriselskap og Trondhjems fiskerimuseum efter over 30 aars funktionstid blev nylig tildelt kongens fortjenstmedalje i guld for sit store arbeide i fiskeriernes interesse. Hr. Schmidnielsen har paa dette omraade skapt sig et landskjendt navn.

Hvor det nye rovmord fandt sted ayttaarsnatten. Paa billedet ses den dræpte Konrad Kjæres gaard ved Skjælviken i nærheten av Hvitsten I forgrunden ser man Konrad Kjære selv og hans hest. Bak flagstangen er kloppen over bækken hvor den dræptes lik blev fundet. Skal ogsaa denne blodgjerning bli en uløst gaade? — Efter amatørfotografi.

Norigs Maallag

holdt forleden aarsmøte i Kristiania. Størst interesse vakte forhandlingene om maalprogrammet, men ogsaa den skarpe strid om den saakaldte lagsbruksskat vakte adskillig opmerksomhet. Folkehøiskolebestyrer Olaus Islandsmoen, hvis portræt her ses, frabad sig gjenvalg som form. og i hans sted valgtes prof. Koht.

Naar folket indskrives i mandtal. Det er nu ti aar siden sidste folketælling fandt sted i vort land, og det er med stor interesse man venter at faa vite resultatet av den folketælling som foregik 1. december ifjor, da man strævet med at utfylde de ganske vidtløftige skemaer som i et antal av 3 millioner var spredt utover vort vidtstrakte land. Folkemængden nærmer sig nu dette tal. Optællingen er et vældig arbeide som det vil ta ca. 3 aar at faa endelig avsluttet. Her ser man et av kontorene,

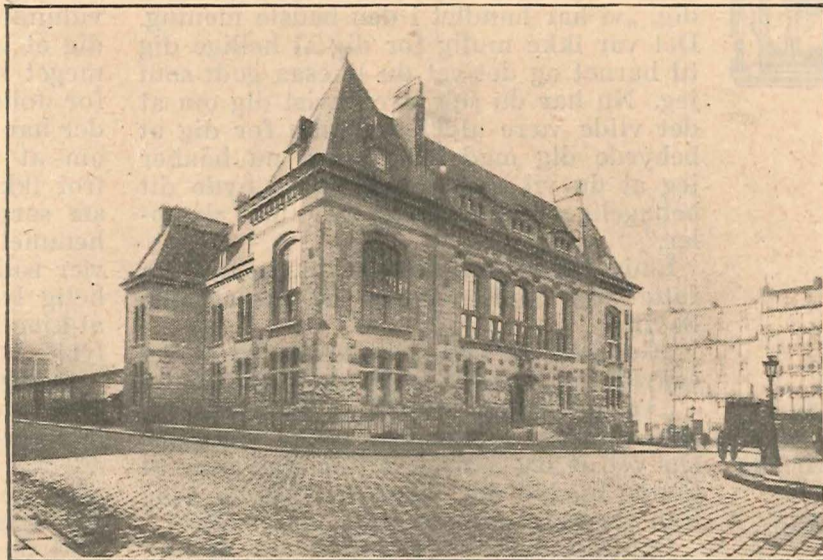

Vinteridrætssæsonen har hat en skral begyndelse iaar. Langt ind i januar var det smaat beventd med skiføret baade søndenfjelds og nordenfjelds, men det har forhaabentlig rettet paa sig naar disse linjer læses. Hellerikke vore skøiteløpere har hat grund til at være tilfredse. De første Norgesmesterskapskampe paa isen var berammet til 23. januar, da første runde i hockeymesterskapet aapnedes. Fjoraarets mesterskap indehas av „Ready“ hvis lag ses her. Det faar en haard job at forsvare det,

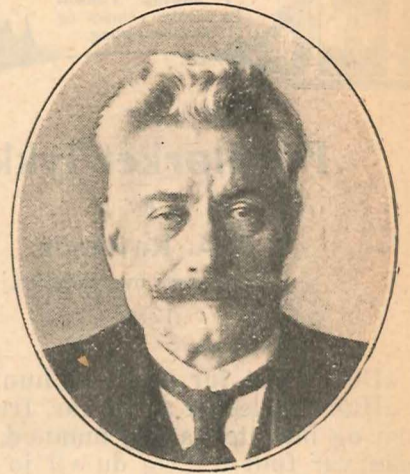
Spredte træk fra verden derute.

Den fhv. tyske rikskansler Bethmann-Hollweg som pludselig er avgaat ved døden. Han var rikskansler da Tyskland i 1914 sendte sine krigserklæringer i øst og vest, og han fik paa en maate ansvaret for krigen, men han har forsøkt at velte det av sig ved sin sin bok „Verdenskrigen og ansvaret for den”. Han blev 64 aar.

Det store institut for paleontologi, d. v. s. læren om forsteningene og fortidens dyr og planter, som den lærde fyrst Albert av Monaco har skjænket Paris og den internationale videnskap. Institutet som rummer store, kostbare samlinger er doteret med mange millioner francs. I forveien hadde den lærde fyrste skjænket Paris et museum for oceanografi.

Den tyske arbeiderfører Legien som er avgaat ved døden. Legien stod som den øverste leder av de samlede tyske arbeiderforbund, og han var en autoritet i alle spørsmal vedrørende arbeiderbevægelsen. Han skildres som en kyndig og rolig mand som var skapt til leder for et stort lands millioner av arbeidere.

Bethmann-Holwegs død.

Midt under den truende, nye konflikt mellem Tyskland og de allierte angaaende Tysklands forhold til traktatbestemmelsen om avvæbning, et forhold som ved aarsskiftet fremkaldte en temmelig skarp noteutveksling mellem de to parter — midt under disse drøftelser indtraf en begivenhet som atter bragte paa bane spørmaalet om hovedansvaret for verdenskrigen og dermed ogsaa for Tysklands efterfølgende sammenbrud. Denne begivenhet var fhv. rikskansler Bethmann-Hollwegs uventede død av lungebetændelse efter spansk-syken, og i tyske og andre nekrologer over ham manglet det ikke paa bitre og skarpe uttalelser om hans politik dengang da Tyskland aapnet verdenskrigen med sine krigserklæringer i øst og vest, indbruddet i det nøytrale Belgien etc. Vistnok har Bethmann-Hollweg selv i sin bok om verdenskrigen og ansvaret for den forsøkt at renvaske sig for det tunge ansvar man har lagt paa ham, men hvad eftertidens historieskriverer end maatte finde ut angaaende de dypereliggende aarsaker til verdenskrigen, saa vil vel den tyske „krigskansler”, som man ogsaa har kaldt Bethmann-Hollweg, ialfald staa som en av dem som ved siden av keiser Wilhelm bærer hovedansvaret. Bethmann-Hollweg blev bare 64 aar, og har man end adskillig at si paa hans politik og hans virke som statsmand saa anerkjender dog selv hans motstandere hans udmerkede personlige egenskaper og hans ærlige vilje. Bethmann-Hollweg var vistnok en dygtig minister under et enevoldsstyre men han forstod ikke som statsmand tidernes tegn.

Skolebarn i London har reist dette monument over skibsgutten John Travers Cornwall som faldt i sjøkampen ved Jylland. John Cornwall var bare 16 aar, men han viste et slikt mod under slaget at han trods sin ungdom blev hædret med Victoria korset.

Man bør ikke reise til Amerika.

Over hele Europa følger nu arbeidsløshet i de økonomiske krisers kjølvand, og inden de forskjelligste kredser søker man efter botemidler mot den truende eller allerede tilstedeværende elendighet. Fra gammel tid av har det gjerne været saa, at arbeidsløse paa en kant drar andensteds hen for at prøve paa at slaa sig igjennem, og fremforalt har veien da gjerne gaat over havet til Amerikas forjættede land. Slik er det ogsaa i vore dager. Det berettes at der nu i lang tid har strømmet ca. 3000 europæere daglig til U. S. A., og at over en million er ankommet i fjoraarets løp, mens minst ti millioner mennesker i Mellemeuropa staa færdig til at følge efter saasnt leilighet gis. Imidlertid befinner ogsaa Amerika sig nu i den økonomiske nedgangs tegn og arbeidsløsheten har ogsaa derover i stor utstrækning lagt sin lammede haand paa befolkningen. Under disse omstændigheter har amerikanerne sat paa dagsordenen som en av de væsentligste saker kongressen har til behandling spørmaalet om indskrænkning i den økende indvandring. Ja, der agiteres endog for at stanse indvandringen helt i 2—3 aar som et mottræk mot den „sammensværgelse” amerikanerne paastaar at myndigheter og dampskibsselskaper i visse europæiske land har indgaat for at faa eksporteret over Atlanteren saamange fattige og urolige elementer som mulig. Under enhver omstændighet gjælder det vistnok at betænke sig længe og vel før man drar til Amerika nu, for selv om man slipper ind er det vanskelig at slaa sig igjennem for nykommere.

Et par billeder fra den anden side Atlanterhavet.

Den første „Radium-bank” er blitt opprettet i De forenede Stater. Den har til opgave at utlaane den kostbare, for enkelte ganske uoverkommelige radium til behandling av forskjellige sygdomme. Det er bankens direktion man ser paa ovenstaaende billede. Bankdirektøren, Mr. Arthur Roeder, holder i en tang bankens beholdning av radium. Det er bare en ganske liten bit men den har en værdi av over 375.000 dollars eller over 2 millioner kroner.

Indvandrere erlagger skatten for at faa lov til at gaa iland i Amerika. Daglig kommer nu omkring 3000 emigranter til de amerikanske Atlanterhavshavner og da hver av dem maa betale 8 dollars i avgift blir det ca. 25.000 dollars om dagen. Nu er indvandrerstrømmen svulmet slik op, at man i kongressen har vedtat et forslag om helt at forby indvandring i to aar, men det anses tvilsomt om senatet gir dette forslag lovs kraft.

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

„De er vist for ung,” sa hun.
„Hun er næsten atten aar, frue,” sa konen og nævnte aar og maaned, den unge pike var født i. „Og du vil jo gjerne ha en plads, Emy, ikke sandt?”

Den unge pike lo og sa halvt trodsig:

„Ja, jeg vil.”

Lady Burlington stod endnu og saa ut av vinduet og hendes trang til det gode forsvandt, og samvittighetens stemme døde pludselig bort i hende.

„Det gjør mig ondt at jeg har ulciliget Dem,” sa hun, „men jeg tror ikke, De passer til stillingen. Hvis De er blitt sat i nogen utgift ved forberedelsen til mit besøk — hvis De er blitt skuffet — saa ta dette som erstatning!”

Hun la en pengeseddel paa bordet, og den lille konen grep den.

„Naturligvis er vi skuffet,” sa hun, „og hvis De bare vil prøve Emy, vil De finde at hun er en tjenstvillig, sterk og dygtig pike.”

Men Lady Burlington ønsket bare at komme ut av huset, bort fra dette levende minde om saa megen skam og kval. Hun kjørte tilbake til sin mor.

Mrs. Saville spiste middag paa sit værelse. Hun reiste sig, da Lady Burlington traadte ind og strakte sine hender ut.

Enid tok dem, og idet hun sank ned paa en stol, la hun sine ned paa dem.

„Mor, du har ret,” sa hun hæst. „Jeg kan ikke gjøre det. Det er kanskje feigt og grusomt, men jeg kan ikke gjøre det.”

Mrs. Saville klappet hendes hender.

„Jeg vilde jo ha skaanet dig for dette,” sa hun lavt.

Hendes egen bevægelse var meget stor, for hun hadde risikert alt paa et bredt og hun hadde ikke turdet haabe paa et saa godt resultat.

„Forsøk paa at bli rolig, Enid, og tænk ikke mer paa denne sak,” sa hun. „Prøv paa at indse at det er godt som det er.”

„Ja, det maa jeg,” svarte Lady Burlington med en underlig forstenet ro. „Men, aa, mor —” der var en fortvilet klang i hendes stemme — „jeg tænker ikke saa meget paa det som det er, men som det kunde ha været. Indser du ikke selv nu hvor grusomme vi har været? Vi har fundet midler til at gi os selv et behagelig liv — men samtidig har vi forsømt vor pligt imot hende som hadde saa stor fordring paa os. Man sier at naturen alltid taler,” vedblev Lady Burlington, „men det er en falsk paastand. Jeg stod ansigt til ansigt med mit eget barn; men istedenfor at mit hjerte skulde ha higet imot hende, gøs jeg tilbake for hende som om hun hadde været et giftig kryp. Og dette er min skyld. Hadde jeg handlet som en mor burde ha handlet, hadde jeg selv paatat mig den pligt, jeg overlot til fremmede, saa hadde dette møte idag været mig en glæde og ikke en sorg.”

Mrs. Saville sa ingenting, men saa bare litt ærgerlig ned paa sin middagsmat — den blev kald og hun hadde en udmerket

appetit og desuten sympatiserte hun aldeles ikke med Enids følelser.

„Min kjære Enid,” sa hun litt utaalmodig, „vi har handlet i den bedste mening. Det var ikke mulig for dig at hellige dig til barnet og det vet du likesaa godt som jeg. Nu har du selv overbevist dig om at det vilde være aldeles umulig for dig at bebyrde dig med hende, saa nu haaber jeg at du vil slaa dig til ro og nyde dit behagelige, komfortable liv uten skrupler.”

Lady Burlington skalv litt, men hun fattet sig, bøide sig ned og kysset Mrs. Saville.

„Godnat,” sa hun, „jeg lover dig at jeg saavidt mulig ikke skal plage dig mer.”

„Aa, mit kjære barn!” sa Mrs. Saville. „Du maa ikke fremstille saken i det lys. Du vet at jeg bare er altfor glad over at kunne hjelpe dig. Skal du virkelig gaa? Kan du ikke spise middag med mig?”

Den lille dame trak et dypt suk, da hun blev alene.

„Jeg maa gaa til Miriam straks imorgen,” sa hun. Hun maa ha spillet sin rolle meget godt.”

„Saa,” lo Mrs. Saville.

„Saa har jeg altsaa overvundet denne vanskelighet som i min indbildning hadde antat formen av et mørkt, truende problem! — hvor taapelig at la sin fantasi løpe av med sig! Hvis man bare bærer sig en liten smule fornuftig ad, kan man klare de største vanskeligheter!”

Nigel Burlington fulgte ikke sin onkel. Der var lagt andre planer; han skulde bli i London i det mindste for en tid, og han hadde sendt et telegram til Enid og underrettet hende om at han paa grund av hendes mands avreise var optat den aften og maatte bli paa kontoret.

„Jeg tror, jeg vil tale rent ut til Enid imorgen,” tænkte den unge mand, „og jeg vil be hende om ikke at fortie noget for sin mand, hvis hun virkelig har sorger og bekymringer. Hvem kunde hjelpe hende saa godt som onkel John? Der er intet, jeg ikke vil gjøre for hende for hans skyld — likesom ogsaa for hendes egen — men jeg synes, det er rigtigst at hun henvender sig til ham. Det vilde saare ham dypt, hvis han opdaget at der var den aller mindste hemmelighetsfuldhet imellem dem.”

Men den næste dag, da han spiste frokost sammen med Lady Burlington, følte han sig tilmode som om der var blitt løftet en vekt fra hans skuldre, for Enid talte rent ut til ham.

„Jeg er ræd for at du har været urolig for min skyld,” sa hun med et søtt, alvorlig smil; „jeg vet at du har været bekymret i de sidste tre dage, Nigel, og jeg har været saa lei over at jeg har voldt dig denne bekymring. Derfor vil jeg bare si dig, kjære Nigel, at jeg bare har været meget nervøs og overtræt — og det som jeg sa dig forleden aften om at hjelpe mig, var bare snak og intet andet. Jeg skal aldrig fordre den forpligtelse av dig, for jeg haaber at jeg ikke skal behøve nogen hjelp. Tænk ikke mer paa det — det maa du love mig!”

„Naturligvis,” sa Nigel og hans ansigt opklaredes synlig. „Jeg har været bekymret for dig, Enid, og igaarftes tænkte jeg netop paa, at hvor villig jeg end er til at hjelpe dig saa godt, det staar i min magt, saa vilde det være det aller bedste for dig at betro alle dine sorger og bekymringer til onkel John.”

Lady Burlingtons øine fylldtes med tårer.

„Tak, Nigel,” sa hun, „du bekræfter bare min første gode mening om dig og

du har ret, aa ja, du har fuldkommen ret! — Hør paa mig!” sa hun og hendes øine straalte gjennom taarene med en vidunderlig glans. „Hør paa mig! Jeg gir dig et løfte: fra idag vil jeg ikke ha saa meget som skyggen av en hemmelighet for John. Jeg vil fortælle ham alt hvad der har foregaat i mit liv; jeg vil be ham om at ta alt i sine hender. Nigel, jeg tror ikke at behøve at si dig at min største sorg er at skulle ha bare en eneste hemmelig tanke for min mand. Nuvel, vær rolig. Jeg har aldrig visst hvad virkelig lykke var, før jeg lærte din onkel at kjende og han alene kan raade for min lykke i fremtiden.”

„Kjære Enid,” sa Nigel ømt.

Han tok hendes utstrakte haand og idet han reiste sig op, bøide han sig over den og netop da hans læber hvilte paa den, blev døren aapnet og Sir John traadte ind, fulgt av Nigels mor.

Et øieblik var alle tause. Det var Sir John som talte først.

XIV.

Morens beskyldning.

Lady Burlington trak hurtig sin haand ut av Nigels og kastet sig i sin mands armer. Sir John holdt hende fast med en trodsig mine og hans blik møtte svingerindens haarde triumferende øine med en værdighet som endog gjorde indtryk paa hende.

„Kjære Enid, jeg kommer tilbake før jeg ventet det,” sa han. „Nigel, du skal ikke gaa; jeg kjører dig som sedvanlig til City. Men jeg vil først ha en kop kaffe og Sophie trenger litt frokost. Men du har forresten endnu ikke fortalt mig, Sophie,” vedblev Sir John i en let, munter tone som helt skuffet Enid, „hvad der har bragt dig til byen saa tidlig? Jeg saa din mor komme gaaende,” sa Sir John henvendt til Nigel, „og saa stanset jeg vognen og tok hende med mig. Og naar du nu engang er i byen, Sophie, saa haaber jeg at du blir hos os resten av dagen.”

„Det haaber ogsaa jeg,” sa Enid hjertelig.

Glæden over at føle sin mands armer om sig jaget for et øieblik bort alle ængstelige tanker.

„Jeg har ikke noget at gjøre i formiddag,” sa hun, „men i eftermiddag har jeg en bod paa den store velgjørenhetsbasaren i Perth House. Kanskje det vil interessere dig at se den, Sophie. Det er vist litt kjøligere idag, og da bodene er ute i haven, saa kvæles vi ikke. Si nu at du blir med.”

Mrs. Burlington rettet sig op med sin koldeste, mest avvisende mine.

„Tak,” sa hun, „men jeg har forretninger at besøge i byen og jeg ynder ikke velgjørenhetsbasarer. Det var slet ikke min mening at gaa hit,” tilføide hun, „men John overtalte mig.”

Sir John hadde allerede sat sig ved frokostbordet og gav sig utseende av at spise frokost.

„Men kjære Sophie,” sa han, „vær nu ikke saa latterlig. Hvorfor skulde du ikke komme hit? Mit hus staar aapent for min familie og min hustru er likesaa glad som jeg, naar der kommer nogen.”

Mrs. Burlington svarte ikke, men vendte sig til sin søn.

„Nigel, jeg vil gjerne tale med dig,” sa hun.

Den unge mand hadde staat taus, siden hans onkel kom ind. Han saa oppmerksomt paa ham. Det som Enid ikke saa

stod klart for ham og han følte sig grepet av en pludselig angst. Han forstod den betydning der kunde lægges i det kys han hadde trykket paa Enids haand, og han følte sig opfyldt av bitter smerte ved tanken paa hvorledes onskap kunde utyde dette tegn paa høflighet og venskap.

„Onkel, vil du vente paa mig?” sa han, idet han aapnet døren for sin mor.

Sir John sa hjertelig:

„Naturligvis — naturligvis, min kjære Nigel.”

Men Lady Burlington sa:

„Nei, Nigel, jeg tillater ikke at min mand kjører bort igjen straks; han har reist længe inat og jeg er sikker paa at han er træt. Kjæreste John,” tilføide hun, „kjør ikke til City med det samme, men bli litt hos mig.”

Døren lukket sig efter Nigel og hans mor og de blev alene.

Mrs. Burlington grep ham om haandleddet og trak ham med gjennom korridoren, til de kom til et andet værelse og saasart de var derinde og døren var blit lukket, sa hun med hæs stemme, mens hun fremdeles holdt hans haand fast:

„Forlat straks dette hus! Du maa ikke bli hos denne skjændige kvinde et øieblik længer!”

Nigel rev sin haand ut av morens.

„Er du forrykt, mor?” utbrøt han lidenskabelig. Men saa betvang han sin vrede med stor anstrengelse. „Mor, hvad har du dog i dit hjerte, siden dine øine altid ser det onde?” spurte han.

„Jeg ser skarpt og klart,” svarte Mrs. Burlington som var kridhvit i ansigtet. „og hvad der er godt, er godt, og hvad der er ondt, er ondt. Du er mit barn, mit eneste barn, og det er min pligt at redde dig fra alt som er ondt. Nigel —” hendes ansigt fortrak sig konvulsivisk — „som din mor befaler jeg dig at forlate dette hus. Du spiller et foragtelig spil. Du elsker din onkels hustru, denne

kvinde, paa hvem han har ødslet saa megen luksus — den skabning der er uværdig til den stilling, hun indtar! Du maa forlate huset straks — før der hænder noget værre! Jeg bebreider dig intet — det er hende som frister dig — jeg kjenner hende — den elendige skabning, hun er.”

I samme øieblik blev døren aapnet og Sir John stod foran dem. Aldrig før hadde Nigel set et saadant uttryk i onkelens ansigt. Sir John var likblek og hans øine lynte. Han henvendte sig til Mrs. Burlington:

„Sophie, jeg hørte hvad du sa, og hvis du ikke var en kvinde, saa skulde jeg behandle dig om du fortjente at bli behandlet. Nei, nei,” tilføide Sir John hurtig, idet han med en haandbevægelse forhindret nevøen i at tale, „denne sak maa jeg ordne. Det er ikke noget nyt,” vedblev han og saa paa Mrs. Darcy Burlington med de samme lynende øine som før, „at du er hadefuld og at din taapelige, ulyksalige skinsyke forleder dig til at si stygge ord, men idag har du gaat for vidt, Sophie! De ord, jeg har hørt, var en utfordring, en blodig fornærmelse imot mig og jeg tilgir den aldrig!”

„Mor!” utbrøt Nigel ute av sig selv, „Jeg kan ikke rolig høre paa dette! Tænk paa de aar, dere har været sammen, paa det slegtskapsbaand der forbinder dere. Du har ret til at bli rasende, onkel John,” vedblev han med en stolt mine, „men jeg er sikker paa at min mor er villig til at indrømme at hun i sin vrede mot mig har sagt ting som hun i virkeligheten ikke mener.”

Mrs. Burlington lo bittert.

„Deri tar du høiligen feil, Nigel,” svarte hun koldt. „Jeg tar intet av det, jeg har sagt, tilbake; jeg mente hvert ord. Jeg ønsker ikke mer at ha nogen forbindelse med dette hus, og jeg ønsker at du, min søn, skal forlate det.”

„Det negter jeg,” sa Nigel lavt.

„Og jeg negter det paa hans vegne,” sa Sir John. Hans stemme skalv og uttrykket i hans øine var blit mildere. „Jeg beklager dig, Sophie, for du har en meget ulykkelig natur; det burde være tilkommet dig at staa ved min hustru og min side, at ha gjort alt hvad du kunde for at gjøre familielivet lykkelig og fredelig; men like fra begyndelsen har du tat parti mot Lady Burington; du har bare set ondt i alt og nu har du sat kronen paa verket ved at begaa den blodigste uret mot din egen søn.” Sir John gik et skritt frem og la sin haand i den unge mands. „Gud forbyde at jeg skulde skille dig fra din mor; men hvis du føler at du maa gaa saa gaa, min kjære gut; men husk at dette er dit hjem og jeg har den største tillid til din retskaffenhet, og min største glæde er at tro at du i fuldeste maal fortjener denne tillid.”

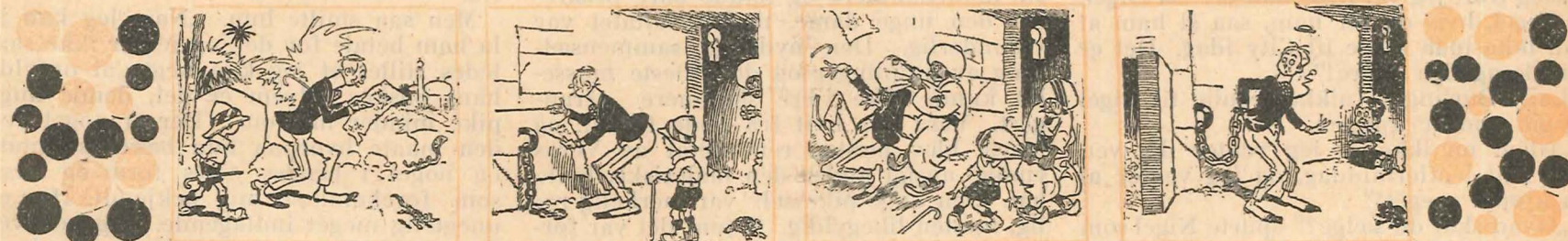
Den unge mand blev blek av sindsbevægelse og der kom taarer i hans øine.

„Gud velsigne dig,” sa han lavt.

Mrs. Burlington som rystet over hele legemet og hadde skarlagensrøde vredesflekker paa sine kinder vendte sig mot døren. Her vendte hun sig endnu en gang om og uten at se paa sin søn, sa hun til Sir John med klar og skjærende stemme:

„Kanske jeg har en ulykkelig natur, men jeg takker Gud for at jeg er blit skaanet for en slik ydmygelse og elendighet som venter dig. Du ser intet ondt i din vakre hustru —” hun lo med en haard latter — „men kanskje skjæbnen vil aapne dine øine og før, du venter; for la mig si dig, John, at der er andre som har den ære at vite mer om Lady Burlington, end du nogensinde har visst. Der er andre som har ledd av dig og din forblændelse og som længe har været forberedt paa at se slutten paa dit forrykte egteskap. Jeg er kanskje bitter og onskapsfull, men jeg

Hvorledes den hemmelige dør ved et heldig træf aapnet sig saa at den skjulte skat blev fundet.

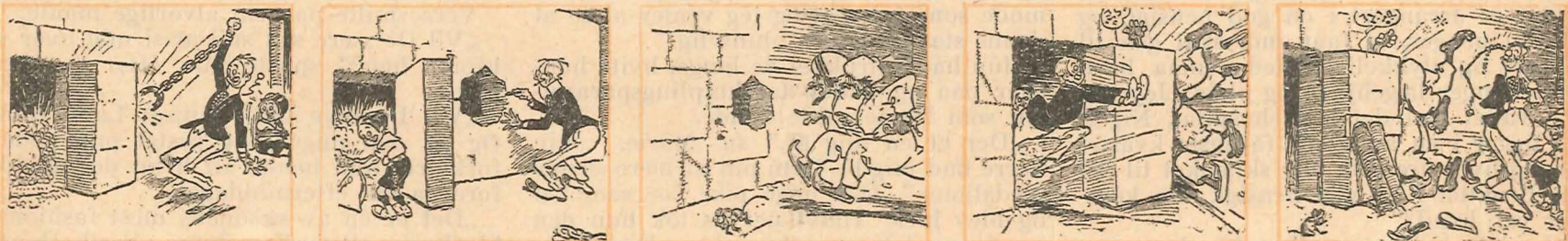

1. „Hvorledes jeg blev rik som en nabob? Ja, naar jeg fortæller det lyder det som et eventyr. Men det gik til som følger: Jeg var paa reise i østen med min lille fætter Ole og fandt en dag en plan over et gammelt slot, hvor der skulde findes en skat som var ganske urimelig stor.

2. Vi fandt ogsaa snart stedet, men nu gjaldt det at opsnuse selve skatten. Den laa godt gjemt, kunde jeg forstaa. Der skulde være en hemmelig dør et sted og naar man aapnet den var man paa et øieblik verdens rikeste mand. Jeg banket og banket paa alle væggene og tilsidst hørte jeg at der var hullt bak.

3. „Her er det!” ropte jeg glædesstraalende. Men i samme øieblik blev baade lille Ole og jeg angrepet bakfra av to muhamedanske røvere. De kastet et torklæ over hodet paa os og ropte paa sit kauderwælske tyrkisk-arabiske sprog at nu hadde de sikkert fanget etpar guldfisk.

4. „Etpar guldfisk!” tænkte jeg. Ja, hvis røverne endda hadde ventet til jeg hadde faat fat i skatten saa kunde der være litt mening i at snakke om guldfisk. Men nu da vi var bastet og lænket... Hvad var det? Da jeg trak i lænken min gik pludselig en dør op ved siden av mig.

5. Jeg trak kraftigere til og... aldrig i mine levedage har jeg oplevet noget lignende: døren førte ind til rummet hvor skatten laa og skinte saa det gjorde aldeles vondt i øinene. Bums! Der knustes jernkrampen hvori lænken min var fastgjort, — jeg var en fri mand.

6. Det første jeg gjorde var naturligvis at løse lille Ole av hans lænker. Han skulde hjelpe mig med at fylde guld og ædelstener i sækken. Jeg selv hadde i øieblikket andet at passe paa: paa væggen tegnet jeg et stort hul saa det saa ut som om vi var rømt den veien.

7. Og saa krøp baade Ole og jeg ind i skatkammeret til alle kostbarhetene og lukket den hemmelige dør godt igjen. Litt etter kom de to muhamedanske røvere for at se til sine ofre. Borte! Forsvundet som dug for solen og selvfølgelig gjennom hullet der i muren!

8. Og nu kommer vi til det mest geniale ved min plan: jeg hadde tegnet murhullet saa nær ved døren at jeg naar de to røvere vilde kikke gjennom „hullet” kunde slaa døren op paa dem og klemme dem fast mot muren. Og det gik da ogsaa ganske efter programmet (se billedet).

9. Med etpar stokker satte jeg døren fast for at sikre mig at røverne blev hvor de var foreløbig. Saa vandret Ole og jeg avsted, belasset med guld og ædelstener og... ja, saa er der ikke mer at fortælle. Men jeg synes forresten det er nok; det lyder jo som et eventyr!

har i det mindste elsket min søn; jeg har prøvet paa at bli ham værdig og nu har jeg mistet ham — og det kan jeg takke din hustru for — den kvinde som du anser for at være saa ren som en engel og hvem jeg aabenlyst erklærer ikke er værdig til at bære dit navn!”

Nigel gik hurtig frem mellem sin onkels opløftede arm og sin mor.

„Gaa, mor,” sa han med bydende stemme, „si ikke mer! Enten det, du sier er sandt eller ikke, saa vet du likesaa godt som jeg at du har begaaet en forbrydelse ved at uttale det. Gaa!”

Mrs. Burlington gik ut og døren blev lukket. Sir John hadde sluppet den unge mands haand og sat ved bordet med utstrakte armer og hodet hvilende paa dem. Nigel stod et øieblik med tungt pustende bryst og iagttok ham; saa løftet Sir John hodet.

„Forlat mig,” sa han hæst. „Jeg maa være alene. Forlat mig og sørg for at hun ikke kommer hitind.”

Nigel adlød, og da han stod utenfor døren, var han tilmode som et menneske der netop har gjennomgaaet en frygtelig krise. Hans styrke syntes at svigte ham; han skalv fra hode til fot og vaklet som om han skulde falde.

Han visste ikke hvorledes han fik kraft til at overvinde sin svakhet, men lyden av Enids søte stemme der talte til en av tjenestefolkene virket som et stimulerende middel og han gik ut i hallen for at møte hende.

Hun blev forbauset over at se ham.

„Naa, er du der!” sa hun. „John gik for at finde dig. Han husket pludselig at det var noget han vilde be dig om at gjøre.”

Enid undgik med vilje at omtale hans mor, og den sindsbevægelse som malte sig i hans ansigt og som det var ham umulig helt at overvinde tilskrev hun ærgrelsen over morens opførsel mot hende.

„Hvor er Sir John?” spurte hun kjeldermeisteren som hun netop hadde talt med.

„Jeg vet ikke, Mylady,” svarte manden.

„Jeg tror, jeg vet hvor han er,” sa Nigel.

„Nigel, hvis du ser ham, saa si ham at han ikke maa kjøre til City idag. Det er min kongelige ordre!”

Lady Burlington nikket venlig til Nigel og gik opover trappen.

„Glem nu ikke at jeg venter dig ved min bod i eftermiddag, og jeg venter at du kjøper meget!”

„Hvad skal du sælge?” spurte Nigel som forsøkte at slaa ind paa hendes spøkende tone.

„Bøker,” sa hun; „jeg har ogsaa billeder av berømte personer med deres egen underskrift o. s. v. og jeg venter at gjøre en meget god forretning. „Likesom din mor,” tilføide Enid i en alvorligere tone, idet hun gik videre opover trappen, „er jeg ingen særlig ynder av velgjørenhetsbasarer, men det er jo ingen tvil om at denne er arrangert i en god hensigt, og alle de penger, vi faar ind, skal gaa til vanføre og ulykkelig stillede, smaa barn som trønger lægehjelp og pleie. Jeg har ofte været paa det barnehospital, Nigel; det ligger i en av byens fattigste kvartaler, og hver øre som blir skjænket til det blir benyttet i en god hensigt. Du kommer vel, hvad?”

„Ja, jeg skal komme,” sa Nigel.

„John har ogsaa lovet at komme,” sa Enid. „Jeg har sagt ham at da han er en utprøvet forretningsmand, saa bør han la mine bøker forsvinde som sne for solen.”

Da hun var gaat, blev Nigel staaende i hallen, usikker paa hvad han skulde

gjøre. Han vovet ikke at forstyrre sin onkel og dog længtet han efter at se ham igjen, og mens han stod saaledes tvilraadig, hørte han en dør gaa op og Sir John kom ind.

Hvilken kamp hans onkel end hadde gjennomgaaet i disse ensomme minutter, saa kunde Nigel ved første blik se at han hadde gaat ut av den som seierherre. John Burlingtons ansigt var mot sedvane træt og alvorlig, men den heftige sindsbevægelse saas ikke mer i det og hans uttrykk var rolig, næsten fredelig.

„Er du færdig, Nigel?” sa han. „Vognen venter. Det er blit sent. La os kjøre.”

„Jeg er færdig,” sa Nigel, „men Enid sender dig gjennom mig en hilsen. Jeg har netop talt med hende og hun vilde saa nødig at du skulde kjøre ind til City idag.”

Sir John rystet paa hodet.

„Jeg maa gjøre det,” svarte han. „Hvor er hun? Vent et øieblik.”

Han ropte paa en tjener.

„Si til Lady Burlington at jeg gjerne vil tale med hende her.”

Da Enid straks efter kom springende nedover trappen, let som en ung pike, la Nigel merke til at hans onkels ansigt lysnet op og uttrykte den inderligste glæde over at se hende. Men hun bad forgyldes. Han forsikret hende at han maatte ind til byen.

„Jeg har en viktig forretning at besørge,” sa han; „men vi lover dig begge at vi skal komme til Perth House i eftermiddag.”

„Saa maa jeg vel være tilfreds med det,” sa Enid og saa skiltes de.

XV.

Hendes uttrykte billede.

Det var en stor spænding og iver over Marie, da hun hjalp Vera med det toillette som Borinsky hadde sendt hende.

Han hadde været hos en av byens første modehandlere og hadde bare beskrevet den unge dame, men resultatet var vidunderlig. Den nydelige sammensætning av kniplinger og det fineste musselin kunde ikke være skjønnere arrangert. Vera var hvit fra hode til fot, og Marie blev næsten rent betat av Veras yndige ansigt under den maleriske, hvite hat. Den unge pike selv var merkelig rolig, næsten likegyldig. Skjønt det var første gang, hun bar skjønne klær og var bragt i forbindelse med virkelig luksus, viste hun en fuldkommen, næsten kold ro.

Da hun var færdig, førte Marie hende bort til et speil.

„Se — er De ikke vakker?” sa hun, og ved disse ord rødmet den unge pike.

„Klærne er pene,” sa hun, „men jeg kjender ikke mig selv. Jeg føler mig tilmode som Askepot og jeg venter at se al denne stas forsvinde pludselig.”

Hun hadde trukket de lange, hvite hanske paa og hadde tat kniplingsparasollen som Marie rakte hende.

„Der er en ting til,” sa Marie, „min herre bad mig be Dem om at bære denne medaljong.” Den unge pike for sammen og blev blek. Halvt nervøs tok hun den gamle medaljong i haanden. Den forekom hende som et viktig led i hendes historie og hun følte en smertelig længsel efter at faa den stumme ting til at tale. „De skulde bære den sammen med disse perler,” sa Marie og viste hende en lang rad kostbare perler. —

Kjolen var arrangert efter et gammelt

maleri, og i sin hat med den hvite, bølgende fjær og dens kniplinger som fichuformet var krydset om hendes slanke skikkelse saa hun ut som en fremtoning, enhver maler maatte ønske at male. Medaljongen blev anbragt om hendes hals og ved hver bevægelse, hun gjorde, kastet diamantene tusen glimt av lys fra sig.

Til den avtalte tid holdt en av Borinskys automobiler utenfor porten og en tjener kom for at spørre efter den unge dame.

Som i en drøm samlet den unge pike sin kjole om sig og gik gjennom det varme solskin ut til porten. Den dame som sat i automobilen betragtet hende nysgjerrig.

Hun var i besiddelse av en viss kunstlet skjønhet og var en av de kvinder som fandt prins Borinsky meget brukbar og som paa sin side var villig til at være enhver rik mand til nytte og hjelp. Hun indtok en stilling i samfundet paa grund av sit navn og sine familieforbindelser, men hun hørte ikke til dem som Lady Caroline beærte med sit venskap.

Hun var meget venlig mot Vera og hilste saa hjertelig paa hende som det var hende mulig. Men da den unge pike hadde tat plass ved siden av Lady Hale, og denne la merke til hvor ung og yndig Vera var, kunde hun ikke frigjøre sig for en følelse av skinsyke.

Hun ante ogsaa noget mystisk. Borinsky hadde fortalt hende en meget sandsynlig historie; men Lady Hale trodde ikke paa den. Der kom utallige unge piker til London med lykken i sine ansigter og deres banker, men de kom i almindelighet sammen med sine slegtninger, og denne unge pike hadde tilsynelatende ingen slegtning.

Lady Hale prøvde paa at faa istand en samtale, mens de suste gjennom byen, men hun var like ved at bli ærgelig paa prins Borinsky, da hun fandt hvor vanskelig det var at faa den unge pike litt paagli.

„Hvis han virkelig mener det alvorlig,” tænkte hun, „saa faar jeg vist en drøi tid.”

Men saa smilte hun. „Naa, jeg kan jo la ham betale for det, og jeg er ikke saaledes stillet at jeg kan negte at opfylde hans ønsker. Hvem er det, denne unge pike minder mig om? Der er noget ved den maate hvorpaa hun bærer sit hode og noget i hendes øines form og farve som forekommer mig bekjendt. Hun er unegtelig meget indtagende. Jeg behøver da ialfald ikke at skamme mig over hende, hvilket ogsaa er noget at være taknemlig for.”

„Det var omtænksomt av Borinsky at sende os en lukket automobil,” sa hun høit; „man blir saa fuld av støv og uordentlig paa haaret i vinden, naar vognen er aapen, og vi vil da nødig komme til Perth House saa sorte som et par skorstensfeiere — ikke sandt?”

Vera smilte paa sin alvorlige maate.

„Vil De være saa snil at si mig hvor vi kjøper hen?” spurte hun efter en liten pause.

„Vet De ikke det?” utbrøt Lady Hale. Og da den unge pike rystet paa hodet, forklarte hun hende alt hvad der skulde foregaa om eftermiddagen.

„Det er en av sæsonens mest fashionable begivenheter,” sa hun. „Perth House blir saa sjelden aapnet, og Markisen av Perth sætter sin stolthet i at være inklusiv. Det er meget tvilsomt, om jeg kunde ha hat fornøielsen av at ledsage Dem dit idag hvis ikke prins Borinsky hadde ordnet det hele.”

„Hvem er prins Borinsky?” spurte Vera.

Men da hun saa det forbausede uttryk i Lady Hales ansigt, rødmet hun og forstod at det var navnet paa den mand som kaldte sig herre over hende og hendes liv.

„Der er sikkert noget mystisk ved denne historie!” tænkte Lady Hale. „Medmindre hun prøver paa at kaste blaar i øinene paa mig; men nei, dertil er hun for enfoldig. Hvad kan det komme av at stor skjønhed altid staar i forbindelse med enfoldighed?”

Hun forsøgte ikke mer paa at faa istand en samtale, og resten av turen foregik i taushet.

Det var omtrent midt paa eftermiddagen, da de naadde deres bestemmelsessted og fandt sig blandt en lang række vogner som alle dreier ind av nogen store porter til noget der forekom Vera en stor befærdet hovedgate. Paa hver side av disse porter stod folk samlet og saa paa de elegante ekvipager og automobiler. Man ventet de kongelige og det var jo en stor tiltrækning for publikum.

Det mindet paa en viss maate Vera om de lange aavenser, hun hadde været vant til at se i sirkus, og hendes ledsagerinde og mange av de som smilte og nikket til Lady Hale forekom hende at ligne Sara Norton saaledes som hun saa ut, naar hun hadde malt og pudret sit ansigt og forvandlet sig til Madame Cerise.

Vera sat tilbaketrukket i automobilen og vret sig overkaelaset paa mange mennesker kunde ha fornøielse av at staa stuvet sammen i solsteken bare for at se nogen vogner kjøre forbi; men da hun først var kommet indenfor portene, blev hun opfyldt av en barnslig nysgjerrighet og spåning.

I nogen avstand saa hun en bølgende strøm av mange farver; der lød musik, latter og tale i hendes ører.

Ved døren hvor de steg ut stod rader av pudrede tjenere, og de gik gjennem en umaadelig stor hal bort til en stor dør som førte ut til en pragtfuld have som Vera senere fik vite var en av de mest berømte i London. Her stod der træerne en lang rad boder, ved hvilke der færdedes en mængde vakkert klædte damer og unge piker som alle bar et merke.

Vera hadde en usikker bevissthet om at hun blev præsentert for en statelig dame med graat haar som gjest i den store hal for at ta imot sine gjester og som talte meget venlig til hende. Men alt hvad der foregik omkring hende syntes saa uvirkelig at det ikke gjorde noget varig indtryk paa hende. Men pludselig vaaknet hun op av sin drømmende tilstand ved at se prins Borinsky nærme sig og hilse paa Lady Hale.

Han rakte Vera sin haand med en mine som betydde at de var meget gode kjendte; men Lady Hale var skarptseende nok til at lægge merke til at den unge pike besvarte hans hilsen meget motstræbende.

„Hvad er meningen med alt dette?” tænkte hun igjen. „Det vilde være til stor nytte for mig selv, hvis jeg kunde overbevise mig om at Borinsky var istand til at begaa en stor dumhet.”

Høit sa hun mange smigrende ord om den unge pike.

„De burde ha forberedt mig,” sa hun; „jeg blev rent overvældet, da jeg fik se hende. Hun vil vække sensation.”

Borinsky smilte med et utgrundelig smil.

„Hun er meget ung,” sa han, „og ungdom er ikke altid tiltrækkende. Men jeg maa indrømme, at hun er indtagende.”

„Et ord, prins,” sa Lady Hale lavt. „Folk vil sandsynligvis komme med mange spørsmål angaaende Miss Spring! —

Sa De ikke at hun kommer fra Amerika? Der er slet ikke noget amerikansk ved hende — det maatte da være hendes smaa hænder og føtter,” tilføide Lady Hale leende.

„Hun er ikke amerikanerinde,” svarte Borinsky rolig; „hun er en ung engelsk dame og hun er nylig kommet ut av sin klostergate som ligger i nærheten av Paris.”

„Er hun rik?” spurte Lady Hale.

Borinsky smilte igjen. „Hun har penger,” svarte han; „jeg kan ikke bestemt si Dem hvor meget. — Hvad vil De gjøre nu? Vil De bli her foreløbig og la mig skaffe Dem te? Hvis De vil tillate mig at raade Dem, Lady Hale, saa skulde De drikke te nu. Trængselen blir mindre senere og da vil De foreta Deres indkjøp i større ro.”

Der var en svak haan i hans sidste ord, for det var en kjendt sak at Lady Hale aldrig kjøpte noget, naar hun paa nogen maate kunde undgaa det og hun kjøpte ihvertfald aldrig for sine egne penger.

„Aa ja — det vil i alle tilfælder bli godt at faa en kop te!” sa damen.

Borinsky hadde en evne til at faa alt hvad han ønsket, og straks efter blev der sat et bord og makelige stoler bort til ham, og hele tiden, mens dette arrangement blev truffet, bukket og hilste han til alle gæster.

Det glædet ham at se at alles øine hvilte paa Vera, og for første gang begyndte han at se den unge pike i det rette lys. Hun var ikke længer et nu, en marionetdukke som han efter behag kunde bevæge frem og tilbake; hun var en vakker, levende kvindel og hvis friskhet og ungdom var ubestridelig og hvis skjønhed var noget for sig selv. Hans puls banket litt hurtigere, naar han saa paa hendes søte, uskyldige ansigt.

„Det vilde være dobbeltspil,” mumlet han mellem tænderne, „og alt hvad jeg ønsker er at straffe!”

Hans opmerksomhet mot den unge dame var saa iøinefaldende at folk begyndte at undre sig og smile betydningsfuldt; men samtidig var der en understrøm av misfornøielse. Borinskys eventuelle giftermal hadde i den forløpne sæson været et meget diskutert emne, og nu var der noget ærgerlig i at se denne ukjendte unge pike pludselig vise sig paa skuepladsen.

Den kjendsgjerning at hun blev indført av Lady Hale talte ikke til fordel for hende, og hendes skjønhed var mer imot end for hende.

Den unge pike selv var helt uvidende om den interesse, hun vakte; hun sat taust og drømmende og lyttet aldeles likegyldig til alt hvad Borinsky sa til hende; hendes øine var fortryllet av det brogede skue der viste sig for dem, og hele tiden banket hendes hjerte ængstelig og sterkt og hun grep sig i hele tiden at ønske sig langt borte fra denne stimmel av fremmede mennesker — ønske sig tilbake til det stille kloster, klyngende sig til søster Agates kloster.

Borinsky var ikke misfornøiet med hendes taushet og kulde. Hun skulde forbli ukjendt, men ikke ubemerket. Der var en rolig værdighet over hende som vidnet om god fødsel og opdragelse. Av og til kom der nogen bort til Borinsky og da forestilte han dem for hende, men hun saa knapt paa dem og de høitklingende navner gjorde intet indtryk paa hende.

Like overfor dem stod der tre boder. Den ene var overlæst med deilige blomster og her forestod en av Londons mest aristokratiske damer utsalget. Ved siden av den laa den bod med bøker hvor Lady

Burlington præsiderte, og den næste bod var indrettet som et slags meieri hvor man kunde faa jordbær med fløde og lignende delikatesser blev rakt de kjøpelystne av en av de vakreste og fornemste unge damer i byen.

Lady Burlington hadde det meget travlt; hun var baade glad og bedrøvet over at Lady Caroline var forhindret i at komme denne eftermiddag. Hun yndet at klæ sig helt i hvitt og hun frembød et nydelig, litt kjølig billede i sin lange, hvite kjole og store, hvite hat.

Paa avstand saa hun ikke meget ældre ut end den unge pike som sat ved siden av Borinsky og der var som sedvanlig en flok beundrere omkring hende. Hun gav et litet glædesutrop fra sig, da hun fik se sin mand.

„Endelig!” sa hun. „Jeg trodde, du aldrig var kommet! Men du ser saa træt ut,” tilføide hun bekymret; „det er en skam at jeg har faat dig hit i denne trængsel, kjære John.”

Sir John smilte til hende; men da han la merke til at hun saa forbi ham — efter hans mening litt længselsfuldt — sa han:

„Nigel er ikke med mig, men han kommer. Naa, Enid, hvad skal jeg saa gjøre?”

„Mange ting,” sa Lady Burlington leende. „Først og fremst skal du kjøpe alt hvad jeg vil sælge til dig.”

„Jeg er forberedt,” sa Sir John og tok frem en spækket tegnebok. I dette øieblik stanset en herre som viste sig at være Lord Edvard Beamish ved boden.

„Lady Burlington, faar jeg lov til at skaffe Dem litt te?” spurte han.

Enid trak sig avvisende tilbake, hvilket han hadde lagt merke til at hun altid gjorde, naar han nærmet sig hende.

„Nei tak,” sa hun, „min mand er her og han sørger for mig.”

Sir John var venligere mot den unge mand.

„Lord Edvard, hvorledes staar det til med Deres bedstefar?” spurte han. „Jeg saa paa en plakat at hertugen ligger syk paa Marton Castle.”

„Pokker gjør han! —” utbrøt Lord Edvard og vendte sig derpaa til Lady Burlington med en undskyldning for dette utbrudd. „Jeg — visste ikke at min bedstefar ikke er frisk.”

„Lady Caroline reiste idag til Marton Castle,” svarte Enid med dæmpet stemme. Saa tok hun — likesom for at skjule sin sindsbevægelse — et fotografi av en ung, vakker pike, hvis første bok hadde vakt stor opsigt.

„Kan jeg ikke friste Dem?” spurte hun.

Lord Edvard kjøpte fotografiet og betalte en stor sum for det. Han hadde altid følt sig pikert av Lady Burlington frastøtende kulde og vilde nu benytte sig av hendes forandrede væsen.

„Det er et vakkert ansigt,” sa han, „men idag findes der et ansigt her der vil sætte mange andre ansigter i skyggen. Merkværdig nok ligner hun Dem paafaldende, Lady Burlington. De kan ikke se hvem jeg mener for der er mange omkring hende, men har De ikke lagt merke til den unge, hvitklædte dame som er her sammen med Lady Hale?”

„Jeg har set hende,” sa Sir John, „og jeg la straks merke til hende; „Enid, det er en yndig pike,” tilføide han, „og som Lord Edvard sier ligner hun dig paafaldende.”

„Jeg maa se hende, jeg vil gjerne se min dobbeltgjænger,” sa Lady Burlington. — „Undres om jeg kan gaa herfra en liten stund for at drikke te?”

„Det kan du naturligvis godt,” sa Sir John.

„Men vi bør vel vente paa Nigel?” sa hun efterat ha avtalt med en av sine hjælpersker om at avløse hende.

Sir Johns øienbryn trak sig sammen.

„Aa, Nigel bryr sig vist ikke om te,” sa han. „Vi kan efterlate et bud om hvor han kan finde os.”

Prins Borinsky stod ved siden av Veras slanke, ungpigeagtige skikkelse, da han saa Sir John og hans hustru komme gaende gjennom den tette menneskemængde. De var øiensynlig paa vei til teltet hvor teen blev servert. — Han hadde ventet at de vilde komme.

„Her er nogen venner som jeg ønsker at forestille Dem for,” sa han til Vera.

I samme øieblik vendte Lady Burlington sig med et litet utrop av glæde.

„Aa, der er du jo!” Nigel Burlington var kommet imot dem. „John, her er Nigel!”

Sir John gik videre som om han ikke hadde hørt hendes ord. Men Lady Burlington la ikke merke til noget usedvanlig i hans væsen.

„Jeg har aldrig længtet saa efter en kop te som nu,” sa hun leende, „og jeg er sat træt. Men tænk dig, Nigel, jeg har solgt over halvparten av indholdet i min bod — er ikke det deilig?”

I dette øieblik, netop som Sir John gik bort til et rundt bord med nogen stoler, la prins Borinsky sin haand paa den unge pikes arm og trak hende med sig.

„Lady Burlington,” sa han og hans fremmedartede accent lød mer utpræget end sedvanlig, „faar jeg lov til at forestille denne unge dame for Dem? Hun er fremmed, og jeg vil gjerne skaffe hende venner.”

Lady Burlington stanset pludselig, fængslet av den besynderlige klang i hans stemme; men hun saa ikke op paa Borinsky, men paa den unge pike som stod ved siden av ham.

Al farve forsvandt fra hendes ansigt og et svakt utrop undslap hendes læber. En fortvilet forestilling om at hun stod overfor en stor fare, overfor noget som trak hende tilbake til fortiden slog ned i hende ved synet av dette uttrykte billede av hende selv. Og saa faldt hendes øine

paa den gamle medaljong med det funkende kors av diamanter.

Det var Nigel Burlington som saa at hun holdt paa at besvime — det var Nigel som la sine armer om hende og hjalp hende bort til en stol. Saa blev alt forvirring og alle stimlet sammen for at faa vite hvad der var iveien med Lady Burlington. Nigel selv var tilmode som om alt gik rundt for ham, for der foran ham — seende paa ham med et frygtsomt blik — stod den samme unge pike som han for kort tid siden hadde reddet fra Ivan Spravkas brutale overfald i det omreisende sirkus ved Milton-on-Roude!

XVI.

Mystiske meddelelser.

Lady Burlington var faldt i en dyp besvimelse. Der var almindelig ængstelse og bekymring. Borinsky var en av de første som tilbød sin hjælp, men Sir John skjøv alle tilside, løftet sin hustru og bar hende ind i huset. Da Nigel vilde følge med, viste han ham næsten barskt tilbake.

Markisen av Perth sendte straks en tjener til den nærmeste læge og der blev gjort alt mulig for at hjelpe Lady Burlington. Hun blev baaret ind i et mørkt værelse, og Lady Perth selv og hendes kammerpike ventet paa at hun skulde komme til bevissthet. Atter og atter bad Sir John deres vertinde om ikke at gjøre sig saa megen uleilighet.

„Min hustru vilde bli ulykkelig,” sa han, „hvis hun visste at hun voldte Dem saa megen uleilighet.”

„Men jeg er bekymret,” svarte Lady Perth. „Jeg er ræd for at Lady Burlington har anstrengt sig for meget i dette varme veir. Jeg har lagt merke til at hun ikke har set frisk ut i den sidste tid. Sir John, De burde reise bort med hende.”

Sir John smilte svakt. Litet ante denne venlige dame om den smerte der gnaget hans hjerte. Det var ikke de omstændigheter der hadde foraarsaket at Enid besvimte som ængstet ham. Hvorledes kun-

de det være det — for for ham var det intet forbausende eller foruroligende i den øiensynlige likhet mellem hende og den ukjendte pike. Det var den bevissthet som mer og mer paatrængte sig ham at hans nevø Nigel var nødvendig for Enids lykke.

Han fik endelig overtalt Lady Perth og hendes kammerpike til at forlate ham og han var alene med sin hustru, da doktoren kom.

Denne fik snart bragt Lady Burlington til bevissthet igjen, men hun laa som død med øinene fæstet bedende paa sin mands ansigt. Endelig hvisket hun med svak stemme:

„John, la mig faa komme hjem — la mig faa komme hjem. Jeg er tilmode som om jeg skal dø.”

Sir John tok hendes haand.

„Kom,” sa han, „vognen venter; vi kjører hjem.”

Han hjalp hende op og idet hun reiste sig, faldt en silkepose ned paa gulvet. Den var fuld av de penger, hun hadde faat ind ved salget i sin bod.

„Den maa gis til Lady Perth,” sa hun svakt.

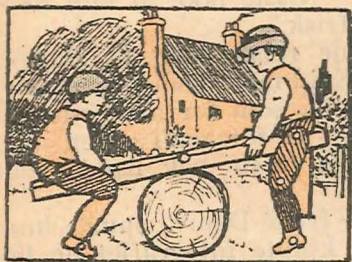
„Jeg skal sørge for at den kommer i hendes hænder,” sa Sir John.

Til enhver anden tid vilde Enid ha lagt merke til det besynderlige uttryk i hendes mands ansigt og hvor koldt og fremmed hans væsen var. Men nu var hun saa opfyldt av sine fortvilede tanker; hun sanset og saa bare en ting — den unge pikes ansigt — hun var sig bare en ting bevisst: at Borinsky i en eller anden ond hensigt hadde bragt hende ansigt til ansigt med denne unge pike. Hendes hjerte snørte sig sammen i fortvilelse, og da de gik ut av værelset og ind i den store hal, undslap der hende et utrop av letelse, da hun saa Nigel Burlington staa og vente paa dem.

„Aa, Nigel, Nigel!” utbrøt hun og strakte sin haand ut. „Det er godt at du er her — jeg maa tale med dig!”

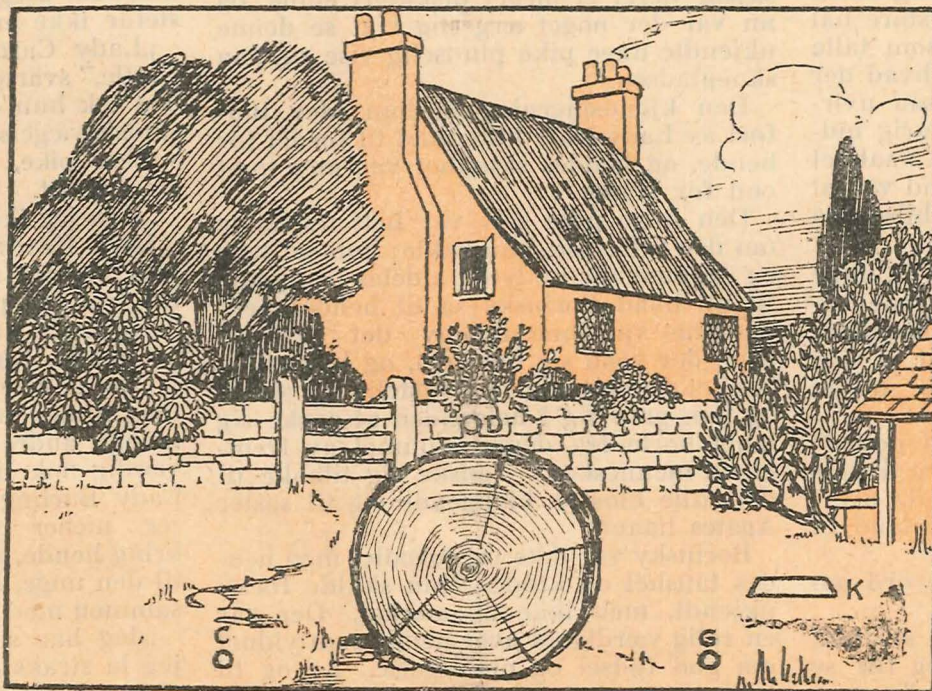
Sir John slap sin hustrus haand.

„Vil du føre Lady Burlington ned til vognen?” sa han til sin nevø. „Jeg maa gi Lady Perth disse penger.”

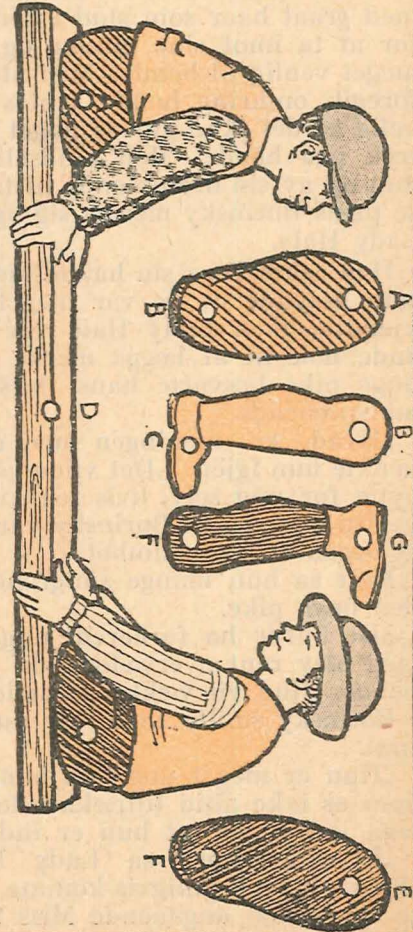

Hans og Jakob paa vippen.

Hertil hører syv stykker som alle klæbes paa karton og klippes ut. Desuten skjæres en firkantet aapning ved K paa det store stykke med huset. Derefter sætter man de to guttenes ben sammen ved hjælp av papirklemmer som stikkes gjennom hullene A—A, B—B, E—E og F—F. Strimmelen H sættes fast med samme papirklemme som den gaar gjennom E—E, og stikkes gjennom aapningen K fra forsiden. Tilslut anbringer man vippebrettet over træstammen ved at stikke en papirklemme gjennom hullene D—D, mens guttenes føtter fæstes til marken ved at stikke en papirklemme gjennom hullene C—C

og G—G. Naar man nu trækker strimmelen H op og ned, kan Hans og Jakob faa sig en munter vippetur.

Enid syntes ikke at lægge merke til at hendes mand vendte sig bort, da hun klynget sig krampagtig til Nigels arm; men den unge mand stod og saa efter sin onkel, mens hans hjerte var koldt som is. „Enid,” sa han, „hvad har du gjort? Hvad — hvad er der iveien med onkel John?”

Lady Burlington snapped krampagtig efter pusten.

„Med John? Der er, Gud ske lov, ikke noget iveien med ham. Men jeg er saa grænseløst uheldig! Aa, Nigel, du maa hjælpe mig, ellers blir jeg vanvittig!”

Det var umulig ikke at bli rørt over Lady Burlingtons fortvilelse. For faa øieblik siden hadde hun været en stolt, skøn, ungdommelig kvinde — nu saa hun syk og nedbrutt ut. Hendes kinder var bli indfaldne, hendes øine brændte; hun saa ut som et menneske der er sønderknust av sorg.

Nigels eget hjerte var fuldt av en blanding av frygt og glæde. Han hadde følt sig forpligtet til at følge sin onkel, da denne bar sin hustrus bevisstløse legeme op til huset, men det var bare med stor anstrengelse at han hadde revet sig løs fra Veras bestyrkede og bedende øine.

Det var kanskje bare indbildning, men det forekom han saa bestemt at hendes øine hadde hat et bedende uttryk. En ting var sikkert: hun hadde kjendt ham igjen. Men i det øieblik var det umulig for ham at nærme sig hende. For det første, fordi det vilde ha set besynderlig ut hvis han ikke hadde hjulpet sin onkel og for det andet, fordi Borinsky som hadde lagt merke til den iver hvormed den unge mand hadde betragtet Vera, næsten bydende hadde trukket den unge pike tilside.

Hjertet banket voldsomt i prinsens bryst.

Han hadde ønsket at se Enid Burlington ligge knust i støvet og han hadde oppnaadd sin hensigt, for hele denne fashionable forsamling talte nu om hende. Der behøvedes bare at hviskes et eneste ord av Borinsky i Lady Hales øre og alle var snart kommet til den slutning at det var noget mystisk ved Lady Burlingtons sygdom, noget som stod i forbindelse med den unge pike som lignet hende saa paa-faldende.

Lady Hale begyndte at se klart.

En tid var der blit hvasket om at Borinsky næret mer end en flygtig beundring for Sir John Burlingtons vakre hustru.

Den likefremme maate, hvorpaa denne mand hadde vist sin beundring for hende, hadde været en av de ting som ængstet Enid, og hun hadde altid ærgret sig over den haardnakkethet hvormed han, trods hendes avvisende kulde, hadde vist hende opmerksomheter. Men skjernet av sin mands beskyttelse og av en dame som Lady Carolines venskap, i forening med hendes egen værdighet og overbevisning om sin kjærlighet til Sir John, hadde Lady Burlington hittil ikke lidt nogen krænkelser ved prinsens opmerksomheter. Men i hændene paa en kvinde som Lady Hale kom saken til at se ganske anderledes ut.

Der var jo tydelig noget mystisk som stod i forbindelse med denne fremmede, unge pike, og Lady Hale glædet sig over at se hvor klokt Borinsky hadde rettet dette slag mot Lady Burlington. Sir Johns hustru hadde aldrig staaet paa nogen fortrolig fot med Lady Hale og hendes kreds, og disse mennesker var ikke venligsindet mot Enid, fordi hun hadde baaret sit hode saa høit. Men Lady Hale var altfor klok til at la sig merke med sine følelser, men uttrykte bare sin be-

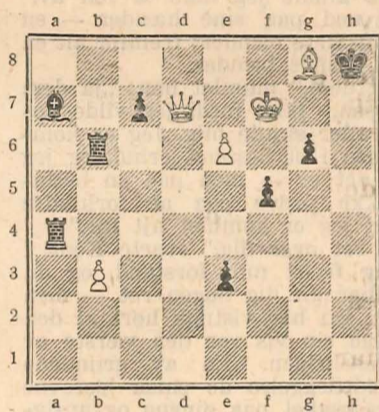
klagelse over Lady Burlingtons pludselige sygdom.

„Der kan De se at det var fornuftig av prinsen at la os holde os i ro,” sa hun til Vera. „Jeg har altid negtet at staa i en bod ved disse basarer; det er altfor trættende.”

Den unge pike svarte ikke; hun bevæget sig som en automat; hun sat, naar de andre sat, gik, naar de andre gik; men den halvt ubevisste glæde over de vakre, brogede omgivelser, var aldeles forsvundet. — Uten at hun visste hvorfor følte hun sig saa sørgmodig og hendes hjerte banket saa stormende og heftig, naar hun tænkte paa det øieblik, da hun stod og saa ind i Lady Burlingtons vakre ansigt og hadde set dette ansigt bli kridhvitt og øinene flakke omkring som i den største angst. Og saa hadde hun jo igjen set ind i øinene paa den fremmede unge mand der hadde vist sig saa hjelpsom overfor hende den regnfulde aften i sirkus, da Spravka hadde overfaldt hende.

(Fortsættes.)

Litt hodebrud.

Schachoppgave nr. 1814.

Av F. Palatz, Hamburg. (D. Wochenschach 1920.)
Sort: K, 2 T, L, 4 B = 8 br.
Hvit: K, D, L, 4 B = 5 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schachoppgave nr 1811.

1. T g 8 — c 8.

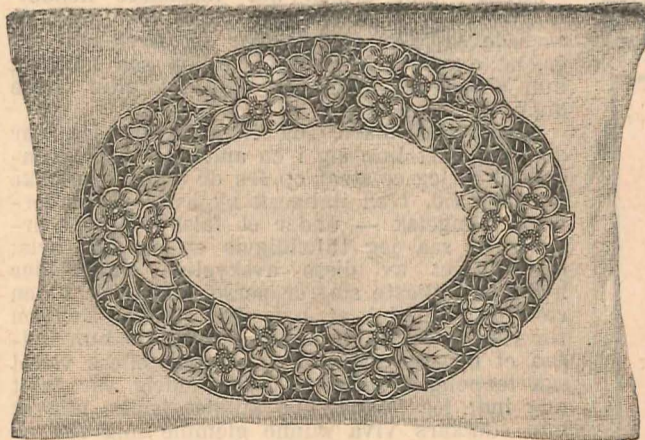
Løsning av beregningsoppgavene

i forr. nr.:

1. 77 1/2 linje.
2. 4/3 gang.

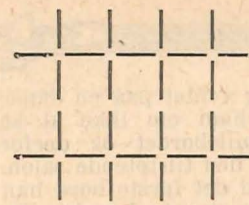
Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

J	U	L	I
U	K	A	S
L	A	M	A
I	S	A	R

Pute med venetiansk broderi.

Av gult linstof fremstilles denne vakre pute som er 55 cm. bred og 40 cm. høi. Broderiet syes med hvitt brodergarn.
Materiale: Paategnet linstof, garn, pris kr. 7,75 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.
Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Fyrstikopgaver.

1.

Av disse 26 fyrstikker skal 14 legges om saa der fremkommer 3 kvadrater. Hvorledes gjøres det?

2.

Hvorledes kan man med 28 fyrstikker danne en figur med 9 like store firkanter?

Bokstavkvadrat.

Bokstavene i denne kvadrat skal omstilles saaledes at der dannes tre ord som lyder likt i de lod- og vandrette rader og har følgende betydning: 1. Navnet paa en blomst. 2. Et mansnavn. 3. Et ernæringsmiddel. 4. Et gudenavn fra den græske mytologi.

A	A	E	E
G	M	O	O
O	O	R	R
R	S	S	S

Regneoppgaver.

1.

I et trecifret tal er de to første cifres middeltal lik de to sidstes og 3 ganger saa stort som middeltallet mellem første og sidste ciffer. Hvilket trecifret tal tænkes der paa?

2.

Multipliseres et tocifret tal med det tal som fremkommer ved at ombytte cifrene, faar man produktet 3478, mens man som de to cifrede tals sum faar 121. Hvilket er tallet?

Løsning paa opgavene i dr. X' avdeling avdeling i nr. 1:

1. Det nedbrændte sommerhus: Det er i stykket opgit at de 528 kroner, som Williamson dagen forut blev budt for huset, er 10 pct. over brandforsikringssummen. Det vil med andre ord si at denne er 1/11 lavere end budet. Og da 528 : 11 = 48, og 528 ÷ 48 = 11, maa forsikringssummen ha været 480 kroner. Men av denne fik Williamson bare utbetalt de 5/6, altsaa 480 · 5 : 6 = 400 kroner. Da han kunde ha faat 528 kroner, hvis han hadde solgt huset, og bare faar 400 kroner, taper han 528 - 400 = 128 kroner. Men hertil kommer yderligere at det gamle beslag er regnet til 15 kroner, mens Williamson bare faar 12 kroner for det. Følgelig taper han her 3 kroner, og hele hans tap utgjør derfor 131 kroner.

2. Plus- og minus-rebus: Kugle + ugle = K, i = j, ø = ø, kaal + aal = k, kote + oie = k, i = en, bur + ur = b, mand, hest = ord. K + j + ø + k + k + en + b + ord = Kjøkkenbord.
3. Logogrif: Tjene, trætte, pryl, tulle, pære, tryne, lure, lytte, jutul, — juletræpynt.

4de haandarbeide.

En fiks og umaadelig rask liten borddekoration sees paa hosstaaende billede.

Broderiet utføres i to farver blaåt moulinegarn som deles saaledes at man syr ornamentene med 3 traader og bladfigurene med 2 traader.

De sidstnevnte syes i den lyse farve, mens orna-

Borddekoration paa hvit linon.

mentene og plettene syes i den mørkeste. I kanten sættes en blonde. Størrelse 30x60 cm.

Materiale: Paategnet løper, garn og blonde, pris kr. 4,25 + porto, gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes paa side 28.

Kent var i Casino og ventet paa en dame. Hun hadde bedt ham om ikke at se paa hende ved spillebordet og derfor var han søkt ind i den tilstøtende salon. Han tok plads i en stol ved det første bord han kom til og hans blik faldt paa to hender. De tilhørte hans nabo tilvenstre og han stirret paa dem uten at ville tro sine egne øine. Med et skarpt blik saa han op til et ansigt som var bøiet over et roulette-kort og nogen faa guldstykker. Han stanset og saa paa hendene igjen. „Du gode Gud! Er det dig, Denison?” utbrøt han uvilkaarlig og skjønt han bare hadde hvi-skjet ordene oppfattet den anden dem. Han studset og saa op og de to mænds øine møttes.

„Kent!” lød svaret. Hændene som Kent hadde stirret paa rev kortet tvers over og samlet uvilkaarlig myntene sammen. „Vi kan ikke tale sammen her,” sa manden som var blit kaldt Denison. „La os gaa ut.”

Han sprang op saa voldsomt at stolen vilde ha veltet hvis ikke Kent som ogsaa hadde reist sig, itide hadde grepet fat om ryggen paa den. Som efter en fælles indskydelse gik de ut i forhallen. „Skal vi tale sammen her?” spurte Denison.

„Nei, helst ikke her,” sa Kent idet han kom til at tænke paa damen som han hadde forlatt. „Skal vi ikke heller gaa ut paa terrassen. Det en næsten mørkt nu.”

De avleverte sine garderobemerker og tok paa sig hatter og frakker. Kent var aldeles forvirret og tankene for rundt i hodet paa ham som forvildede fugler i bur. Der var noget som tvang ham til at være taus skjønt han hadde hundre ting at si. Men ute i friluft løstet hans tungebaand.

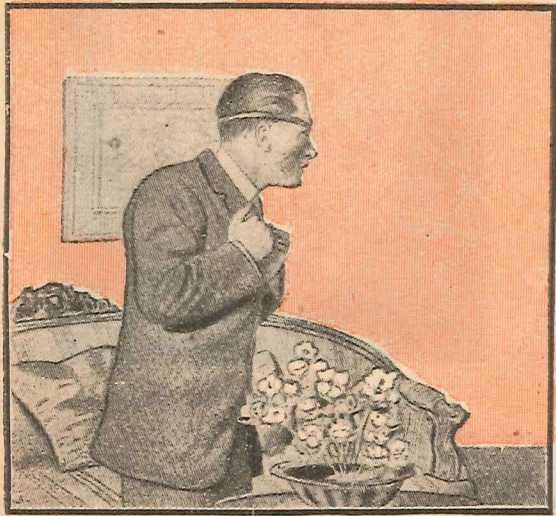
„Dette her er som en drøm, Denison,” sa han. „Men jeg er jo vaaken! Vi trodde du var død. Din hustru gaar sørgeklædt for dig. Det er jo over et aar siden — og allikevel —”

„Allikevel sitter jeg og spiller her i Monte Carlos Casino — vilde du si,” fortsatte den andre. „Jeg trodde engang du var tankeløser. Er det sandt? Hvis det er det — nuvel, du har jo set mit ansigt, og kan du læse hvad der rører sig bak dets pande, behøver du ingen forklaring.”

„Dengang du trodde det — trodde at jeg kunde læse dine tanker, Brian,” svarte Kent rolig, „var du en anden end du er nu. Det var min opgave at søke at føre dig paa ret vei ved de gaver — den evne jeg hadde. Du stilte dig under min indflydelse. Hvad der dengang var let da vi hadde tiden for os, er det nu i et litet øieblik umulig at gjøre. Skal vi sætte os paa bænken der ved balustraden, hvis det ikke er for kaldt for dig? Og er der saa noget du vil si mig —”

„Jeg fryser ikke,” avbrøt Denison ham. „La os bare sætte os ned. Jeg skal fortælle dig alt; det vil ikke ta lang tid som du selv snart vil forstaa.”

Casinos terrasse strakte sig lang og mennesketom foran dem; alle morgenens og aftenens muntre gjester befandt sig i salene eller i sportsklubben. Bare et enkelt par — rimeligvis etpar forlovede — spaseret paa den brede gang, og der hørtes ingen anden lyd end bølgen som skvulpet mot klippene og vinden som susste i palmebladene. Nogen faa stjerner var kommet frem paa den hyacintblaa himmel og borte paa Italiens fjeldtopper forkyndte en perlemorsagtig glans at maanen holdt paa at staa op. Langt nedenfor dem laa det mørkeblaa hav, og aftenbrisen medførte en svak duft av usynlige blomster. Snart vilde det drøm-

Denison tok et skridt mot døren. Kent gik frem —

Sort røvelse

Romanik og virkelighet.

meagtige tussmørke bli brutt av terrassens lamper, samlet i klynger som druer i en klase; men endnu var det en romantikens time, vakker og anelsesfuld, men varslende om sorg — slik forekom det ialfald Craig Kent mens han i tussmørket stirret paa den tragiske maske — Brian Denisons ansigt.

„Hvorledes kunde du kjende mig igjen?” begynte han. „Jeg trodde ikke at selv min bedste ven vilde kunne gjenkjende de fordreide trekk jeg har bragt tilbake fra graven.”

„Jeg saa dine hender, Brian,” sa Kent, „og dem og dine øine kunde jeg ikke ta feil av.” Denison skottet ned paa sine hender — en kunstners — en musikers hender; fremfor alt en temperamentsfuld mands hender.

„Naa — var det dem,” mumlet han; „ja dem tænkte jeg ikke paa. Ikke fordi jeg vilde optræ forklædt her eller skjule mig. Jeg er kommet til Monte Carlo i et bestemt erind, og jeg skal si dig hvad det er — men paa en betingelse. Du maa ikke prøve paa at forhindre mig i at gjøre det jeg er kommet hit for.”

„Jeg har ingen ret over dig,” svarte Kent. „Du har engang frelst min forstand, og du kan jo si at det har git dig nogen ret — men la mig gaa videre. Du har vistnok hørt at den italienske front paa sin vis var den værste av alle under verdenskrigen. En av grundene herfor var den ødelæggelse de smaa løsrvevne klippestykker foraarsaket paa øinene og ansigtet naar granatene eksploderte. Men dette har der aldrig staat noget om i avisene. Nu vet du hvorfor jeg har en sort klaf der hvor før mit venstre øie sat og hvorfor mit ansigt ser ut som om jeg hadde været angrepet av koppene — ja, mit høire kind ser jo ut som om det var rammet av en pansret næve. Jeg blev meget stygt tilredt i det hele tat; men ansigtet har dog lidt mest og det sørgeligste var at dette skedde i slutningen av krigen da vi hver dag ventet at komme hjem. Uheldet forfulgte mig: tilslut blev jeg fanget av østerrikerne. De behandlet mig imidlertid godt — jeg klager ikke over dem; men da jeg rigtig saa hvilket vrak jeg var blit ønsket jeg jo at de hadde skutt mig istedenfor at fange mig. Mit første blik i speilet var mig nok og jeg besluttet aldrig mer at vende tilbake til Viva. Du vet jo at skjønnhet er det hun sætter over alt — ogsaa en mands skjønnhet. Grimhet kan hun ikke utstaa. Synes du ikke jeg har gjort rigtig i at forsvinde?”

„Kjære ven, krigen har forandret hende!” utbrøt Kent med varme. „Hun har pleiet de saarede soldater og hun har set livet som det er, og døden. Hun elsket dig jo saa høit, og hun elsker dig endda — hun vil alltid elske dig.”

„Nei,” sa Denison, „da hun trodde jeg var død forelsket hun sig i en anden. Det er grunden til at jeg er staat op fra de døde, men ikke for lang tid. I en italiensk by hvor jeg underviste i engelsk — under et falsk navn naturligvis — saa jeg tilfældigvis en engelsk avis; det var et av disse avskyelige smaablader hvis væsentligste stof er personalyheter. I den stod der antydnet at hvis Mrs. Brian Denison fik visshet for at hun var enke vilde hun indgaa et nyt egteskap. — Jeg hadde ellers været saa taapelig indbilsk at dette aldrig var faldt mig ind; jeg hadde ikke kunnet tænke mig at min stakkars Viva kunne glemme mig for en anden. Men nu vaaknet jeg op til virkeligheten. Jeg maatte nu vende tilbake til livet for at dø aapenlyst, for at fri hende for al tvil, forstaa du. Jeg solgte en diamantring som østerrikerne hadde været saa venlige at la mig beholde, og dukket op her. Monte Carlo er netop stedet for en situation som min; det skal jo alltid bære skylden for de dødsfald som sker

her. Jeg har bare tapt nogen faa Louisdoror — alt hvad jeg eier — saa har jeg straks et paaskud til at jage mig en kule gjennom hodet. Saa er Viva fri og den rest av kjærlighet hun endnu nærer til mindet om mig vil snart ut-slettes naar hun ser hvor hjerteløs jeg har været, idet jeg av en eller anden grund (hun vil sikkert tro at der er en kvinde med i spillet) har anstillet mig død for derefter at dukke op under mit eget navn i Monte Carlo som en skamløs spiller. Du vil naturligvis si at dette er en hjerteløs og skammelig handling; men forstaa du ikke at hun efter dette med et let og rent hjerte kan elske den mand hun gifter sig med. Hvem er han forresten? Vet du det?”

Det pludselige spørsmaal fik Kent til at fare sammen; men det var nu blit helt mørkt saa Denison saa ikke spørsmaalets virkning paa sin gamle ven.

„Hun elsker ikke andre end dig,” forsikret Kent.

„Det er bare for at skaane mig du sier det; men jeg bryr mig ikke om skaansel. Jeg vil bare høre sandheten. Viva tænker paa at gifte sig igjen — ikke sandt?”

„Jeg vet det ikke — jeg er ikke sikker paa det. Gjør hun det er det bare fordi hun har lidt saa meget og føler sig saa ensom. Denison, jeg tror det er i bedste mening du har handlet og handler som du gjør; men det er en taapelig ridderlighet som dikterer dig det. Det var grusomt av dig at overlate stakkars Viva til sorg og ensomhet skjønt du endda var ilive —”

„Du gjør dig ikke den uleilighet at forestille dig hvor meget værre det vilde ha været for hende hvis jeg var kommet tilbake. Det vilde være blit hende en pinsel. Hun vilde ha været altfor god og elskelig til at ha latt mig se hvilken avsky hun følte ved synes av et slikt vrak; men jeg vilde allikevel ha ant det. Nei, Kent, la mig handle for mig selv og hende. Jeg gjorde rigtig i at skjule mig, og det var udelukkende beretningen om at hun ønsket at gifte sig, men ikke vilde gjøre det uten at være viss paa at jeg var død, som drog mig frem av min italienske grav.”

„Nuvel; men nu er du altsaa ute av den,” sa Kent; „og jeg takker Gud at jeg har truffet dig itide. La mig fortælle hende det — bryte isen for dig, og saa —”

„Hvad mener du?” spurte Denison skarpt. „Du taler som om hun var i nærheten — som om —”

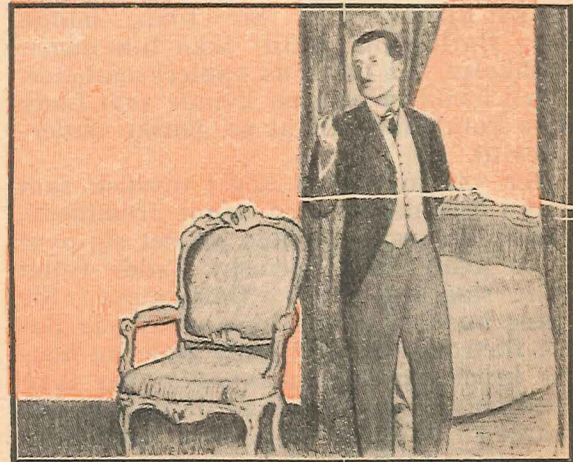
„Har du ikke set hende?”

„Set hende? Hvad mener du? Hun er da ikke —”

„Her? Jo, hun er netop her.”

„Min Gud!” Som et dyr fanget i en fælde sprang Denison op og saa sig forvildet omkring. „Jeg kan ikke taale at træffe hende,” utbrøt han. „Nei, ikke for hendes skyld heller. Hvad jeg har foresat mig at gjøre maa jeg gjøre iaften. Farvel, Kent. Husk dit løfte — du gavner intet ved at bryte det — tvert om. Ræk mig din haand — og la mig saa komme avsted!”

Kent var ogsaa sprunget op. Han grep en av de magre, smidige hender; men han hverken trykket den eller slap den. En fristelse, mægtig om en sterk elektrisk strøm, for gjennom ham; for han var netop den mand som Viva Denison saa smaat hadde tænkt at gifte sig med. Han visste at hvis begivenhetene gik sin naturlige gang saa vilde det rimeligvis ende med at hun giftet sig med ham. Men her var et brudd i begivenhetenes naturlige gang, hvis han ikke tok Brian Denison paa ordet!

— mot en bakgrund av rosenrødt lys. Han vinket.

Denison; „men nu da De har set hvordan jeg er, synes De da ikke det er bedre at sende mig bort med det samme?”

„Nei, nei, tusen ganger nei!” Hun tok ham i armen og trak ham indenfor og lukket døren, hvorefter hun aapnet den anden. „Dette er salonen,” sa hun hviskende, „og ved siden av den ligger Vivas soveværelse. Der gaar en dør derind, men der henger en tyk portiere for og naar vi taler lavt, kan hun ikke høre os derindefra. Men det er ikke værd at risikere noget, og derfor er det bedst at De gaar alene derind; men De faar visst ikke længe at vente. Fat mod! Jeg tror bestemt der vil ske noget vidunderlig.”

Denison vilde gjerne ha utspurt hende; men hun skjöv ham ind i salonen og han gik derind uten at si mer av frygt for at forstyrre Kents plan. Lady Garth lukket sagte døren efter ham.

Salonen var dæmpet oplyst og der var fuldt av blomster. Det var Vivas yndlingsblomster og deres krydrede duft mindet ham saa levende om hende og deres tidligere hjem. Men pludselig var det som om blomsterduften tapte sig; den blev overdøvet av en anden lugt — lugten av den sorte røkelse fra Timbuktu.

Den sterke duft bølget ind gjennem portieren. Han var atter i ørkenen — under stjernene, og han hørte negertrommene fra landsbyen i nærheten og sat med Viva ved siden av sig.

Han vaaknet av sin drøm ved at døren ind til Vivas soveværelse forsigtig blev aapnet. Han tok uvilkaarlig et skritt mot døren, men blev saa staaende. Kent kom frem mot en bakkrund av dæmpet, rosenrødt lys. Duften av røkelsen blev endda mer gjennemtrængende.

Kent vinket, men la i det samme fingeren paa læben, og da Denison var naadd bort til treskelen stanset Kent ham og gik uten at si et ord tilbake i soveværelset. Denison forstod at han skulde bli hvor han var og avvente yderligere tegn. Hans hjerte hamret, saa han var rødt av Viva skulde høre det.

„Jaften vil den sorte røkelse gi Dem drømmen, kjære Viva,” sa Kent paa den underlige monotone maate, hvormed han pleide at suggestionere sine patienter. „De vil atter faa se Brian.”

„Jeg kan ikke se ham endda, doktor,” lød det fra en svak velklingende, men utaalmodig stemme som sendte blodet op i Denisons ansigt. „Jeg sover jo ikke heller — jeg er aldeles vaaken; det eneste merkelige er at jeg kan lugte den sterke røkelsen — den sorte røkelse.”

„Drømmen skal nok komme, det lover jeg,” sa Kent. „Den kommer — den kommer nu!”

Hans stemme var hypnotiserende; selv Denison førte dens virkning og tok uvilkaarlig et skritt mot døren, saa at han nu kom saa nær at han kunde se ind i værelset. Paa et bord ved sengen stod en lampe med en tæt, rød silkeskjerm som skygget for lyset, saa at han bare kunde se fotenden av sengen; et brodert silketeppe var faldt ned paa gulvet fra sengen.

„Den kommer nu — drømmen,” gjentok Kent og i det samme gik han lydløst bort til døren. Hans øine møtte vennens spændte, bønfuldende blik. „Kom ind!” sa Kent med læberne og Brian adlød som om han ogsaa var blitt hypnotisert, skjönt han ikke kjendte mer til den rolle han skulde spille end en skuespiller som kaldes op paa scenen uten at ha overværet en eneste prøve.

Viva laa i sengen og det røde lys bredte som et forklaret skjær over hendes vakre, bleke ansigt. Hendes brune øine stod vidt aapne og blikket var paa en gang spændt og ængstelig. Hendes rødgyldne haar faldt i to tykke fletter ned foran paa brystet og over de korslagte, hvite arme. Hendes læber, som før hadde været røde som koraller, var nu blodløse og let aapnet og hendes barm hævet sig i tunge aandedrag.

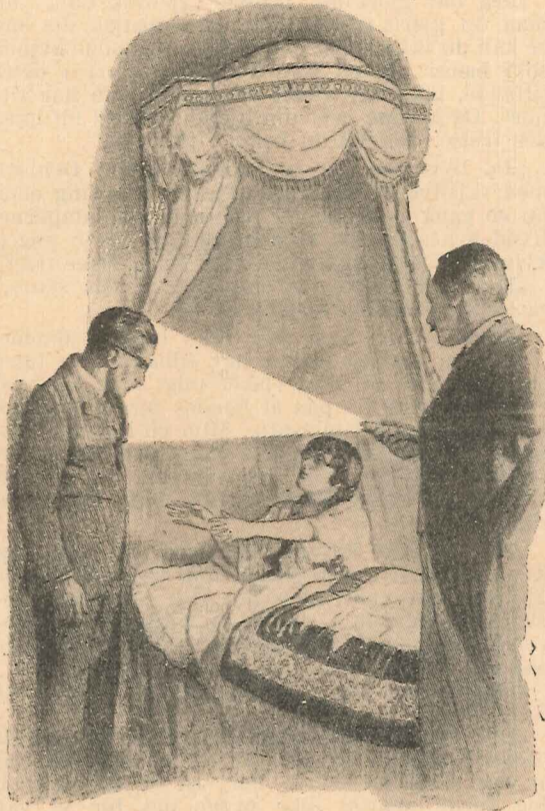
„Drømmen er ikke kommet endda,” sukket hun. „Aa, doktor, hvis den nu aldrig kommer mer? Jeg kan ikke leve uten den nu. Jeg vil heller vende tilbake til morfinen end undvære

den. Det gjør ikke noget at morfinen ødelægger mig, jeg vil jo gjerne dø. Jeg ønsker netop at dø for at finde Brian — den virkelige Brian, ikke en drøm om ham.”

„Jeg tror nok jeg vet hvorfor drømmen er saa sen om at komme iaften,” sa Kent.

„Det er fordi De ikke har git mig nok morfin. Gi mig en dose til.”

„Nei, det er ikke det,” sa Kent. „De har drømt saa ofte om Brian, at den sorte røkelse tilsidst har dannet en sti av røk som en skybro, over hvilken hans aand kan komme til Dem. For drømmen om en mand er kun en fremstilling av et av hans syv væsener. De taler om den „virkelige” Brian. Den „virkelige” Brian

Med et skrik satte Viva sig op i sengen, og rakte armene ut.

er forskjellig fra drømmens. Drømmen fremstiller ham som han var før krigen, da han var en lykkelig ung mand som nylig hadde vundet sin berømmelse som kunstner. Den virkelige Brian har kjempet for sit land, og han er blitt grusomt saaret. Hans aand vil kanskje nøie sig med at vise sig og det er forbi med drømmen om det forbigangne. Den sorte røkelse er for sterk — De forstaar nok hvad jeg mener.”

„Ja, aa ja.”

„Men nu sover De — ikke sandt?”

„Jo, jeg sover!”

„Og De ønsker endnu at se Brian?”

„Jeg vilde gjerne dø for at faa lov til at se ham.”

„Den virkelige Brian efter alt det han har lidt?”

„Ja, tusen ganger ja!”

„Saa se bort mot døren!”

De mørke øine vendte sig mot døren og de saa en skikkelse staa der. Den stod i skygge med ubestemmelige omrids indtil Kent løftet lampeskjermen, saa lyset faldt fuldt paa Brians ansigt. Med et skrik satte Viva sig overende i sengen; mn det var et glædeskrik og hun rakte armene ut.

„Brian, Brian — min elskede, kom til mig!” ropte hun. „Jeg skal trøste dig for alt hvad du har lidt. O, Gud, la ikke dette være nogen drøm!”

I neste øieblik knalte Brian ned ved siden av sengen med hodet mot sin hustrus bryst.

Kent var traadt tilbake. Han vendte hodet og stirret paa røken fra den sorte røkelse.

Keiseren og amtmanden.

Under keiser Josef den andens regjering var der engang stor kornmangel i Bøhmen. Keiseren reiste selv derhen for at avhjelpe nøden saa godt han kunde; han lot korn forskrive og sørget for, at det blev utdelt paa de steder, hvor man trængte det mest. Paa denne reise kom han en dag til en by netop som der holdt en mængde vogner med korn utenfor amtmandens port, hvor de skulde læsses av. Bønderne hadde allerede ventet længe; tilsidst blev tiden dem for lang, og de begyndte derfor saa smaat at knurre over høiere vedkommendes uefterretelighet. Dette bemerket keiseren, da han gik forbi, men gav sig ikke tilkjende. Han spurte bare om aarsaken til deres utilfredshet.

„Kjære herre,” svarte bønderne, „vi har ventet meget længe, og ingen vil skille os av med kornet; det blir altfor sent for os, vi har 4 mil hjem.”

„Det er sandt,” sa den hosstaaende amtskriver, „ja, de fattige folk i byen maa ogsaa lide derunder, de venter med smerte paa kornets utdeling.”

Amtmanden hadde imidlertid stort selskap hos sig, derfor var det ham ikke beleilig straks at ta imot kornet; han som ikke visste hvad sult var har sagtens tenkt: „La dem bare vente; bønderne staaar jo under dig, de faar derfor gi sig tiltaals, indtil det behager dig at komme til dem.”

Keiseren gik ind i amtsstuen og lot sig melde ved amtskriveren som en fremmed, der ønsket at tale med amtmanden.

„Hvem er De?” spurte denne, da keiseren kom til ham i stuen.

Keiseren: „Jeg er løytnant og staaar i keiserens tjeneste.”

Amtmanden: „Hvorned kan jeg tjene hr. løytnanten?”

Keiseren: „Dermed, at De ekspederer de stakars bønder, som har ventet saa længe nede paa gaten.”

Amtmanden: „Aa, de kan nok vente litt endnu.”

Keiseren: „Men de har lang vei hjem, og de har allerede ventet saa længe.”

Amtmanden: „Hvad bryr De Dem om, til hvad tid bønderne kommer hjem?”

Keiseren: „Man skal være menneskelig og ikke plage folk.”

Amtmanden: „Deres moral, hr. løytnant, er her paa urette sted; jeg vet, hvad jeg har at gjøre. Jeg er amtmand, maa De vite.”

Keiseren: „Nu, saa maa jeg si Dem, hr. amtmand, at kornet slet ikke mer angaar Dem. Hør, min ven,” sa keiseren, idet han henvendte sig til amtskriveren, „vil De gi bønderne besked og ta imot kornet; De er nu amtmand. Og De,” sa han til den hittilværende amtmand, „De er avsat, for jeg er keiseren!”

Med disse ord forlot regenten værelset. — Hvilket tordenslag for den forsømmelige embedsmand!

Smaa dramaer: Naar man har en ball i hatten.

„Der kommer han endelig, den elendige lapsen!” sa skurken mens han paa en kannibalsk maate svingte en vældig kølle i luften. „Nu endelig er levnets time slaat for mig og jeg skal faa opreisning for alle de skuffelser jeg har lidt!”

Offeret for disse blodtørstige planer var naturligvis ingen anden end dramaets helt, den unge, vakre, begunstigede rival som netop skulde ha stevemet med den elskede. „Om to minutter vil hun være her,” sa han idet han saa paa sit ur.

„Om to minutter er du dødens sikre bytte!” hvislet skurken mellem tændene og lot i det samme sin vældige kølle falde til slag. Med sikker haand rammet han hvor han sigtet, nemlig paa den unge mands sorte fulthatt.

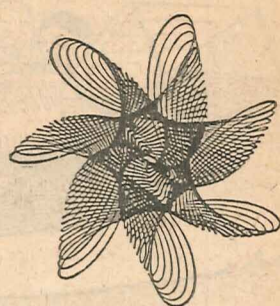
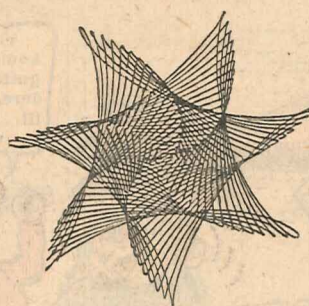
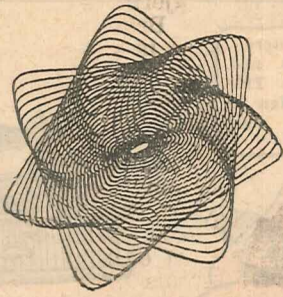
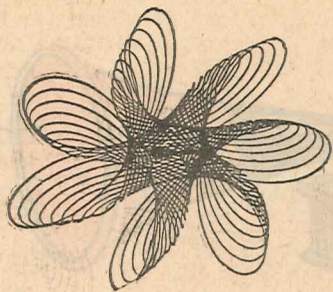
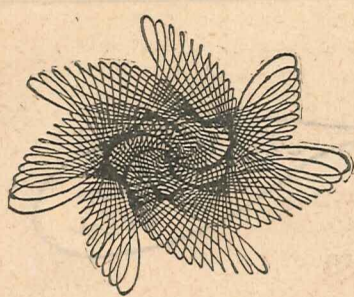
Men saa underlig det end lyder: Kølleslaget gjorde ikke mer indtryk paa helten end et stokkeslag paa en granitblok. Derumot gjorde kollen ved tilbakeslaget et voldsomt indtryk paa den onde skurk hvis ansigt var fortrukket av vrede,

Indtrykket var saa dypt at den hevgjerrige mand et øieblik vaklet og derefter sank sammen med benene i veiret. „Tak!” sa helten og strøk av en fyrstik paa skurkens sko-saale. „Cigaren min var netop slukket!”

Da heltinden ledsaget av sin lille bror et øieblik efter indfandt sig fik skurken forklaring paa hvorfor hans attenlat var m.slykkes: Helten hadde gjemt en gummiball i hatten, en gave til sin mindraarige, tilkommende svoger!

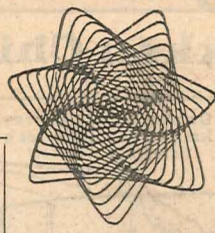
En pendel-harmonograf.

Et mekanisk tegneapparat.

Ved hjælp af det apparat som er beskrevet i det følgende og som i almindelighed kaldes pendel-harmonografen, er man istand til at fremstille de skønneste figurer, hvor strek slynger sig mellem strek i buer og bugter paa den mest harmoniske maate og i en — praktisk talt — ubegrænset mangfoldighed samt med en frodighed i variationen som langet overgaar den menneskelige opfindsomhet.

Efterhaanden som den fysiske viden skap er skredet frem i sine undersøkelser av naturens fænomener, har man opdaget, at ved overordentlig mange fysiske foreteelser ligger der harmonisk bevægelse av en eller an-

Pendelen P er en tynd stang med en vegt nedentil. Stangen gaar igjennem hullet i en linjal. I denne er skaaret en rille, saa at linjalen dels kan gli langsmed og dels bevæge sig sidelængs om en spiker eller en skrue S. I den anden ende av linjalen er slaat en naal som hviler paa en sotet glasplate. Sættes pendelen i svingninger, vil naalen tegne en figur paa glasplaten. Figuren kan man se, naar man holder glasplaten op mot lyset eller sætter den

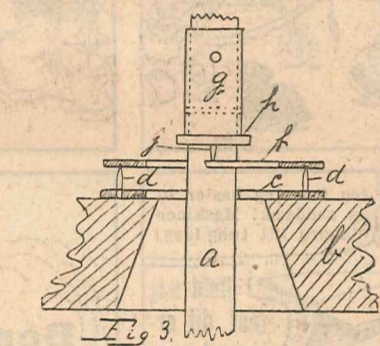
Hver pendel bestaar av en 1,5 cm. rund træstok a, 100 cm. lang. Omtrent 20 cm. fra den øverste ende er pendelen ophængt. Loddet kan stopes av bly (se fig. 5), eller en blyplate vikles rundt om et rør, som akkurat kan gli paa a. Gjennem pendelstangen a bores endel huller med nogen cm.s indbyrdes afstand, loddet kan da flyttes op og ned efter ønske, hvorved pendelens svingningstid forandres.

Loddet holdes paa plads av en stift gjennem pendelstangen. Loddets vøgt bør være 2 a 2½ kg.

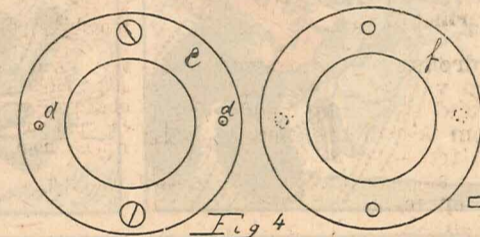
Ophængningen er vist i fig. 3 og 4. Man bør bruke dobbelt (kardansk) ophængning, da dette er langt at foretrække for enkelt ophængning, som bare gir retlinjet bevægelse.

Paa det sted paa brettet b, hvor pendelen skal ophænges, bores et ca. 3 cm. hul som skjæres større nedover (kardansk), saa der blir plads til svingningene. Om dette hul fastskrues en ring c av messing eller jernplate. Ret overfor hverandre bores to huller, hvori fastgjøres to grammofonstifter, d d. g er et messingrør som passer paa a. Nedentil fastloddet et tverstykke, h, og i dette ind-sættes ogsaa to grammofonstifter, j j. Tilslutt lages ringen, f, hvori der bores fire fordypninger. Man bør her passe paa, at boret ikke gaar helt igjennem. Fordypningene skal være til stiftenes spisser. Der bores to fordypninger fra hver side paa diameteren som er vinkelrette paa

hverandre gjennem røret, g, og pendelstangen, a, bores to huller til stiftene, k k, som fastholder pendelstangen i ophængningen.

ind i et lysbilledapparat. Man kan ogsaa kopiere glasplaten akkurat som et almindelig negativ. Pendelen her er en-

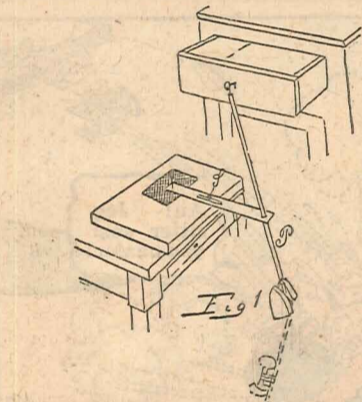

kelt men binder man nedentil en anden kortere pendel, en saakaldt deflektor, blir figurene penere og langt mer indviklet.

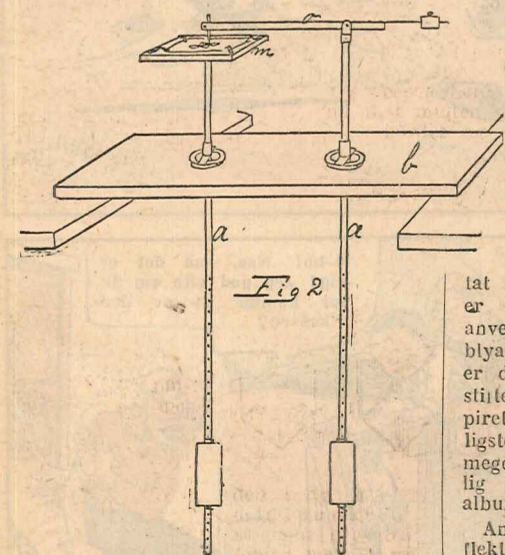
Naturligvis er slike pendeler, som er forsynt med tilfældige vegter i form av strykejern, haandvegter o. l. ikke meget nøiagtige. Fig. 2 viser en bedre utførelse. Her er ogsaa to pendeler, men hver for sig. Den ene bevæger skrivestiftet, den andre bevæger bordet, hvorpaa papiret er spændt. Anvender man en naal og sotete glasplater, kan disse kopieres som allerede nævnt. Men en slik fremgangsmaate er baade langsom og ikke saa billig. Endvidere ser man ikke resultat med det samme. Bedre er det som skrivestift at anvende en haard, spids blyant eller en glaspenn. Det er da morsomt at se skrivestiftet flyve rundt paa papiret og utføre de vidunderligste figurer. Apparatet er meget underholdende, og særlig gode tegninger kan indklæbes i et album.

Anbringes etpar mindre pendeler (deflektorer) nedentil paa de to lange pendeler, da forøkes apparatets ydeevne betydelig.

De to pendeler er fuldstændig like med undtagelse av de øverste ender. Paa den ene sitter brettet, paa den andre en gaffel, hvormed vøgstangen med pennen er ophængt.

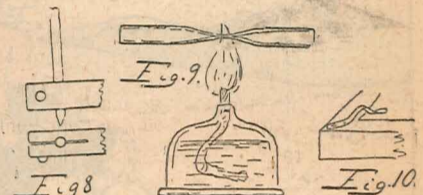

den art bak. Mange av de eksperimenter som er anstillet herover, er meget interessante. Dette gjælder i særlig grad de forsøk som er gjort med den dobbelte og flerdobbelte pendel, og som har ført til konstruksjonen av det apparat, til hvis forfærdigelse der nedenfor gives anvisning, og som er kjendt under navnet pendel-harmonografen. Ved at kaste et blik paa de ledsagende illustrasjoner, som viser hvilke resultater der kan opnaas med pendel-harmonografen, vil man bli overbevist om at der her virkelig foreligger et mekanisk tegneapparat av betydelig interesse.

Og da det ikke er vanskelig at lage en pendel-harmonograf og at benytte den, vil mange sikkert ha fornøielse av at gjøre et forsøk. Fig. 1 viser en pendel-harmonograf eller pendelograf i en meget enkel form.

skjæres op, en skrue sættes utenfor. Naar denne spændes klemmes skrivestiftet fast. Glaspennen kan lages av

et tyndt glasrør som varmes over en sprit- eller glasflamme. Røret trækkes ut mens det er varmt og bløtt og knækkes over, hvorefter spidsen med det fine hul slipes paa en strykesten. Fyldepenneblek kan anvendes. Brukes forskjellig farvet blæk, kan man faa rigtig pene figurer.

Det er ikke heldig at benytte tegnestifter til fastgjøring av papiret paa bordet. Bedre er det at ha fire smaa fjærer (laget av nogen korsstillsivere), en fjær i hvert hjørne (fig. 10).

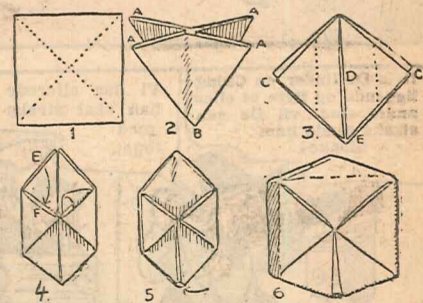
Fig. 11 viser en anden utførelse, kaldt Goolds dobbelt elliptiske pendel-harmonograf. Bordet er meget tunat og danner loddet paa den ene side pendel. Under bordet er ophængt en deflektor.

Skal den kardanske ophængning benyttes til retlinjet bevægelse, indlægges to smaa traklodsar under ringen f.

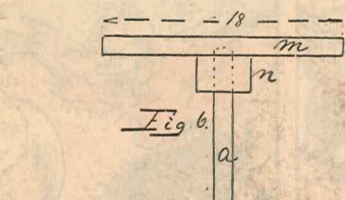
V. A. J.

En ballon av papir, laget uten klister.

Man tar et firkantet stykke papir, kulørt eller hvitt, eftersom man har. Jo større papiret er des bedre. Først lægger man papiret sammen fra hjørne til hjørne to ganger og retter det ut igjen. Og derpaa bøier man de fire hjørner ind mot midten og tar nu papiret op fra bordet og danner det i

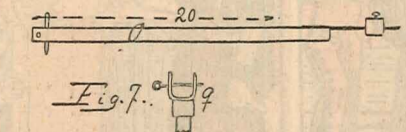

den i fig. 2 viste facon ved at føre midtpunktene av de fire sider sammen i centrum og lage læg. Saa folder man hjørnene A til centrum B (fig. 2), og derefter hjørnene C til centrum D (fig. 3). Nu tar man hjørnene og putter dem ind i foldene F (fig. 4), og naar det er gjort puster man luft ind gjennem det med en pil merkede sted i fig. 5, indtil ballonen har utfoldet sig og er pustet op som vist i fig. 6.

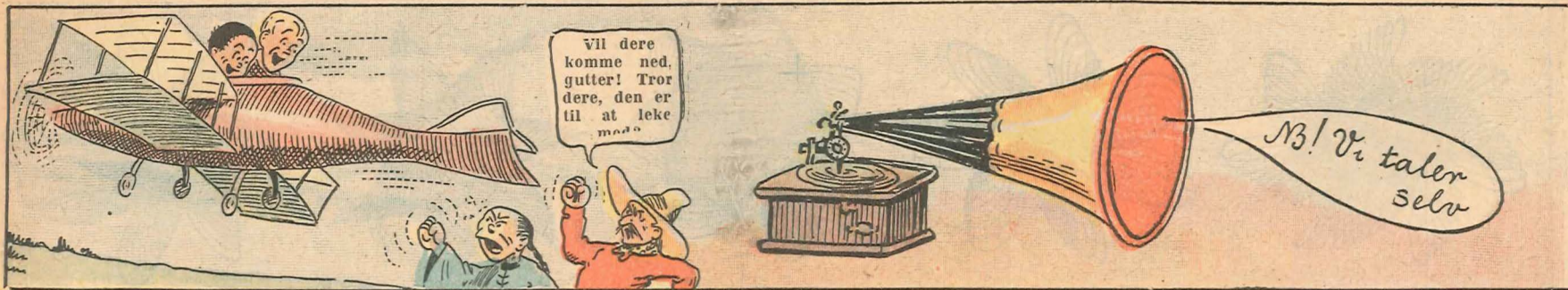

Bordet, som anbringes paa den ene pendel, er et firkantet brett, m, ca. 18x18 cm. og 2 cm. tykt. Paa den underste side skrues eller limes en klods, n, og heri bores et hul, hvori a limes fast (fig. 6).

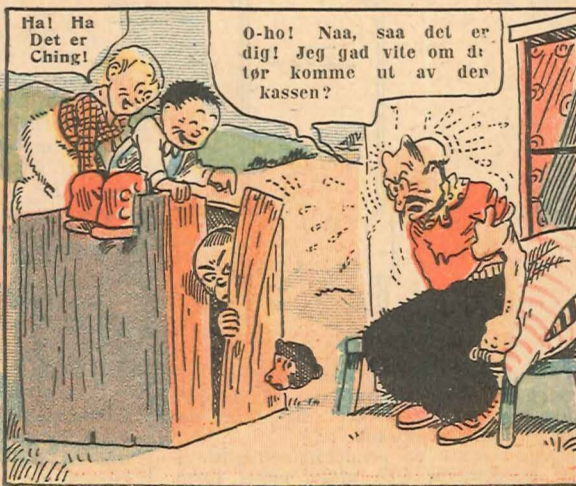
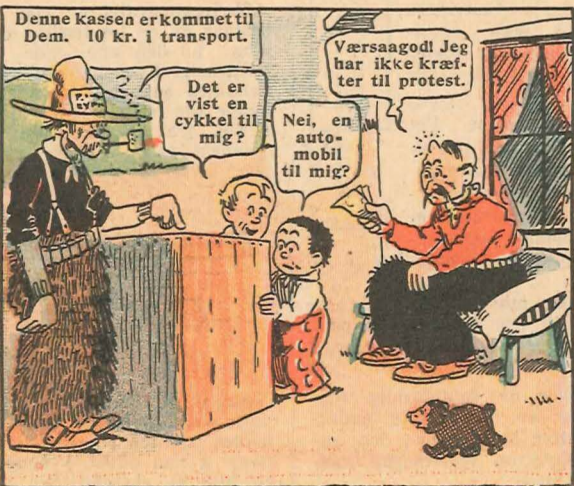
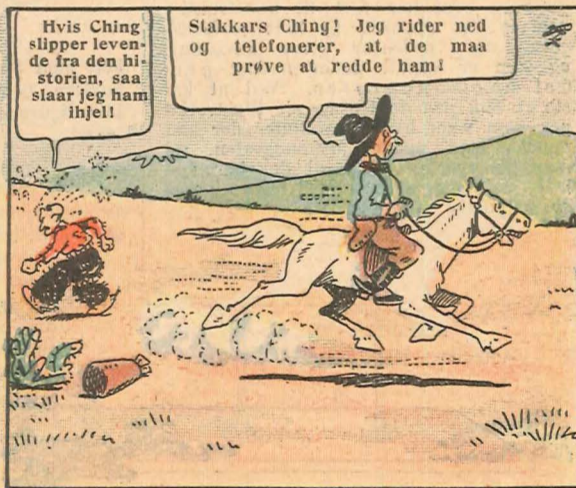
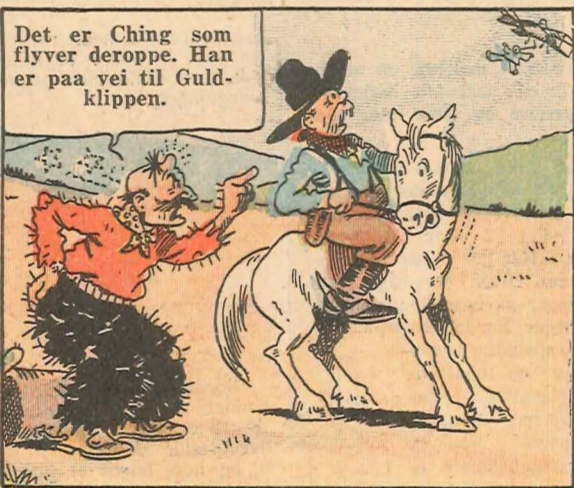
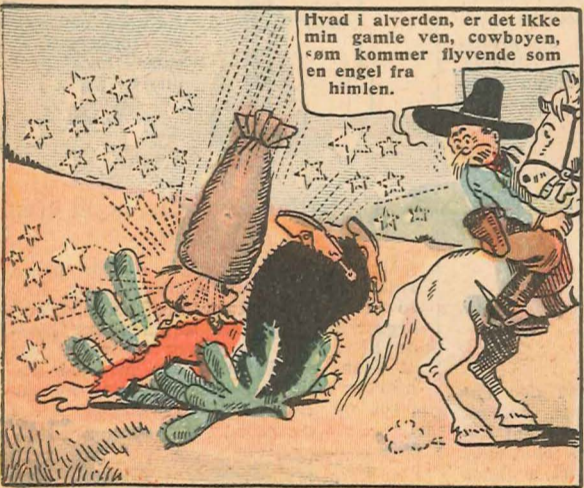
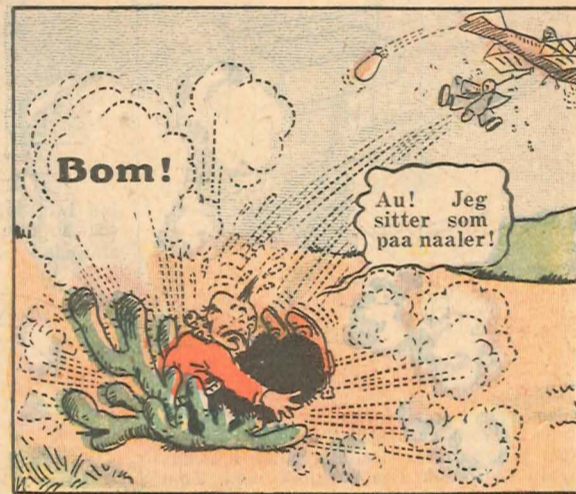
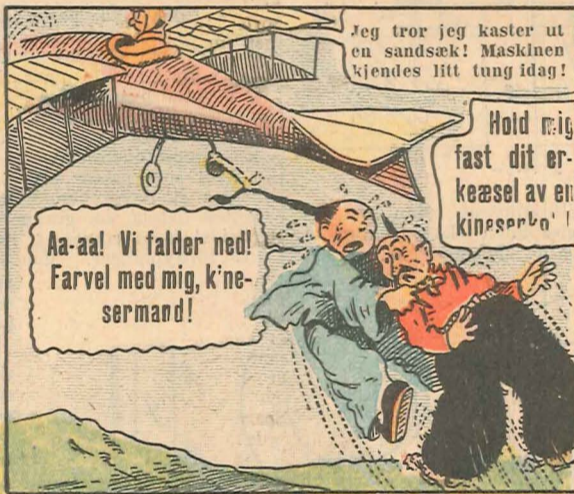
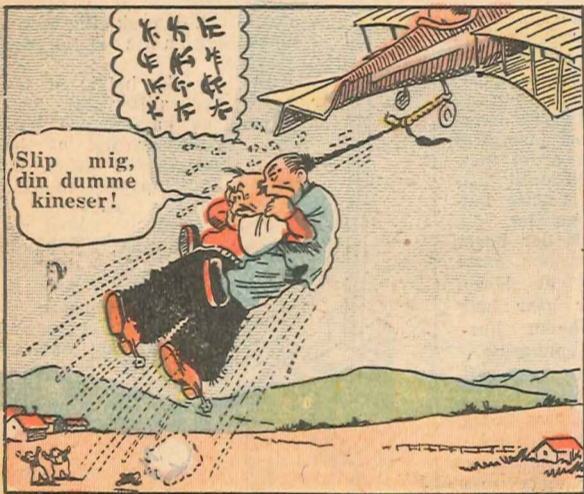
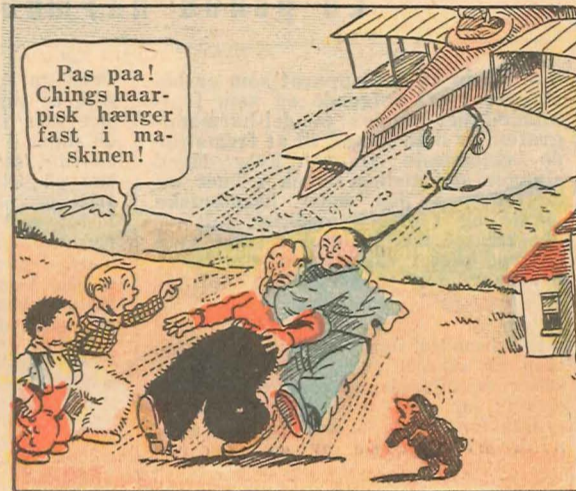
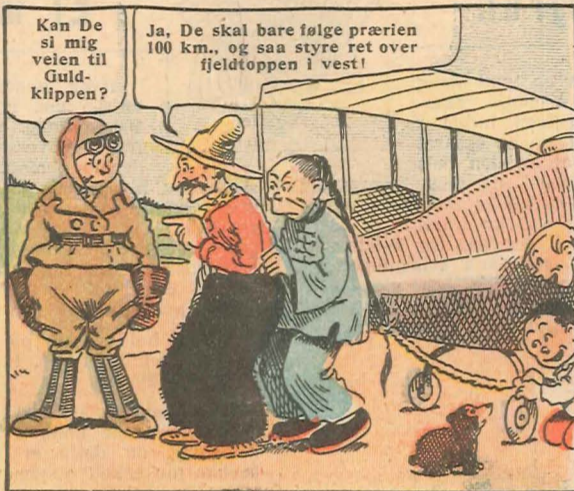
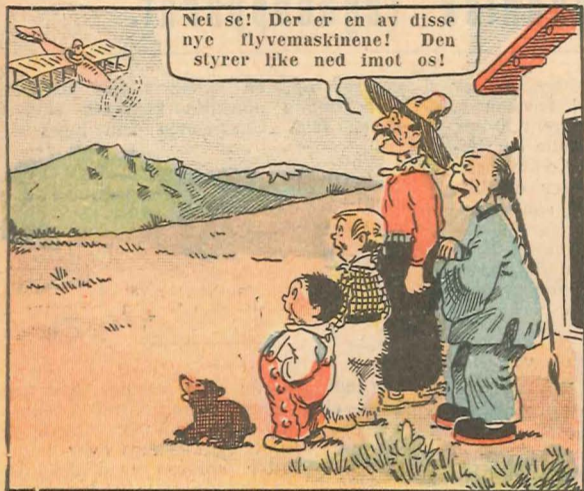
Skriveapparatet er vist i fig. 7. Det bestaar av en let trælist, o, 25 a 30 cm. lang. I den ene ende anbringes en jerntraad, hvorpaa en kontravegt kan indstilles saaledes, at skrivestiftet ikke hviler for haardt mot papiret. Omtrent 5 cm. fra samme ende bores et hul gjennem o, og i dette hul stikkes pinden, hvormed vøgstangen o kan vippe.

Gaffelen, q, kan lages av en strimmel plate paa 2 a 1½ mm. tyk. Paa undersiden loddet en liten ring (et kort stykke rør), hvori a kan passe. I enden av o bores et hul til skrivestiftet, r, en aapning

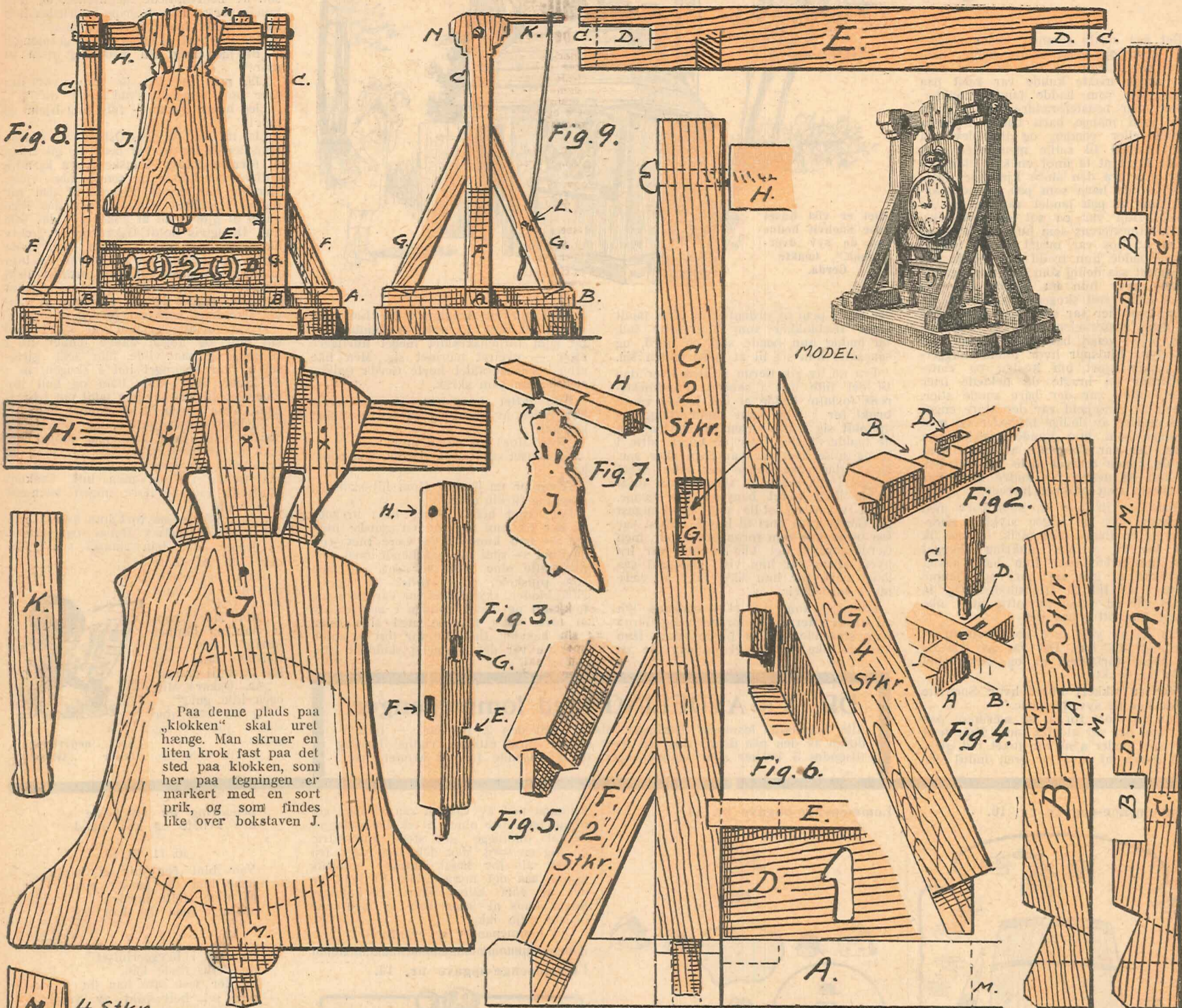

Talende billeder: Da kineserkokken Ching kom op med flyvemaskin.

Et miniatur-tømmerarbeide.

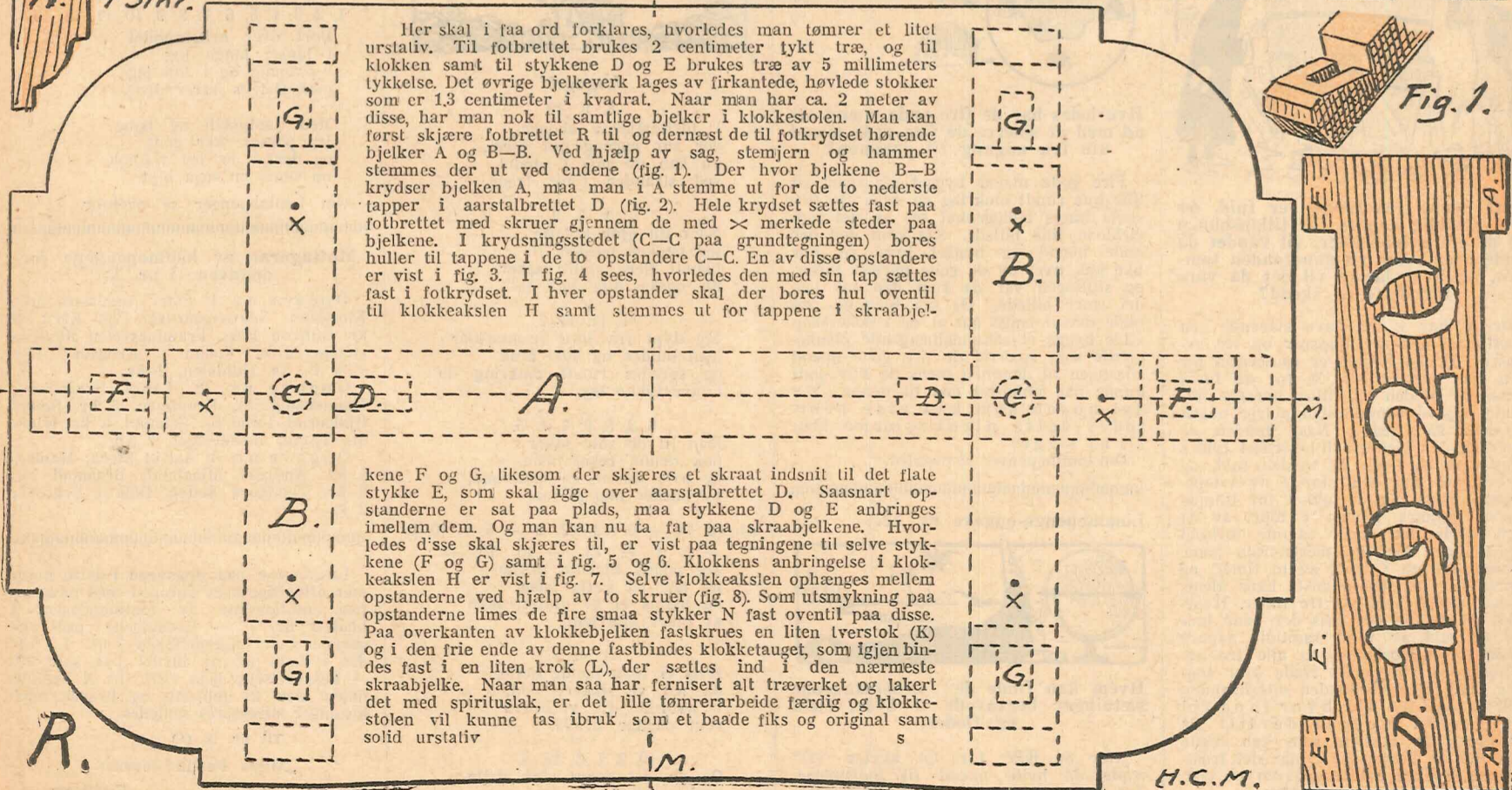
En klokkestol som urstativ.

Paa denne plads paa „klokken“ skal uret henge. Man skruer en liten krok fast paa det sted paa klokken, som her paa tegningen er markert med en sort prik, og som findes like over bokstaven J.

Her skal i faa ord forklares, hvorledes man tømmer et litet urstativ. Til fotbrettet brukes 2 centimeter tykt træ, og til klokken samt til stykkene D og E brukes træ av 5 millimeters tykkelse. Det øvrige bjelkeverk lages av firkantede, høvlede stokker som er 1,3 centimeter i kvadrat. Naar man har ca. 2 meter av disse, har man nok til samtlige bjelker i klokkestolen. Man kan først skjære fotbrettet R til og dernæst de til fotkrydset hørende bjelker A og B-B. Ved hjelp av sag, stemjern og hammer stemmes der ut ved endene (fig. 1). Der hvor bjelkene B-B krydser bjelken A, maa man i A stemme ut for de to nederste tapper i aarsalbrettet D (fig. 2). Hele krydset settes fast paa fotbrettet med skruer gjennom de med x merkede steder paa bjelkene. I krydsningsstedet (C-C paa grundtegningen) bores huller til tappene i de to opstandere C-C. En av disse opstandere er vist i fig. 3. I fig. 4 sees, hvorledes den med sin tap settes fast i fotkrydset. I hver opstander skal der bores hul ovenfor til klokkeakslen H samt stemmes ut for tappene i skraabjel-

kene F og G, likesom der skjæres et skraat insnit til det flate stykke E, som skal ligge over aarsalbrettet D. Saasnaert opstanderne er sat paa plads, maa stykkene D og E anbringes imellem dem. Og man kan nu ta fat paa skraabjeldene. Hvorledes disse skal skjæres til, er vist paa tegningene til selve stykkene (F og G) samt i fig. 5 og 6. Klokken anbringelse i klokkeakslen H er vist i fig. 7. Selve klokkeakslen ophænges mellem opstanderne ved hjelp av to skruer (fig. 8). Som utsmykning paa opstanderne limes de fire smaa stykker N fast ovenfor paa disse. Paa overkanten av klokkebjelken fastskrues en liten lverstok (K) og i den frie ende av denne fastbindes klokkeauget, som igjen bindes fast i en liten krok (L), der settes ind i den nærmeste skraabjelke. Naar man saa har færdigst alt træverket og lakert det med spirituslak, er det lille tømmerarbeide færdig og klokkestolen vil kunne tas i bruk som et baade fikst og originalt solidt urstativ.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grandsens Skotølmagasln 12 Christiania.

MARINE PUDSEKREM

Engang benyttet. Altid benyttet.

Hudson's Sæpe-Ekstrakt

"for de tusin hjem"

filfredsstiller alle, men mest klærne, som blir rene og hvite uten tungt arbeide. En forsigtig husmor burde ikke undvære den. Et forsøk vil overbevise herom.

Faaes overalt i 100 gr.s pakker.

A/S BRØDRENE LEVER, CHRISTIANIA.

Mot gigt og krampe samt andre lidelser i benene

eller mot kolde, klamme og trætte føtter er vore amerikanske, elektriske indlægssaaler et probat middel. Saalene virker paa de følsomme nerver under foten, hvorved de beforder blodløpet, virker absolut smertestillende og holder benene passe varme baate sommer og vinter. Herved undgaas forkjølelse og mangeslags andre sykdomme. — Saalene føres i alle almindelige nummere og koster **kr. 5.40 pr. par.** Av forhandlere der fører dem nævnes:

Norsk medicinsk varehus, Akersgt. 53, Kristiania.
 A/S "Sanitas", Pilestr. 7, Kristiania.
 Marth. Jacobsen, Grønsen 17.
 Trygve Vogt-Svendsen, Aalesund.
 J. Knudsen & Co. A/S, Arendal.
 B. Thorsen, Drammen.
 Hagbart Jacobsen, Fr.stad.
 Fr.stad bandage- & instrnm.forr. >

Kristian Østring, Gjøvik.
 M. Hamburgs skotøisforretn., Lilleh.
 A. O. Aalberg, skotøisforretn., Namsos.
 S. Holtskog, Skien.
 O. J. Andersen, Storhaugv. 19, Stav.
 Einar Lehm, Nordregt. 12, Trondhjem.
 Carl Stückerath, Søndregt. 2, Trondhjem.
 Hans Berg, Stenkjær.
 "Sanitas", Storgt. 35, Tønsberg.

Kan ogsaa erholdes direkte fra undertegnede generalagentur for Skandinavia, utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. — porto. Opgiv fotens længe.

MORSEAGENTURET, Ruseløkveien 12, Kristiania.

Enhver som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetittløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmæd.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldmæd.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Lomme-, Væg- og Vække-Ure, Uhrkæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavia fra Aug. Peterssens Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prisliste gratis.

Prima fløielssko.

Rem- eller snøre-, off. hæl kr. 14.50
 Remsko i læder, " " " 16.50
 Fikse udr. fløielsmorgensko 5.00
 Sendes overalt i Norge. Skriv til

K. Nielsens skofabrik,
 Nedergade 7, Odense, Danmark.

Kjøp "Allers Familie-Journal"

Barbereren (der er kjendt for salighet, til kunden som han sin langsomhet og sin snakkeholder paa at klippe): "Deres haar begynder at bli graat."
 Kunden: "Ja, det er sandelig ikke saa rart; hvor længe har jeg siddet her nu?"

Clydella
 (REGD. TRADE-MARK)
 Englands fineste flonel.

"CLYDELLA" flonel er særlig praktisk og anvendeligt til børne-beklædning, fordi det er saa behageligt, blødt og varmt, holdbart, smukt og krympefrit. Der findes et stort udvalg i smukke, stripedede dessins. Prøv det naar De næste gang syer børnetøi, men overbevis Dem om, at navnet "CLYDELLA" staar i kanten av stoffet. Alle moderne forretninger fører lager av og anbefaler "CLYDELLA". Læg merke til at navnet "CLYDELLA" staar i kanten av stoffet. Saafremt Deres handlende ikke har "CLYDELLA", skriv da til

Wm. Hollins & Co.,
 Newgate Street
 24-26,
 LONDON.

Hollins
 DAY & NIGHT WEAR

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonillære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjornarp, Sverige.

andres svakheter i familiekredsen! Gid egtefolk vilde opdra sig selv i denne retning. Hvor meget godt kunde de ikke stifte, saavel for sin egen person som for sine barn og øvrige omgivelser. Vi kan jo desværre ikke alle leve i rene, lykkelige forhold, mangen hustru og mangen mand er i kampen for tilværelsen utsat for tusener av farer og fristelser, som kan kaste mistanke paa vedkommende, selv om de aldrig saa meget har tilstræbt det gode. Likeoverfor slike ulykkelige, misforstaaede og miskjendte mennesker er menneskekjærligheten en velsignelsesrik himlens gave som kan blomstre, vokse og trives naa vi bare flittig sørger for at fremelske denne gode egenskap hos os selv.

Skaf mor ro!

I høie toner har digterne besunget mødrenes godhet, offervillighet, taalmodighet og store indflydelse, og næsten alle barn har i sit hjerte git dem ret. — Gid der ogsaa kunde gives et middel hvormed hendes liv kunde bli lettet noget. Husets unge datter som skulde være morens høire haand er desværre altfor ofte ute med sine veninder, sønnen som mangen gang kunde spare moren for uleiighet har efter sin mening vigtigere ting at vareta: Han skal foruten at passe sine studier, spille tennis, cykle eller besøke sine kammerater; selv faren tar sig nu og da en fridag og trods alt skal maaltidene være færdig i rette tid og huset passes, alle fordrer det som en rettighet som da dog kun kan faa ved morens dag-

lige offervillighet og utrættelige arbeide. Moren blir som oftest latt alene tilbake for at bli færdig med sit arbeide og hun lar aldrig skinne igjennem at det kan være en byrde for hende.

Du unge datter, du elsker jo din mor, ingen tviler paa det. Men du er saa sorgløs! Saalangt du kan huske tilbake har du varmet dig ved din mors kjærlige smil og du glemmer saa let at det kan slukkes for bestandig. Hendes flittige hender har i saamange aar gjort hjemmet hyggelig; du tænker ikke paa at hun nu kunde trænge en trofast, kjærlig hjelp. Bare kast et blik paa din mors hender: de er blit saa magre at hendes ring glir av fingeren, eller ogsaa er fingrene blit krokete av det stadige arbeide. Hun har aldrig villet skaane sig selv, hendes første og eneste tanke har altid været at hendes mand og barn skulde befinde sig vel.

Kan du ogsaa se hvor rundrygget hun er blit, hun som var saa rank og slank paa sin bryllupsdag? Luk øinene ordentlig op, dere unge som er saa lykkelige at ha en mor i live. Se med kjærlighetens og selvforglemmelsens blik paa hende som dere skylder livet og ta den beslutning at gjøre hva l dere kan for at lette hende det daglige slit, som falder vanskeligere nu end i ungdommens aar. Prøv at skaffe mor ro og hvile, før hun blir kaldt bort til den evige hvile. Ved omtanke, opmerksomhet og kjærlig hjelpsomhet kan dere forlænge og forskjønne hendes dage.

Hjemmet.

Middel mot hæshet.

Et udmerket middel mot hæshet og snue er kamilletea hvori der blandes saften av en citron. Den drikkes enten varm eller ogsaa benyttes den godt lunken til gurgling. Kamilletea i forbindelse med citronen løser slimet paa slimhindene og har en fortrinlig virkning, men midlet maa i ethvert tilfælde anvendes flere ganger i dagens løp.

Forøvrig maa det ogsaa tilraades naar man er tyk og hoven i halsen at spise citron eller at gurgle halsen med citronsaff, som ogsaa har vist sig som et udmerket middel mot forkjølelsesflekker i halsen. Dog maa det bemerkes at man aldrig skal vente med at sende bud efter lægen, hvis der viser sig flekker i halsen da det er saa vanskelig for ikke at si umulig for en lægmand at skjelne de ondartede fra de mer godartede flekker; men indtil lægen kommer vil det aldrig skade at spise citron og mange læger tilraader det ogsaa.

At ta op masker.

Det kan ofte være en plage at faa tat op masker i et strikketøi, men det gaar enkelt og let naar man bruker finere strikkepinder til det end dem man bruker til selve strikkingen. Men man maa bare ta maskene op med de finere pinder og strikke videre med de grove. Siden jeg har prøvet denne metode avender jeg den alltid, naar jeg har været saa uheldig at slippe masker, da det paa denne maaten er en lek at faa fisket dem op i en fart.

At rense gjenstander av rav.

Smykker og andre gjenstander av rav renses bedst med vinaand som heldes paa en ulden klut med gnis paa med forsigtighet saa den kan trænge ind overalt. Etterpaa polerer man med et stykke hanskekind. Naar rav blir mat og mørkt vikler man ethvert stykke for sig ind i papir, legger det ned

i en blomsterpotte som er fyldt med sand og omgir denne i omtrent 45-48 timer med het aske.

Rav som er blit mørk eller mat kan ogsaa graves ned i havejord og bli liggende der 4-6 uker. Den vil da gjenvinde sit oprindelige vakre utseende.

Saus til avkokt torsk.

Det smaker godt naar man i det smeltede smør man serverer til torsk enten har litt fint revet pepperrøt i eller utrører litt sennep eller engelsk saus. Mange liker bedre at faa pepperrøten revet paa en assjet til fisken, man kan da forsyne sig etter behag og behøver ikke at rette sig efter andres smag.

Velourhatter

som er blit klemt og stive blir atter bløte og bøielige naar de holdes over vanddamp. Saa lar man dem tørke og børster dem med en stiv børste mot luven, saa haarene reiser sig igjen og "blir levende".

At fordrive hikke.

For at fordrive hikke skal man putte begge lillefingerne i ørene og la en anden gi sig et glas vand. Naar man da drikker hurtig av det mens vedkommende holder glasset saatenge, vil selv den mest haardnakkede hikke gi sig i de aller fleste tilfælder.

Fra "Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 4.

Pris..... kr..... ore

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen innsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

“AZA”
Fint engelsk kipret krympefrit flonel.

Det vil være Dem en fornøielse at sy beklædningsgjenstande av „AZA“ flonel. Det er praktisk, meget holdbart, fikst og usædvanligt anvendeligt til herre-, dame- og børnebeklædning til dag- og natbruk. „AZA“ føres i alle større forretninger. Saafremt Deres handlende ikke har „AZA“, skriv da til

Wm. Hollins & Co., *Hollins* Newgate Street 24-26, LONDON.

DAY & NIGHT WEAR

Ekstraktekster, vildt, efter m.m.

Rikt illustreret prislister over **krigsfrimerker** mot 1 kr.

A/B Harry Wennbergs frimerkehandel. Stockholm 1.

Med Ennas fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).

Amatør-fotografen, Vimmelskafet 47, Kjøbenhavn. Fortang prislister.

Etableret 1847.

Allcock's Plastre

ØRNE MÆRKET.

Verdens mest udbredte utvortes middel.

Mot hoste, forkølelse og svage lunger virker *Allcock's plastre* saavel forebyggende som lindrende. Forebygger at forkølelser sætter sig fast.

Gigt i skulderen lindres ved bruken af *Allcock's plastre*. Athleter bruker dem mod stive og ømme muskler.

Allcock's er det originale og ekte porøse Plaster. I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabiliske. TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)

FAAS PAA ALLE APOTEKER. ALLOOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 » » » 3.—
150 » » » 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 » » » 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb. 500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influensa m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

PHOSPHO-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

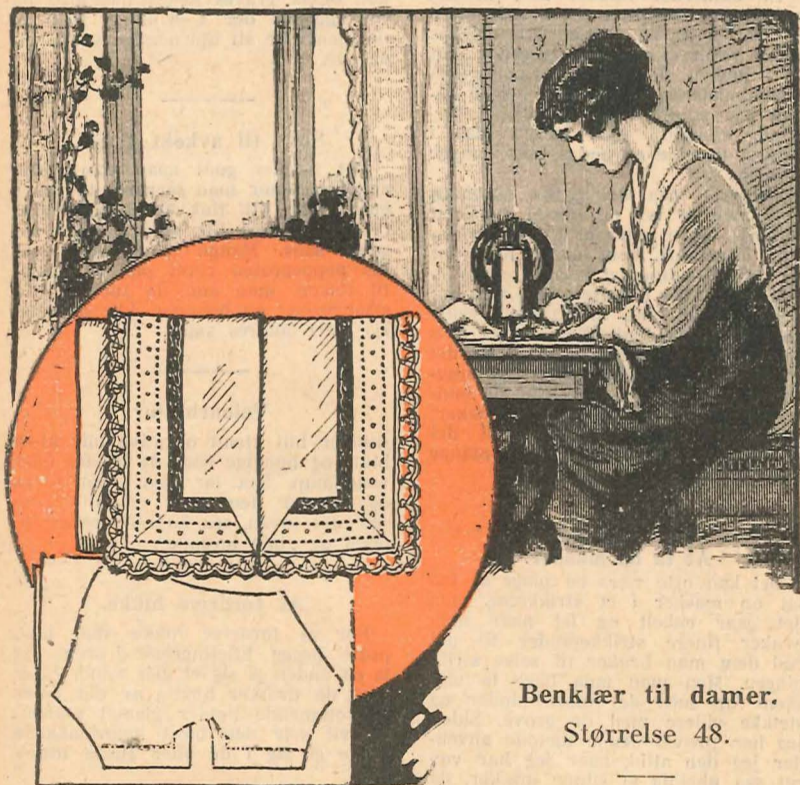
ved alm. Svagheit, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SELGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Køb „Allers Familie-Journal“.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Benklær til damer. Størrelse 48.

Benklær i ret facon med sidelukning. Begrænses av fine kniplede mellemverk og blonder.

Der medgaar 2½ meter stof av 90 cm. bredde.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 4. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Bak skolegitteret.

Dæk over andres feil.

Der er ingen av os som liker at stille sine egne feil tilskue, tvertimot, de fleste forsøker at dække over dem saa godt de kan. Det er menneskelig, men likesaa menneskelig skulde det være at dække varsomt og mildt over andres feil.

Kjære læserinde, har du aldrig kjendt mennesker, vistnok især kvinder, som altid var rede til kjærlig at kaste dækkende slør over andres feil og mangler? Det tror jeg, for ogsaa jeg har møtt slike mennesker, baade mænd og kvinder. Med blide, venlige ord forstaaer de at fortælle om og fremhæve det hos deres medmennesker som er rosværdig og at idealisere det. Den styggeste og mest fordømmelsesværdige vane indenfor en familiekreds er den som paa en skaanselløs maate blotstiller et av sine medlemmers svakheter eller henleder andres, ofte helt fremmede menneskers opmerksomhet paa et av familie-medlemmenes mangelfulde egen-

skaper. Desværre har jeg ofte møtt egtemænd som med sand skadefryd hensynsløst og uten barmhjertighet gjorde sin hustrus svakheter og manglende husmoderlige eller selskabelige evner til gjenstand for samtalen ved bordet, men jeg har ogsaa — desværre — likesaa hyppig truffet hustruer som uten skaansel blotstillet sine mænds feil, og de gjorde det endog paa en endda mer saarende og ondskapsfuld maate end mændene pleier at gjøre det. Dæk over, skjul andres feil, ber jeg. Det er ynkelig at tale om sine paarørendes eller andre menneskers feil, især likeoverfor fremmede, og det er saa uendelig litet pædagogisk, idet man saa langt fra oppnaar at forbedre vedkommende ved at blotstille dem saaledes. Tvertimot, er deres feil og daarlige egenskaper nu engang en kjendsgjerning som der tales høit om i hjemmet, hvorfor skulde man saa beflette sig paa at bli dem kvit?

Tal kjærlig om hverandre! Gjør det overfor verner, saavel som overfor fremmede, og skaan hver-

Hvad der interesserer damerne.

Strikket lue til smaabarn.

(Hertil hører bill. 1-3.)

Denne nydelige lille lue strikkes av mellemgroft, hvitt bomuldsgarn med tilsvarende staastrikkepinder, Man begynder med stjernen som sees paa bill. 2, idet man slaar op 8 m. (masker), strikker dem re av, fordeler dem paa 4 pinder og lukker dem til en rundkreds. 1. omgang: 8 ganger avv. (avvekslende) slaa om (d. v. s. læg traaden en gang om pinden) og 1 r. m. (ret maske). — 2. omgang: Ret (alle omslagstraader strikkes ret av). — 3. omgang: 8 gan-

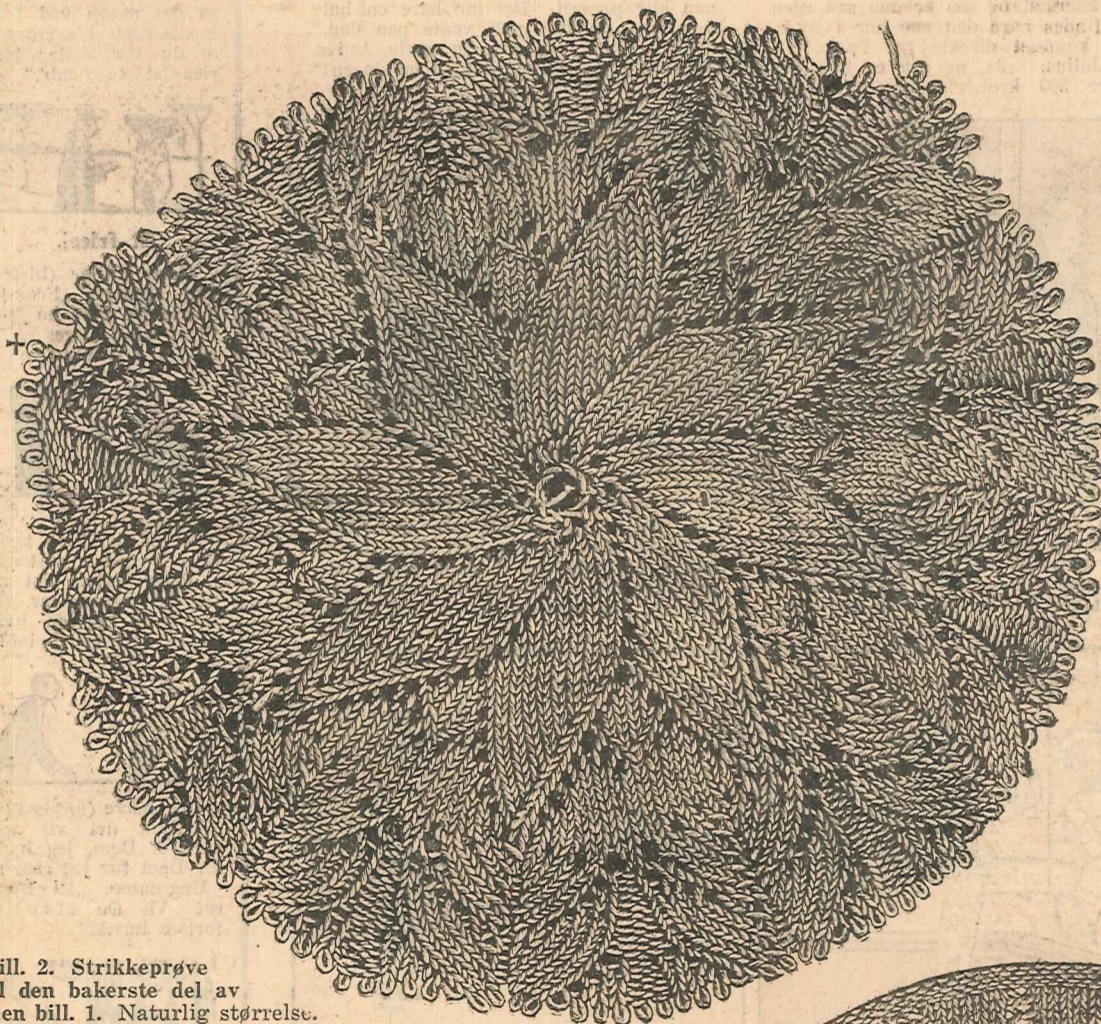
Bill. 1. Strikket lue til smaabarn.

Til hver av disse mønsterfigurer brukes 11 m.; efter 36. omgang er der 144 m. i omgangen, og disse fordeler man bedst paa 5 pinder. Der blir altsaa 10 hele mønsterfigurer efter hverandre i en omgang; de 4 m., som er tilovers, blir, som det sees paa bill. 2, strikket av, hvor det passer i mønsteret. — Vi kalder her atter den første av omgangene for r. 1. og beskriver en mønsterfigur i hver av dem. 1. omgang: 2 v. (vrang) m., slaa om, 4 r. m., ta to ganger ind, 4 r. m., slaa om, tilsidst 4 r. m. — 2. omgang: De r. m. strikkes ret, de v. m. vrang. — 3. omgang: 2 v. m., 1 r. m., slaa om, 3 r. m., ta 2 ganger ind, 3 r. m., slaa om, 1 r. m., tilsidst slaa om, 2 r. m., ta ind. — 4. omgang: som 2. omgang. — 5. omgang: 2 v. m., 2 r. m., slaa om, 2 r. m., ta to ganger ind, 2 r. m., slaa om, 2 r. m., tilsidst 1 r. m., slaa om, 1 r. m., ta ind. — 6. omgang: Som 2. omgang. — 7. omgang: 2 v. m., 3 v. m., slaa om, 1 r. m., ta 2 ganger ind, 1 r. m., slaa om, 3 r. m., tilsidst 2 omg., 2 r. m., slaa om, ta ind. — 8. omgang: som 2. omgang. — 9. omgang: 2 v. m., 4 r. m., slaa om, ta 2 ganger ind, 4 r. m., tilsidst slaa om, 1 r. m., slaa om, ta ind. — 10. omgang: som 2. omgang. — 11.-14. omgang: Som 1.-4. omgang. Nu tas de sidste 4 masker av 14. omgang med paa 1. pinde (se x paa bill. 2). Paa disse og de følgende 100 masker strikkes frem- og tilbagegaende til den forreste del av luen. De 40 masker som blir til rest, danner nakkestykket. Den 1. m. av hver række tas løs av de 4 masker, som er tat med paa pinden, strikkes stadig vrang. De tilbagegaende rader er mellemradene, i hvilke dog de masker, som ser rette ut, strikkes ret og de tilsynelatende vrang m. vrangt. Man fuldender først de paabegyndte mønster-

figurer og strikker endnu 2 fuldstændige mønsterfigurer derover. Derpaa utføres randborden (se bill. 3). Randmaskene ved siden av den forreste del tas op og strikkes med de forreste randmasker og de i nakkekanten saaledes: 1. og 2. omgang: vrang. — 3. omgang: stadig avv. ta ind, 4 r. m., ta ind, slaa om. — 4. omgang: stadig avv. 7 r. m., slaa om (hvert omslag gjælder som 1 maske). — 5.-8. omgang: Avv. som 3. og 4. omgang, 2 omganger v. m., og saa avkjedes alle maskene. Foran paasyes en vævet blønde. Om nakkekanten hekles med finere garn 1 rad faste masker, hvori hver 2 faste masker er adskilt av 2 luftmasker. — 2. rad: stadig avv. 1 stangmaske og 2 luftmasker. — 3. rad: stadig avv. 1 fast maske om de følgende 2 luftmasker og 1 picot (d. v. s. 4 luftmasker, 1 fast maske i den første luftmaske). Tilsidst forsynes den lille lue med silkebaand.

Nyt haandarbeide med kompl. materiale.

B. 346. Pute med uldgarns- og silkebroderi paa sort eller brun boy. Rosene i den maleriske blomsterkurv syes med sting som griper ind i hverandre, og man schatterer dem i tre røde farver, isprængt litt silke. Pletten i midten av rosen broderes med graa silke, og i enkelte av rosenbladene kan man sy et par sting med det lyseste graa uldgarn. De smaa blomster er lysegraa, pletten i midten lilla med en graagrøn konturstingskant, og fra denne utstraa-

Bill. 2. Strikkeprøve til den bakerste del av luen bill. 1. Naturlig størrelse.

ger avv. slaa om og 2 r. m. — 4. omgang: ret. — 5. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 3 r. m. — 6. omgang: ret. — 7. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 4 r. m. — 8. omgang: ret. — 9. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 5 r. m. — 10. omgang: ret. — 11. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 6 r. m. — 12. omgang: ret. — 13. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 7 r. m. — 14. omgang: ret. — 15. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 8 r. m. — 16. omgang: ret. — 17. omgang: 8 ganger avv. slaa om og 9 r. m. — 18. omgang: ret. — 19. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 1 r. m., slaa om, 7 r. m., ta ind (d. v. s. 2 m. strikkes r. sammen). — 20. omgang: ret. — 21. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 3 r. m., slaa om, 6 r. m., ta ind. — 22. omgang: ret. — 23. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 5 r. m., slaa om, 5 r. m., ta ind. — 24. omgang: ret. — 25. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 1 r. m., slaa om, ta ind (hvis der er 2 indtagninger i en mønsterfigur, saa blir den første — altsaa stadig den høire — utført saaledes: 1 m. tas løs av den næste m. strikkes ret, og den løse m. trækkes over), 1 r. m., ta ind, slaa om, 1 r. m., slaa om, 4 r. m., ta ind. — 26. omgang: ret. — 27. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 3 r. m., slaa om, den næste m. tas løs av, strik 2 m. r. sammen, den løse m. trækkes over de sammenstrikkede, slaa om, 3 r. m., slaa om, 3 r. m., ta ind. — 28. omgang: ret. — 29. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 11 r. m., slaa om, 2 r. m., ta ind. — 30. omgang: ret. — 31. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 13 r. m., slaa om, 1 r. m., ta ind. — 32. omgang: ret. — 33. omgang: 8 ganger avv. slaa om, 15 r. m., slaa om, ta ind. — 34. omgang: ret. Hermed er stjernen færdig. — 35. omgang: stadig avv. slaa om og ta ind (2 m. r. sammen). — 36. omgang: ret. Nu begynder det likesom skjælagte randmønster,

B. 346. Pute med uldgarns- og silkebroderi paa sort eller brun boy. Størrelse 60 cm. bred, 70 cm. høi. Pris kr. 15.55 + porto.

ler enkelte sting av en blaaaglig farve op i de lysegraa blomsterblade. Til de smaa, halvmaaneformede figurer brukes blaat, til blade, stikker og de bladliggende figurer graagrønne, oliven og grønne schatteringer. Kurven syes i kontursting med den mørkeste graa farve, og imellem de to rader kontursting som danner kurvens fletning, syes en rad kontursting med graa sting. De øvrige streksting er graagrønne. Putens ytterbord er holdt i den mørkeste graa farve. Puten er 60 cm. bred, 70 cm. høi.

Materiale: Paategnet boy (ikke bakkledning), uldgarn og silke, pris kr. 15.55 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgt. 49, Kra.

Bestillingsseddel findes paa side 27.

Det lille hus i skoven.

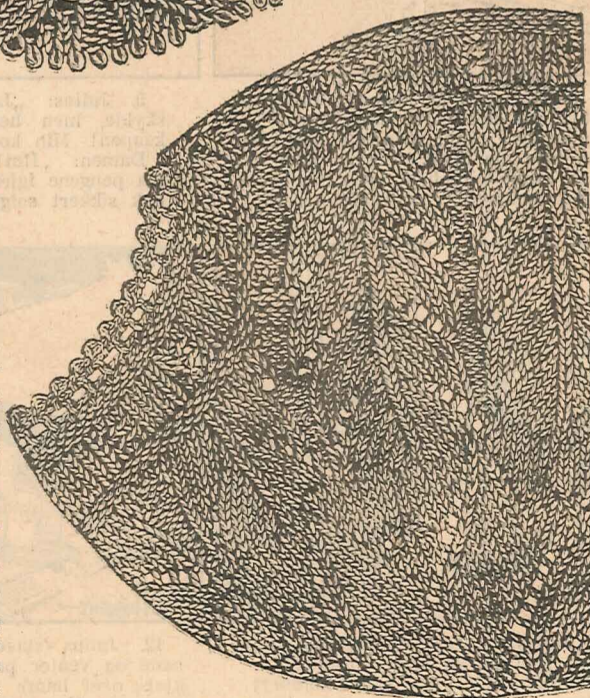
(Forts. fra side 25.)

Oskars mor og hendes veninder hadde lett og lett efter barnet helt til tordenen brøt løs, da maalte de ventø litt hos forstmesterens, til det værste uveiret var over. Da gik allesammen ut for at lete efter ham paany og for at se efter Gerda ogsaa som forstmesterens frue savnet. Og nu var begge barna fundet i god behold.

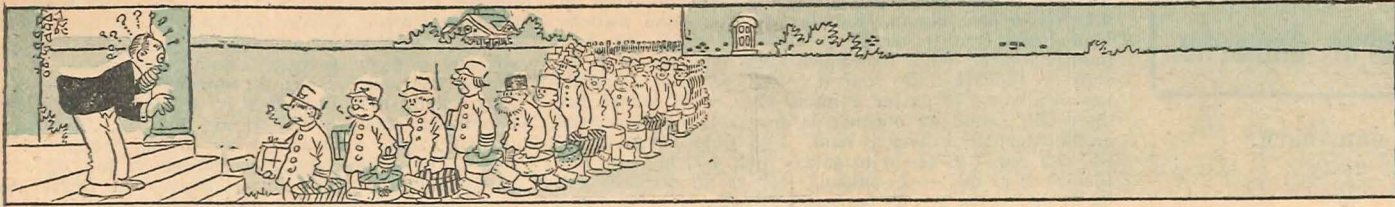
„Det var din skyld, min kjære lille ven,“ sa Oskars mor til Gerda, „det var din skyld at Oskar ikke kom tilskade. Han var blitt aldeles vild hvis han hadde været alene i tordenviret, og kanske han var blitt vaat av regnet og hadde faat lungebetændelse.“

„Det var heldig at huset var her,“ sa Gerda, hun syntes ikke det var noget av snakke om, det hun hadde gjort.

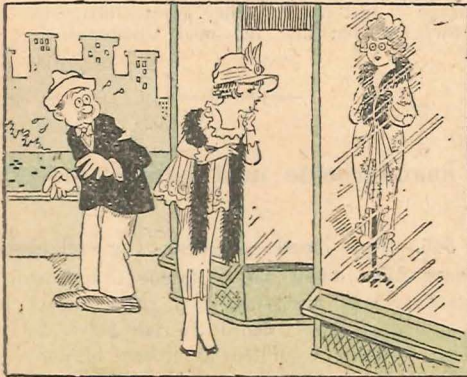
Men da Oskars mor hørte at hun hadde to mindre brødre hjemme i den varme byen og at hendes mor var enke og meget fattig, saa sendte hun bud efter dem allesammen. Gerdas mor fik et litet hus at bo i like i utkanten av skogen, hun fik syarbeide nok fra alle mennesker som bodde omkring, især da de hørte at gudseierens frue — det var Oskars mor — satte saa stor pris paa hende, og fra nu av kunde Gerda og hendes smaa brødre baade sommer og vinter leke i den delige store skogen.

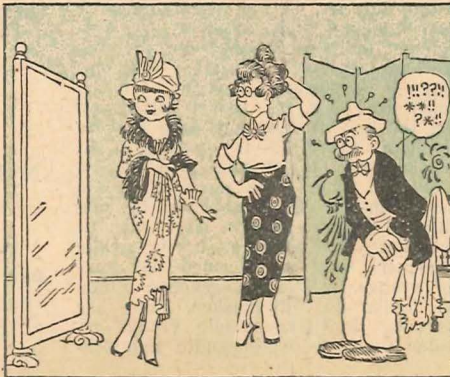
Bill. 3. Strikkeprøve til den forreste del av luen bill. 1. Naturlig størrelse.

Forhaabninger som slog feil.

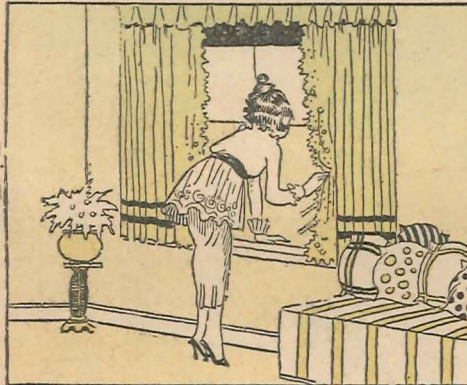
1. Fru Julius: „Kom skal du se, Julius! Det er den nydeligste kaape jeg har set! Jeg maa ind og se hvorledes den klær mig... Hvad sier du? Skal du paa kontoret nu? „Nei, værsgod, Julius, du maa bli med ind!“

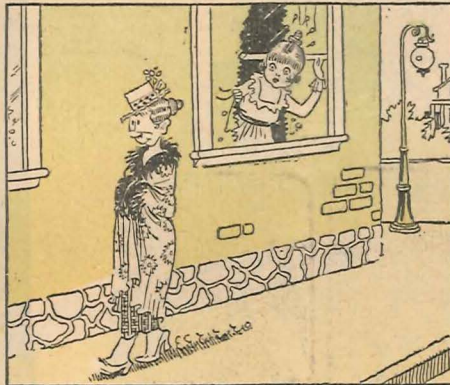
2. Butikdamen: „Den klær fruén aldeles udmerket, og saa er den saa egen — der findes bare den ene her i byen, den er kommet direkte fra Paris.“
Fru Julius: „Ja, og saa er den billig, bare 500 kroner! Jeg tar den!“

3. Butikdamen: „Det er bedst kaapen blir presset. Det tar bare en halv time, saa De kan godt vente paa den.“
Fru Julius: „Da kan du vente, Julius. Jeg skal hjem og ordne med middagen!“

4. Fru Julius: „Men hvor blir der av Julius? Nu har jeg gaat her og ventet og kikket i snart en time. Jeg kan næsten ikke holde det ut lenger av længsel efter den nye kaapen. Julius, Julius! Skynd dig!“

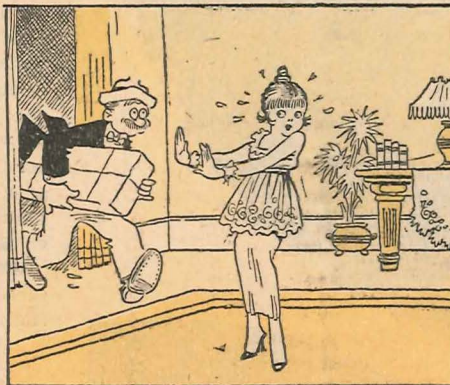
5. Fru Julius (forbausert): „Hvad ser jeg? Kan jeg tro mine egne øine? Er det ikke naboens kokkepiko som gaar med en kaape maken til min? Og damen som sa at der fandtes bare den ene her i byen!“

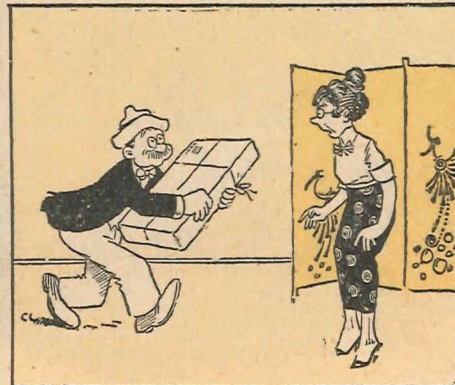
6. Fru Julius (endda mer forbausert): „Nei, nu kan verden vist ikke bestaa længe: der kommer sandelig vaskekonen min spaserende med nøagtig samme slags kaape! Jeg maa si det er en sjelden kaape!“

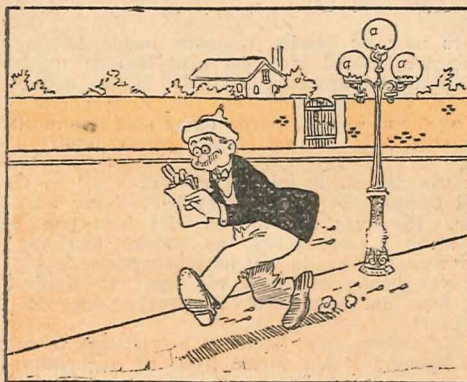
7. Julius (idet han hjelper vaskekonen med at faa av sig kaapen): „Saa, nu haaber jeg at det har hjulpet, nu putter vi kaapen ned i æsken igjen, for dere er vel sikre paa at min kone saa dere?“
Kokkepiken og vaskekonen: „Ja, det gjorde hun!“

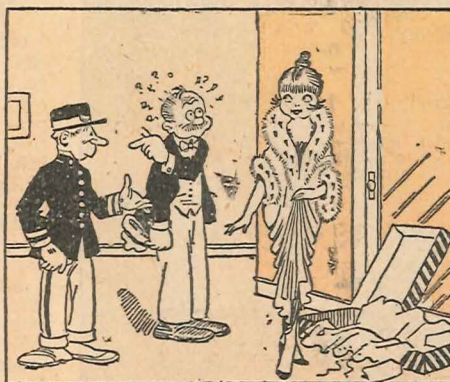
8. Julius: „Her er kaapen din, Ingal Undskyld at det varte saa længe!“
Fru Julius: „Tak, men du kan godt ta den med dig igjen. Jeg vil ikke gaa med en kaape som hele byen har make til, baade kokkepiker og vaskekoner!“

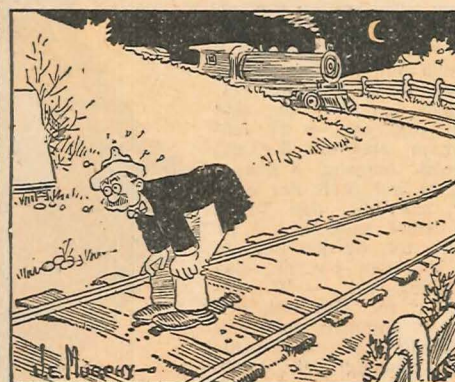
9. Julius: „Ja, De maa virkelig undskyldte, men her er jeg tilbake med kaapen! Min kone har ombestemt sig!“
Damen: „Hm! Ja, ja! Da skal De faa pengene igjen. Den kaapen faar vi nok sikkert solgt!“

10. Julius (idet han glædesstraalende tæller pengene han har faat igjen): „Det var en god idé jeg sikk ved at la kokkepiken og vaskekonen promnere med kaapen forbi Ingas vinduer. Saa er de pengene spart!“

11. Julius: „Hvad er det den manden sier? Han vil ha tusen kroner!“
Fru Julius: „Ja, jeg har telefonert efter denne nydelige kaapen, som ikke enhver render med. Skriv en anvisning paa de tusen kroner, Julius!“

12. Julius (staar om natten paa skinnene og venter paa at hurtigtoget skal kjøre over ham): „De kvinder, de kvinder! Og jeg som trodde min plan var lykkes saa godt! Farvel, skjønne drøm! Farvel, alverdens glædel!“

Smaapluk.

Vanens magt.

„Jeg vilde gjerne be Dem om et raad, doktor. min kone er faldt av cyklen.“
„Saa — hm — det var meget bek'agelig — maa jeg se paa Deres tunge?“

De barna, de barna!

Herren (til sin tilbødtes lille bror): „God dag, gutten min! Kjender du mig? Vet du hvem jeg er?“

Gutten (ivrig): „Ja, det vet jeg vel. Far sa det netop ved frokostbordet idagmorges at du var søster Mariés 'sidste haab'.“

Et frieri.

Herr Müller (til frøken Møller): „Frøken, kunde De ikke ha lyst til at stave Deres navn med u for fremtiden?“

Faren: „Hvad vil du helst ha, en liten bror eller en liten søster?“

Peter: „Hvis det er dig det samme, far, vil jeg helst ha en hvit kanin med røde øine!“

Ung herre (forelsket): „Frøken, det vil jeg bare si Dem, jeg kysser Dem før jeg gaar!“

Ung dame: „Min herre! Vil De straks forlate huset!“

Moren (til datteren som istedetfor at gaa i kirken har tat en spaseretur med sin kjæreste): „Hvad var dagens løkst, kjære barn?“

Datteren: „Elsker hverandre!“

Futurisme.

„Dette landskapet forekommer mig saa kjendt.“

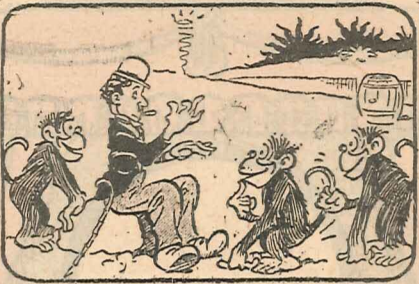
„Men det er jo et portræt av min onkel!“

„Naa, saaledes... saa er det derfor — ham kjender jeg nemlig ogsaa godt!“

Aper er aper og gjør apestreker.

1. At aper er aper og gjør apestreker, kan jeg snakke om hvis nogen kan! Mens jeg var paa apeoen kom apene en dag bort til mig og gjorde sig til for mig: De vilde vi skulde leke gjemsell

2. „Naa, la gaa!“ sa jeg. „Men hvem skal gjemme sig først?“ „Det skal vi elle om!“ sa apene. „Vell!“ Saa ellet jeg: „Elle, melle, dig fortælle, skibet gaar, ut paa haar — — —

3. Det endte naturligvis med at apene skulde gjemme sig først, og jeg skulde finde dem. Jeg fik et torklæ for øinene og saa skyndte de smaa skøierne sig avsted. Men hvorhen?

4. Ja det var netop det jeg skulde finde ut! Da tiden var gaat tok jeg bindet fra øinene og gik paa ekspedition. Like ved stod en tønne og under den stak fire lange, tynde haler frem.

5. For nogen smaa klodrianer!“ tænkte jeg. „Kan de ikke passe paa halene sine!“ Og saa veltet jeg tønden. Aa! Hvad var det? Tønden var fuld av hvæsende, hvislende brilleslanger!

6. Da jeg saa nogenlunde var kommet mig av min forskrækkelse søkte jeg videre, og mellem nogen stener saa tydelig apenes haar stikke frem. „Ho-ho! Nu har jeg dere!“ ropte jeg.

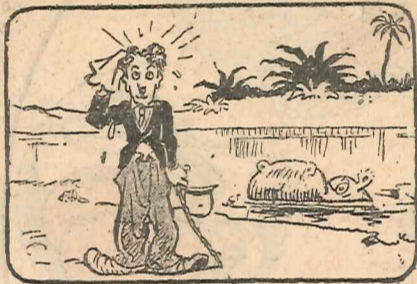
7. Og med disse ord slog jeg hændene i apenes haar, men trak dem skyndsomst tilbage, — det var slet ikke apene som var der. Jeg var blit narret igjen og maatte ut at lete paany.

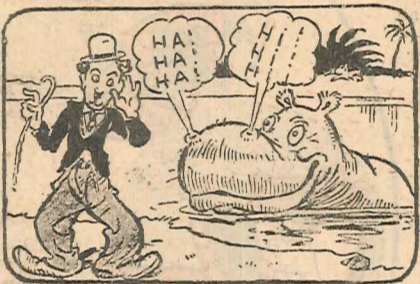
8. Min vei faldt forbi en kokuspalme, og jeg syntes tydelig jeg skimtet apenes smaa runde hoder deroppe — de dukket sig ned mellem bladene, men mit skarpe øie saa dem allikevel.

9. Og med begge hænder grep jeg derfor fat i palmestammen og rystet den grundig i det haab at apene skulde drysse ned. Men hvad drysset ned isteden — i hodet paa mig? Kokus nøtter!

10. Nu var jeg fortvilelsen nær. Hvor i alverden hadde skøierne gjemt sig? Jeg hadde snart travet hele øen igjennem og stod nu nede ved sjøen — like klok som da jeg begyndte.

11. Da syntes jeg pludselig jeg hørte en dulgt latter. Ute i vandet laa en vældig flodhest. Var det den som lo? Nei, men — da gik der med ett et lys op for mig.

12. Jeg holdt etpar bananer bort til næsen av flodhesten, den slog gapet op og — jo, ganske rigtig: Der sat hele familien indi flodhestens gap! Et meget originalt gjemmested — ikke sandt?!”

Fortvivl ikke

om De føler Dem nedbrudt, syk og elendig, om De føler Lidelser og Kræfterne svinder, om De forjæves har forsagt Mediciner og Kure, thi Elektriciteten kan hjelpe Dem. Gjør derfor som Tusinder har gjort og Tusinder vil gjøre efter Dem: Anskaf et elektrisk „SIRIUS“-Bælte, der er det bedste og mest holdbare elektromedicinske Apparat som findes. — „Sirius“-Bæltet har en vidunderlig lægende og smertestillende Evne og hjælper bevislig for Sygdomme som: Nervøsitet, Overanstrengelse, Søvnløshet, Rheumatisme, Ischias, Nervegigt, daarlig Fordøielse, Ryg- og Mavesmerter, Bronchit, Astma, Hjertelidelse, Nyresyke og m. a.

Nogle av de os uopfordret tilstillede anbefalinger hidsættes:

„Undertegnede tillater sig herved at frembringe min hjerteligste Tak for det ifjor ved Juletid modtagne „Sirius“-Bælte. Deres Bælte har rakt mig en hjælpende Haand mot mine Hjerteanfald. Jeg lider af Hjertefeil og under Veirforandringer faar jeg ondt i Hjertet og slaar det uregelmæssig; men siden jeg begyndte at bruge Deres ærede Bælte har det gaapt stadig fremover med min Helbredelse. Jeg føler mig nu frisk, dog et og andet Anfald har jeg fremdeles; men de er ganske lette, næsten uførbare. Deres taknemlige Bodø, 28/3 1918. Oskar Lund. Adresse: Politibetjent Lund.

„Det elektriske „Sirius“-Bælte, jeg for en tid siden bestilte av Dem, begyndte min hustru, som led av Nyresyge, straks at benytte — Hun er nu saa frisk, at hun er helt arbeidsdygtig. — Dette er et Mirakel, saa jeg er først Gud taknemmelig for et saadant Under — og saa Dem for Deres vidunderlige Oppfindelse. — Jeg anbefaler „Sirius“-Bæltet til enhver, som lider av Sygdom. — Den som nærmere ønsker at høre Udtalelser om „Sirius“-Bæltets helbredende Virkning kan henvende sig til undertegnede. Kirkenes, 28/3 1919. Ærbødigst R. H. Larsen.

„Sirius“-Bæltet har Tø-Elementer, er derfor absolut renselig, smudser ikke Toiæt — og forårsager ingen ubehagelig Lugt. — Det er straks færdig til Brug, intet Søl med Eddik o. l. — Opgiv Livmaal.

„Sirius“-Bæltet koster 35, 50 eller 75 Kr. efter Utførelsen og Strømstyrken. Specieil anbefales de to sidste, der desuten er forsynet med Strømregulator. Nøiagtig Bruksanvisning medfølger. Sendes utenbys mot Postoprav eller Forskudsbetaling fra Norsk Elektrisk Bælte Co., Keysersgade 1, Kristiania.

Advertisement for Barberknive (razors) from Berg's Bolag, Eskilstuna. Text: „fabrikeres og selges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.“

Advertisement for Frimerke-samlere! (stamp collectors) from Brøderna Boréus, Borås. Text: „Udvalgssendinger billigst fra Brøderna Boréus, Borås.“

Advertisement for Frimerkesamlere (stamp collectors). Text: „Bemerk!!! Noget, som alle vil have Tyske Kolonimerker: 36 stk. forskj. ustemp. kr. 3. 58 „ kr. 7.50. Porto ekstra. Forlang itide! Stor illustrert prisliste 1920 lige utkommet, forsendes franko mot 65 øre. H. Lichtenstein, A. B., Ældste svenske Frimerkehandel, Stockholm 2.“

Advertisement for LANKA HARMONIKA. Text: „LANKA HARMONIKA faas overall. WILHELM LANKA Gera-R., Tyskl. HARMONIKA-FABRIK.“

Advertisement for Gamle metaller (old metal). Text: „kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, ERNST POLESZYNSKI, Øvregate 7, Kristiania. Telf. 16703.“

Advertisement for Norsk Frimerkeblad, Horten. Text: „NORSK FRIMERKEBLAD, Horten. Send os 2 kr. og De faar bladet ut 1921. 16 sidet format.“

Advertisement for Musik-Instrumenter. Text: „MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre. Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26/28.“

Advertisement for PHILLIPS saaler og hæler. Text: „Pas paa Deres støvler! Over hele verden bæres PHILLIPS saaler og hæler. De holder føtterne tørre og varme i vaadt veir og hindrer glideing. — 6 gange sterkere end lær. — Lavet av PHILLIPS bedste sort gummi, som er al anden gummi overlegen. Faas i alle velassorterte skotøi- og sportsforretninger.“

Advertisement for „Graat Haar“ (grey hair) treatment. Text: „„Graat Haar“ forsvinder, naar man benytter Apotheker Wolffs Haarfarve. Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre. Wolff's Magasin, grænsen 10, Kristiania. A.“

Advertisement for Til vsre Abonnenter leverer vi (we deliver to our subscribers). Text: „Til vsre Abonnenter leverer vi Tilskaarne Snitmønstre og Broderimønstre for 35 Øre pr. Stk. mod Indsendelse af Bestillingsseddelen til Ekspeditionen. Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barnestole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr. 2.“

Et litet evighetsteater i lommeformat.

Det eiendommelige ved det lille teater i lommeformat som findes her er ikke alene det at det har dreiescene — paa en anden maate end ellers, men det merkelige og morsomme er at det er et evighetsteater, det vil si: man kan fortsætte at spille paa det uten ophor.

Ikke før er sjette og sidste akt av et av de tre smaa dramaer som findes nedenfor sluttet for man ved en liten dreining av scenen som ved et trylleslag ser de spændende optrin gjenta sig i usanselig kredsløp — som en kjede uten ende.

Hvoriledes evighetsteatret lages findes der anvisning paa i sidste spalte paa denne side.

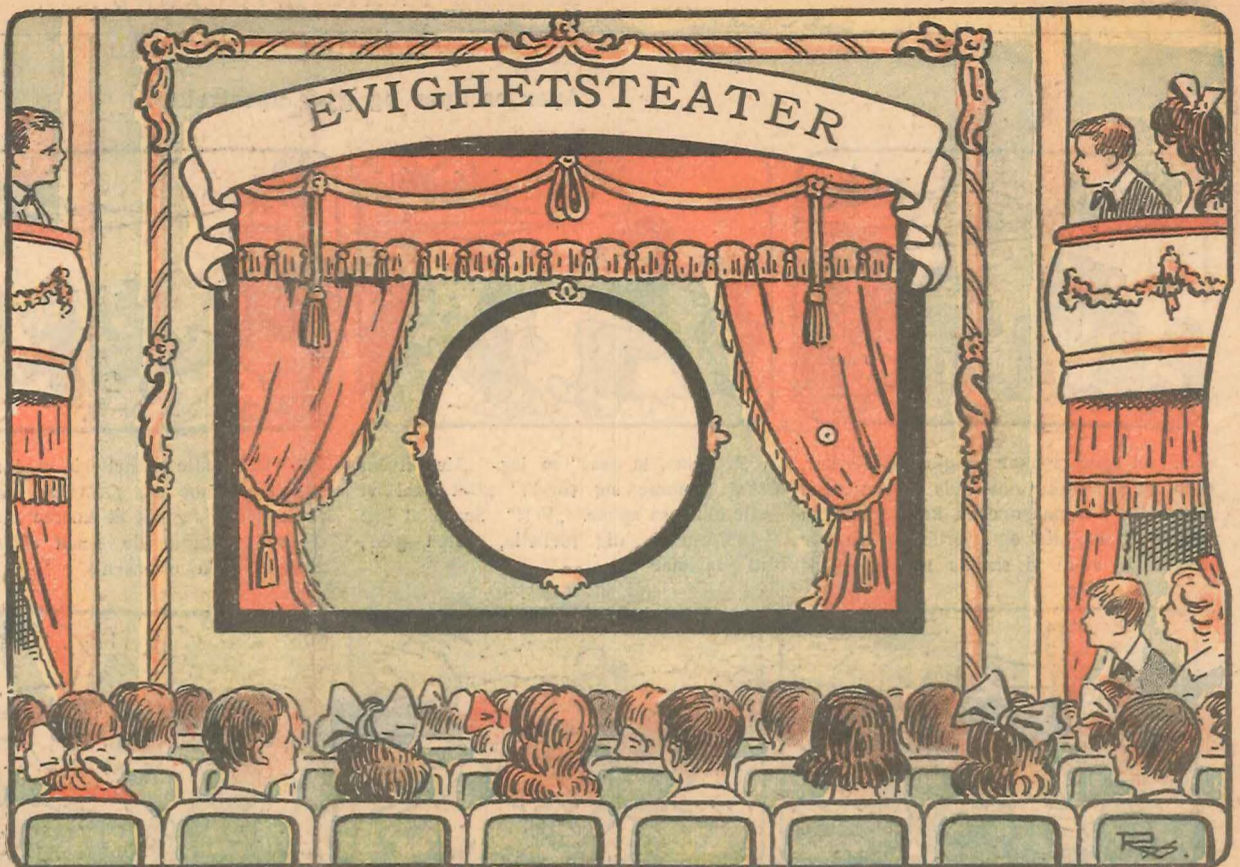
Program for 1. stykke.

1. akt: Per ligger i sengen og læser i eventyrboken sin med stigende spænding.
2. akt: Pludselig blir et av bokens føle trollevende og kryper ut av boken.
3. akt: Uten at anse Pers forskrækkede protester pakker trollet ham ind i dynene og jakenene.
4. akt: Uforknytt tar trollet bylten paa ryggen og spaserer avsted med den — langt avgaarde.
5. akt: Over gapende avgrunder og brusende elver løper trollet avsted. Men pludselig slipper han bylten.
6. akt: Per falder og falder, og bums! vaakner han hjemme i sengen sin, glad og forholiet over at være sluppet saa heldig fra sin farlige reise.

Hvorefter Per igjen begynner at læse i eventyrboken — trollet kryper igjen ut av boken — og pakker Per ind i dynene. — Og løper avsted med ham. — Men saa slipper trollet bylten — og bums! vaakner Per! Hjemme i sengen. — Han begynner at læse igjen. — Trollet kommer. — Per pakkes ind. — Trollet løper med ham. — Men han slipper ham. Bums! — Per vaakner, læser paany — o.s.v., o.s.v., o.s.v., o.s.v.

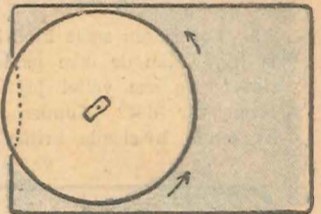
2det stykke handler om Tommeliten som drar ut i den vide verden — og gjør bekjendtskap med menneskeæteren Guf-guf, — og slaar ham over næsen med sin sabel. — Menneskeæteren springer efter ham med hævet kølle, — men Tommeliten bryter broen av, — Guf-guf falder i vandet o.s.v., o.s.v., o.s.v., o.s.v.

3die stykke handler om Karl som læser i en spændende bok, — men pludselig styrter ned fra stenen — og forsvinder i vandet. — Den trofaste Karo hører plasket og kommer tilhjelp, — springer ut efter Karl som den hjælper iland, — setter sig igjen til at læse — falder ned o.s.v., o.s.v., o.s.v.

Hvordan et evighetsteater lages.

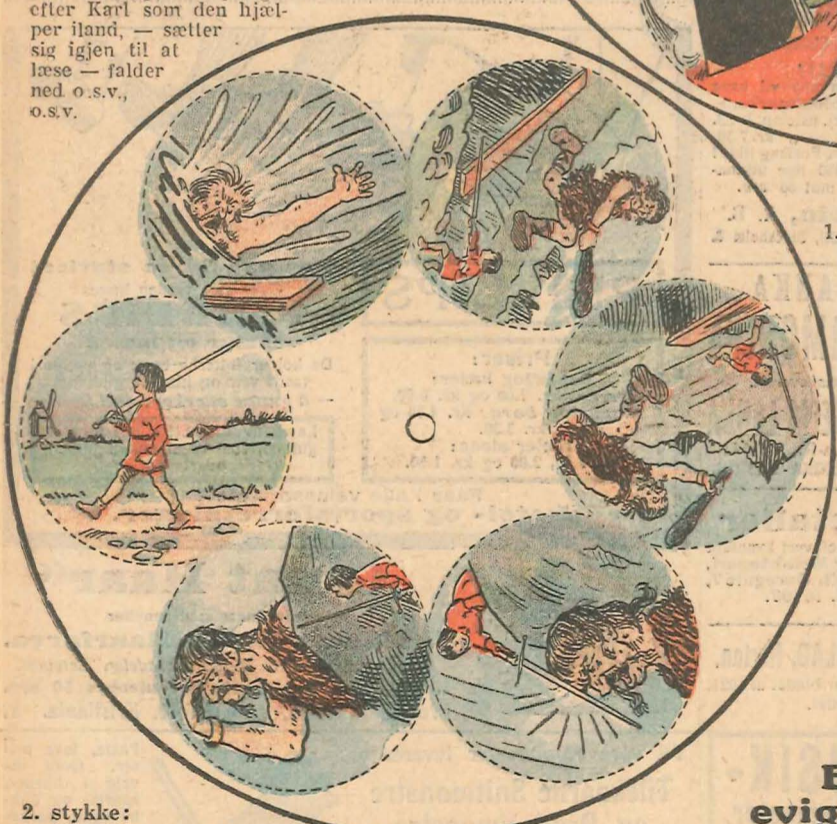
Hele scenen og de tre runde billedskiver klæbes paa karton og klippes omhyggelig ut efter omridsene. Derefter skjæres den hvite store cirkel i scenen ut med en skarp kniv. Og nu anbringes

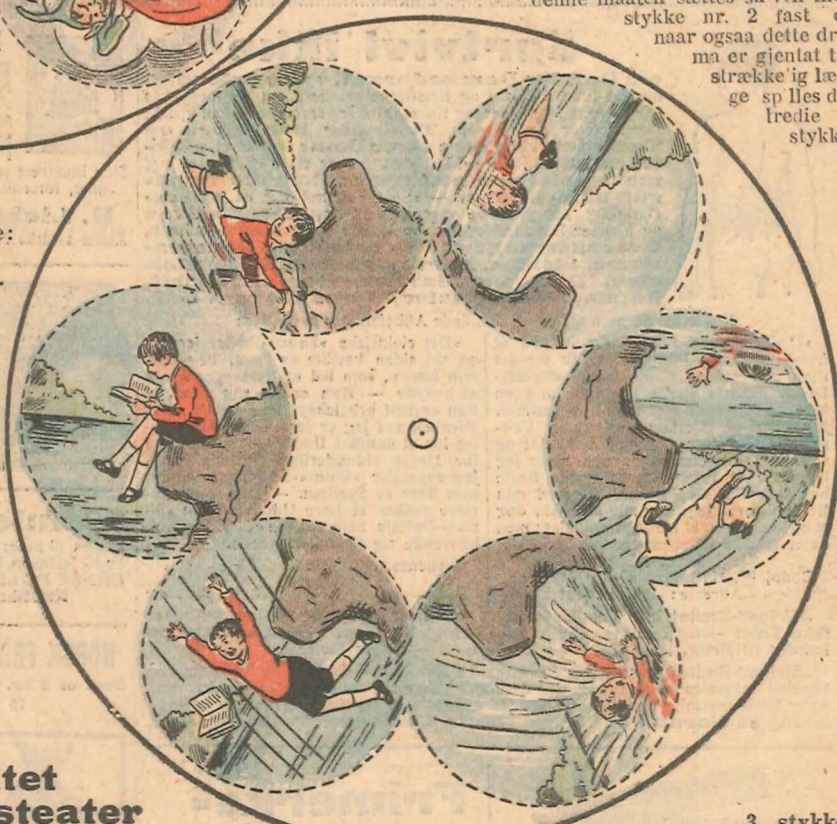
først den ene billedskive, siden den andre og derefter den tredje paa baksiden av scenestykket, men saaledes at billedsiden av skivene vender frem. De fæstes ved hjælp av en papirklemme som stikkes gjennom midten av skiven og gjennom den lille hvite cirkel i høire forhæng paa scenen. Naar forestillingen begynner, holder man scenen frem mot publikum og viser først det billede som hører til første akt frem i sceneåpningen idet man fortæller hvad som foregaar. Derefter dreier man skiven saa anden akt kommer frem. Dreiningen foregaar ved at man griper om den del av skiven som raker frem i den halvrunde utskjæring i scenestykket til høire. Saasnart 6te akt er spilt tilende dreier man paa skiven saa 1ste akt paany kommer frem, derpaa 2den akt, 3die akt o.s.v. i en uendelighet saalænge man har lyst. Naar første stykke er spilt et tilstrækkelig antal ganger paa denne maaten sættes skiven med stykke nr. 2 fast og naar ogsaa dette drama er gjentat tilstrække ig længe spilles det tredje stykke.

1. stykke:
Per og
trollet.

2. stykke:
Tommeliten og
menneskeæteren.

3. stykke:
Karl og den
trofaste Karo.

Et litet evighetsteater med tilhørende 3 stykker.